

P.o.rel.

2242

-1-

P.O. rel. 2242 - 1

<36631429790012

<36631429790012

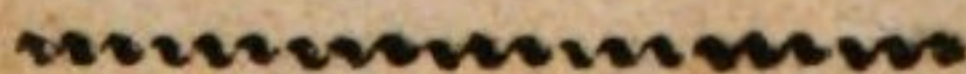
Bayer. Staatsbibliothek

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

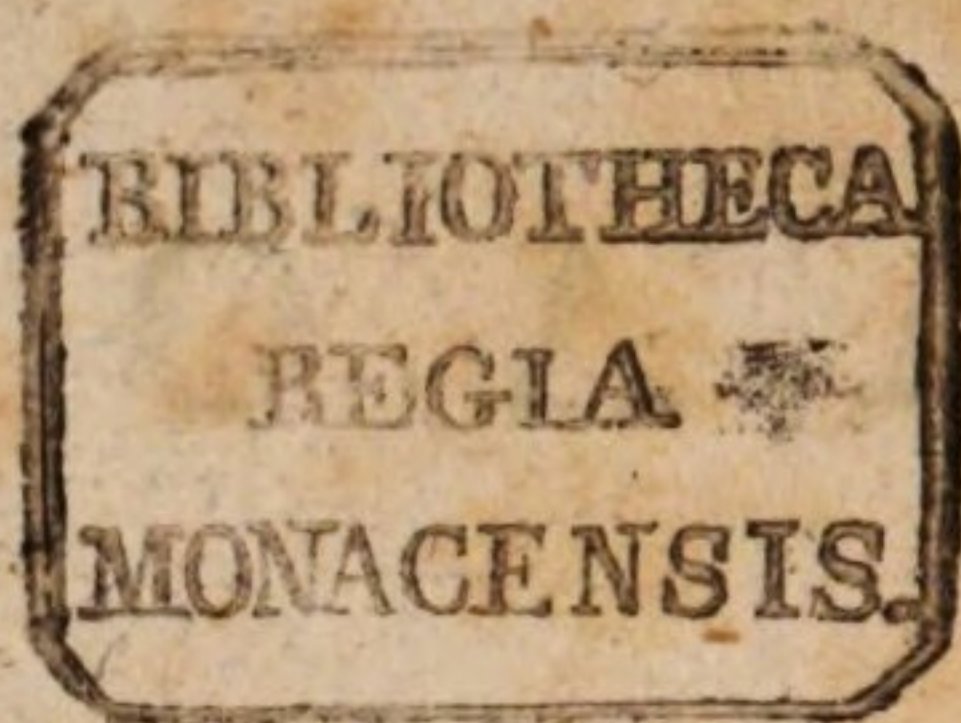
Τόμος Α΄.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ.

Εκ τῆς Τυπογραφίας Δ. Δαβιδοβίκη.

1820.

Ο

Α Χ Ι Λ Λ Ε Υ Σ

Ε Ν

Σ Κ Υ Ρ Ω.

Δ ρ ά μ α

τοῦ

Μ ε τ α ς α σ ί ο υ.

Εἰς τρεῖς Πράξεις.

Πρόσωπα τοῦ παρόντος Δράματος.

Λυκομήδης, βασιλεὺς τῆς Σκύρου.

Ἀχιλλεὺς, μὲ γυναικεῖα φορέματα, μετονομασθεὶς Πύρρα, καὶ ἐραστὴς τῆς Δηιδამείας.

Δηϊδάμεια, θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους, καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἀχιλλέως.

Ὀδυσσεὺς, πρέσβυς τῶν Ἑλλήνων.

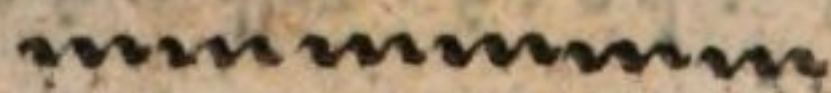
Θεαγένης, ἡγεμὼν Χαλκίδος ἀρξαβωνιαστικὸς τῆς Δηιδάμειας.

Νέαρχος, φυλακὰς τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀρκάδης, πισὸς τοῦ Ὀδυσσέως.

Χορὸς τῶν πανηγυριζόντων τὴν ἐορτὴν τοῦ Θεοῦ Βάκχου.

Χορὸς τῶν Μουσικῶν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Εἶναι γνωστὸν ἀπὸ παλαιὰν φήμην, ὅτι οἱ Ἑλλη-
νες ἔπνεον ἐκδίκησιν κατὰ τῆς Τρωάδος, ἑκαπει-
λοῦντες τὸν τέλειον ὄλεθρόν της, διὰ τὴν κοινὴν
ἀδικίαν ὅπου ἔπαθον μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης.
ἔνωσαν λοιπὸν τὰς δυνάμεις των ὅλοι οἱ κυριεύοντες
τῆς Ἑλλάδος ἐκ συμφώνου.

Ἐν ὅσῳ δὲ τὰ τρομερὰ αὐτῶν στρατεύματα
ἐσυναθροίζοντο, ἄρχισε νὰ κοινολογῇται μεταξύ
των μία πρόρρησις, ὅτι δὲν θέλουν ἡμπορέσει πο-
τὲ νὰ κατατροπώσουν τοὺς ἐχθροὺς, ἀνίσως δὲν
ῆναι μαζὺ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ ὁ υἱὸς τῆς Θέτι-
δος, καὶ τοῦ Πηλέως, εἰς τόσον ὅτι κατ' ὀλίγον

τόσην ἰσχὺν ἔλαβει αὐτὴ ἢ πρόρρησις εἰς τὰς δει-
σιδαίμονας ψυχὰς τῶν στρατιωτῶν, ὥς καὶ ἐναν-
τίον τῆς γνώμης τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἔλεγον μὲν
ἀπόφασιν, ὅτι χωρὶς τὸν Ἀχιλλεῦα δὲν θέλουν ὑπά-
γει ποτέ.

Ἐφθασεν ἡ φήμη καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς Θέ-
τιδος, ἣτις φοβηθεῖσα μήπως ὁ υἱὸς τῆς χάσῃ
τὴν ζωὴν του μέσα εἰς τὰ ἄρματα, ἀποφάσισε νὰ
τὸν κρύψῃ. Τρέχει λοιπὸν εὐθὺς εἰς τὴν Θεττα-
λίαν, ὅπου ἀνετρέφετο ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ ἐπιστάτην
τοῦ παλαιοῦ Χείρωνος, τὸν παίρνει μαζὺ τῆς, τὸν
ἐνδύει μυσικὰ μὲ γυναικεῖα φορέματα, καὶ τὸν ἀ-
φιερώνει εἰς ἕνα πιγόν τῆς ἀνθρώπου, λέγωντάς
τον ὅτι πρέπει νὰ τὸν πάρῃ εἰς τὸ νησί τῆς Σκύ-
ρου, καθέδραν τοῦ Λυκομήδους, καὶ ἐκεῖ ἀντὶ Ἀ-
χιλλεῦα, ὀνομάζωντάς τον Πύρρην, νὰ τὸν φυλάττῃ
μυσικὰ ὡς ἰδίαν του κόρη.

Ἐτελείωσεν ὁ ἐπιτήδειος δούλος τὴν προσα-
γὴν ὡς ἔπρεπε, πηγαίνει μὲ τοιοῦτον ἐνέχυρον εἰς
τὴν Σκύρον· διὰ νὰ μὴ γνωρίζεται, ἀλλάζει εὐθὺς

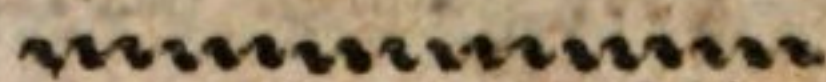
τὸ ἴδιόν του ὄνομα, γίνεται Νέαρχος, καὶ προχω-
 ροῦσι τόσον ἐπιτήδεια εἰς ἐκείνην τὴν αὐλήν,
 ὥς εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἡξιώθησαν ἐκεῖνος
 μὲν νὰ συναριθμηθῇ με τοὺς βασιλικοὺς μινίστρος,
 ἡ δὲ πλαστὴ Πύρρα με τὰ κορίτσια τῆς Πριντζικο-
 πούλας Δηϊδαμείας κόρης τοῦ Λυκομήδους. Ὁ Ἀ-
 χιλλεὺς με τὸ μέσον τῶν πλαστῶν φορεμάτων, ἔ-
 χοντας τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπῃ ἀπὸ συμμάτας ἀ-
 ναριθμήτους χάριτας τῆς ὡραίας Δηϊδαμείας, ἐτρώ-
 θη ἀπὸ τὸν ἔρωτά της τόσον, ὥς δὲν ἐδυνήθη νὰ
 μὴ τῆς τὸ φανερώσῃ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐννοιώθη,
 ἀναψε καὶ εἰς τοὺς δύο ἕνας φοβερώτατος ἔρως.
 Ὁ ἄγρυπνος Νέαρχος τὸ ἐμυρίσθη ἐν καιρῷ, καὶ
 ἀντὶ νὰ φανῇ ἐναντίος εἰς τὸν ἔρωτά τους ὅπου ἡ-
 μέρα τῇ ἡμέρᾳ ἠΰξανεν, ἐμεταχειρίσθη κάθε τρό-
 πον διὰ νὰ τοὺς θερμάνῃ περισσότερον, ὑποσχόμε-
 νος εἰς τὴν πληγωμένην Δηϊδάμειαν νὰ γίνῃ βοη-
 θός της, διὰ νὰ καταπραΰνουν τὴν ὀρμὴν τοῦ Ἀ-
 χιλλέως, ὅς μὴ δυνάμενος νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν
 θηριώδη ῥοπὴν τῆς πολεμικῆς του κλίσεως, ἔχ-

Θρεύετο ὡς ἀλύτους φοβεράς τὰ μαλακὰ γυναι-
 κεῖα ῥοῦχα, καὶ εὐθὺς ὅπου ἔβλεπε κανένα σπα-
 θί, ἢ ἄκουε καρμῖαν σάλπιγγα, ἢ καὶ σχεδὸν
 μὲ μόνην τὴν ἐνθύμησιν τῶν τοιούτων, ἐν ταύτῃ
 ἐγίνετο ὅλος ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἐφοβέριζε
 νὰ φανερωθῇ, τὸ ὁποῖον βέβαια ἤθελε τὸ κάμει,
 ἀνίσως ἢ προσεκτικὴ Διὶδάρμεια ἀπὸ τὸν φόβον της,
 μήπως καὶ χάσῃ τὸν Ἀχιλλέα της, δὲν ἐπρολάμ-
 βανε νὰ τὸν ἡμερώσῃ. Μὲ ὅλον τοῦτο ἐν ὅσῳ ἐ-
 κείνη ἐστινοχωρεῖτο τόσον διὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἐγνοιάν
 του, τὸ γράτευμα τῶν Ἑλλήνων ἔμαθε ποῦ, καὶ
 μὲ ποῖα φορέματα ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτον κρυμμένος,
 ἢ τοῦλάχιστον τὸ ὑπόπτευν. Ὅθεν ἀπεφάσισαν οἱ
 Ἕλληνες νὰ πέμψουν εἰς τὸν Λυκομήδην κανένα
 πρέσβυν ἐπιτήδειον, ὃ ὁποῖος μὲ πρόφασιν ὅτι Δί-
 λει ζητήσῃ, ἐκ μέρους αὐτοῦ καράβια καὶ στρα-
 τιώτας, διὰ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος, νὰ ἐξε-
 τάσῃ διὰ τὸν Ἀχιλλέα μὲ ἀκρίβειαν, καὶ ἀφ' οὗ
 πληροφορηθῇ ὅτι εἶναι ἐκεῖ, νὰ πασχίσῃ μὲ κάθε
 τρόπον νὰ τὸν πάρῃ μαζύ του • ἐδιώρισαν λοιπὸν

τὸν Ὀδυσσεά, ὡς ἐπιτηδειότερον ἀπὸ κάθε ἄλλου διὰ ἓνα τέτοιον ἀναγκαῖον ἐπιχείρημα.

Πηγαίνωντας ὁ Ὀδυσσεὺς, ἔφθασεν εἰς Σκύρον μίαν ἡμέραν ὅπου ἐώρταζαν τὴν μεγαλοπρεπὴ πανήγυριν τοῦ Θεοῦ Βάκχου· καθὼς ἔφθασεν, ἡ τύχη του τὸν ἔδειξεν ἀρκετοὺς τρόπους διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐξέτασιν. Εὐδοκίμησε λοιπόν· κατὰ πρῶτον ὑποπτεύετο, ὅτι ἡ Πύρρα νὰ ᾔναι ὁ Ἀχιλλεὺς, τὸ πληροφορεῖται ἔπειτα μὲ διάφοραις ἐδικαῖς του δοκιμαῖς, καὶ κατορθώνει νὰ συνομιλήσῃ μαζὺ του εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ Νεάρχου, καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ὅπου τὸν ἐφύλατταν μὲ ἄκραν ἐπιμέλειαν, ἢ μεταχειριζόμενος τότε ὅλην τὴν τέχνην τῆς εὐγλωττίας του, τὸν ἐκατάπεισεν εἰς τὸ νὰ φύγῃ. Ἡ Δηϊδάμεια τὸ καταλαμβάνει, καὶ τρέχει νὰ τὸν ἱμποδίσῃ· Ὄθεν ὁ Ἀχιλλεὺς εὐρίσκεται εἰς μεγαλωτάτην σενοχωρίαν μεταξὺ Δηϊδαμείας καὶ Ὀδυσσεως, ἐπειδὴ ὁ μὲν ἐμεταχειρίζετο τὰ πλέον ὀξύτερα βέλη τῆς δόξης, διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ μαζὺ του· ἡ δὲ ἔφερεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς πλέον

δραστηρίους ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος, διὰ τὰ τὸν κρατήσῃ,
καὶ ἐκεῖνος κυριευόμενος εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπὸ
δύο πάθῃ ἐναντία, καὶ τόσον ἰσχυρὰ, ἐθαλασσο-
μαχοῦσεν ὁ ἄθλιος, χωρὶς τὰ ἀποφασίζῃ τίποτε.
Πλὴν ὁ φρόνιμος βασιλεὺς (ὅσις εἰς αὐταῖς ταῖς
σύγχυσεις εἶχε δι' αὐτὰ ὅλα σωτὴν ἰδέαν) τὰ ἔ-
βαλεν εἰς καλὴν τάξιν, καὶ πρῶτον μὲν δίδει μὲ
καλὴν του γνώμην εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα τὸν ζητού-
μενον ἥρωα, ἔπειτα σέβγῃ τὰ πάρη καὶ ὁ Ἀχιλ-
λεὺς τὴν βασιλοπούλῃ κόρῃν του ὅπου τὴν ἐζητοῦ-
σε, καὶ συμβουλευόντάς τον μὲ ποίαν ἀμοιβαίαν
φρόνησιν τὰ οἰκονομήθουν μεταξὺ αὐτῶν τὰ τε πο-
λεμικὰ καὶ τὰ τοῦ ἔρωτος, ἐντυπώνει εἰς τὴν δα-
μασμένην του ψυχὴν ἐκ συμφώνου τὴν δόξαν,
καὶ τὸν ἔρωτα.

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ενας ναὸς μεγαλοπρεπὴς ἀφιερωμένος εἰς τὸν θεὸν Βάκχον, εἰς τὸν ὁποῖον ναὸν καταβαίνουν μετὰ δύο μεγαλώταταις σκάλαις. Ὁ ναὸς εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ καμάραις διεξοδικαῖς ἀπὸ τὰ δύο πλάγια μέρη, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουνσι μίαν μεγαλωτάτην πεδιάδα. Ἀναμεταξύ τῶν διασημάτων, ὅπου ἀπέχει ἢ μία κολώνα τῆς ἄλλης τῶν καμάρων, ἀπὸ τὸ ἐν πλάγι φαίνεται τὸ δάσος ὅπου εἶναι ἀφιερωμένον τοῖς θεοῖς, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἢ θάλασσα τῆς Σκύρου. Ἡ πεδιάς εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐκείνους ὅπου πανηγυρίζουν τὴν ἑορτὴν τοῦ θεοῦ Βάκχου, οἱ ὅποιοι μετὰ διάφορα ὄργανα τραγουδοῦσι τὸν κατωτέρω χορὸν, εἰς ἑπαινον, καὶ δόξαν τοῦ θεοῦ τοῦ Βάκχου.

Ἡ Διὶ δάμεια καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ τὰ
φορέματά του τὰ γυναικεία, φαίνεται πῶς κατα-
βαίνουν ἀπὸ τὸν Ναόν· καὶ περιπατοῦντες κατ' ὀ-
λίγον, ἔχουν ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσσω των παράταξις
πολλῶν εὐγενῶν παρθένων.

Χορός.

Εἰς τὸν κρότον τῶν ἀρρήτων,

Ἀρετῶν σου καὶ χαρίτων

Πλὴν κατέβα κ' εἰς καιρὸς·

Βάκχε σήμερον νὰ λάμψῃ,

Σ' ταῖς καρδιαῖς μας νὰ ἀνέψῃ

Ἔρως σου ὁ ἱερός.

Μέρος τοῦ Χοροῦ.

Ἡ πηγὴ τῶν ἡδονῶν μας,

Γλυκεῖα λήθη τῶν δεινῶν μας

Διὰ λόγου σου θνητός·

Τὸ πῶς ἤμεθα ξεχνοῦμεν,

Ἡ αἰῶνα πλὴν θαρροῦμεν

Ἡ ζωὴ πῶς ἦν αὐτός.

Ὅλος ὁ Χορός.

Βάκχε σήμερον νὰ λάμψη,
Σ' ταῖς καρδιαῖς μας νὰ ἀνάψη
Ἐρως σου ὁ ἱερός.

Μέρος τοῦ Χοροῦ.

Ἄν καμνιὰν φορὰν κρυώσῃ,
Εἰς ταῖς φλέβαις καὶ παγώσῃ,
Καὶ τὸ αἷμά μας αὐτό·
Τότ' ἐσὺ τὸ κάμνεις πάλιν,
Μ' ἄλλην θέρμην πλὴν μεγάλην
Καὶ μᾶς φαίνεται ζεστό.

Ὅλος ὁ Χορός.

Βάκχε σήμερον νὰ λάμψη,
Σ' ταῖς καρδιαῖς μας νὰ ἀνάψη
Ἐρως σου ὁ ἱερός.

Μέρος τοῦ Χοροῦ.

Ὅποιος μέσα του σὲ βάζει,
Ἀπ' τὸ σῶμα του δὲν βγάζει,
Ποτὲ λόγον σφαλερόν·

Τὰ ψευδῇ κάμνεις νὰ ψέγῃ,
 Τὴν ἀλήθειαν νὰ λέγῃ
 Κι ἓνα σόμα μαρσόν. *μιαρόν.*

Ὅλος ὁ Χορός.

Βάκχε σήμερον νὰ λάμψῃ,
 Σ' ταῖς καρδιαῖς μας νὰ ἀνάψῃ
 Ἐρως σου ὁ ἱερός.

Μέρος τοῦ Χοροῦ.

Ἐσὺ λύπην μεταβάλλεις,
 Εἰς βαθμὸν χαρᾶς μεγάλης,
 Καὶ κανένα δὲν λυπεῖς;
 Ταπεινοὺς τοὺς ἀνδριῶνεις,
 Κι ἀπ' τοὺς ἔρασας σηκώνεις,
 Κάθε εἶδος ἐντροπῆς.

Ὅλος ὁ χορός.

Ἡ πηγὴ τῶν ἡδονῶν μας,
 Γλυκεῖα λήθη τῶν δεινῶν μας
 Ταῖς καρδιαῖς μας νὰ ἀνάψῃ,

Εξαφνα ἠκούσθη ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἓνας ἦχος σαλπίγγων, σιωπᾷ τὸ πλῆθος, ἐμποδίζεται ὁ χορὸς, καὶ μένουσιν ὅλοι ἐκστατικοί, περιεργαζόμενοι τὴν θάλασσαν.

Δηϊδ. "Ηκουσες; ¹⁾

'Αχιλ. "Ηκουσα.

Δηϊδ. Ποῖος αὐθάδης ἐτόλμησε νὰ συγχύσῃ μὲ ἓνα τέτοιον ἄτακτον θόρυβον τὸ μυστήριον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ μας;

'Αχιλ. Καλὰ εἶπα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἔρχεται αὐτὸς ὁ φοβερὸς ἦχος, πλὴν δὲν ἐμπορῶ νὰ καταλάβω ποῖα εἶναι ἡ αἰτία ἄχ! βασιλοπούλα μου, τώρα ἐκατάλαβα· βλέπεις αὐτὰ τὰ δύο καράβια; ἐδῶ ἔρχονται.

Δηϊδ. "Αχ θεέ μου!

'Αχιλ. Τί φοβεῖσαι; ἀκόμη μακρὰν εἶναι ²⁾

¹⁾ Πρὸς τὸν 'Αχιλλέα.

²⁾ Φαίνονται μακρόθεν δύο καράβια, ἀκούεται ἐκ δευτέρου ἦχος τῶν σαλπίγγων, καὶ εὐθὺς φεύγουν ὅλοι, ἐκτὸς τοῦ 'Αχιλλέως, καὶ τῆς Δηϊδαμείας.

Δηϊδ. Νὰ φύγωμεν.

Ἄχιλ. Διὰ τί;

Δηϊδ. Δὲν ἤξεύρεις πῶς ἡ θάλασσα εἶναι γεμάτη ἀπὸ Κουρσάρους, καὶ κάμνουν τὰ μύρια κακὰ οἱ ἄπιστοι; δὲν εἶναι αὐτοὶ ὅπου ἤρπασαν τὰ ἄθλια κοράσια τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους, καὶ τῆς Τύρου; ἤξεύρεις ποῦ καλὰ τὸ κακὸν, καὶ τὴν ἀδικίαν ὅπου ἠκολούθησαν ἀκόμη προχθὲς εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ ὅτι οἱ Ἕλληες φρυάττουν, πλὴν ματαίως, καὶ ζητοῦν τὴν ἄπιστον γυναῖκα ἀπὸ τὸν Τρωαδίτην ἑποῦ τὴν ἔκλεψεν, ὅμως χωρὶς κανένα ὄφελος· ποῖος ἤξεύρει; ἐνδέχεται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐπίβουλα καράβια ὦ! διὰ ὄνομα θεοῦ, ἔλα μαζύ μου . . .

Ἄχιλ. Τί φοβεῖσαι ψυχὴ μου; ὁ Ἄχιλλεύς εἶναι μαζύ σου.

Δηϊδ. Σιωπὴ.

Ἄχιλ. Καὶ ἄφ' οὗ εἶναι μαζύ σου ὁ Ἄχιλλεύς

Δηϊδ. Ἄχ! σιώπα ¹⁾ νὰ μὴ σὲ ἀκούσῃ καν-

¹⁾ Βλέπουσα τριγύρω.

ένας, καὶ θέλεις φανερωθῇ καὶ χάνομαι,
καὶ σὲ χάνω. Τί θέλει εἰπεῖ τότε ὁ ἀπα-
τημένος πατέρας μου; Ἡξεύρεις πῶς σὲ θάρ-
ρει κορίτζι, καὶ χαίρεται καὶ νοσιμεύεται
τὴν φιλίαν μας; ἀλλ' ἄρά γε τί μέλλομεν
γενέσθαι, ἀνίσως (μόνον νὰ τὸ σοχαθῶ ὀλιγο-
θυμῶ) ἀνίσως καὶ καταλάβῃ, πῶς λατρεύω
τὴν Ἀχιλλέα, καὶ ὄχι τὴν Πύρρην;
Ἀχιλ. Συγχώρησέ μοι, μέγαλον δίκαιον
ἔχεις.

Σ Κ Η Ν Η' Β'.

Νέαρχος καὶ οἱ ῥηθέντες.

Νέαρ. (νὰ οἱ ἐρασαί¹) Πρέπει πάντοτε ἔτзи
νὰ τρέμω διὰ λόγου σας; σᾶς τὸ εἶπα
χίλιαις φοραῖς, εἶναι σχεδὸν πολλὰ γνω-
στὴ αὐτὴ ἢ ἐδική σας τρέλλα ὅπου κάμνετε,
νὰ χωρίζεσθε πάντοτε ἀπὸ τὰς συντροφίας
σας· ἔλοι τὸ βλέπουν, καὶ μάλις αὖλαι
λαλοῦν διὰ λόγου σας· δὲν πηγαίνετε εἰς

¹) Καθ' ἑαυτόν.

τὸν βασιλέα; ὅλαι αἱ ἄλλαι πρὸ πολλοῦ
εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι ἔφθασαν.

Ἄχιλ. Ἀπὸ τὸν πολεμικὸν ἦχον ὅπου εὐ-
γῆκεν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ καράβια ¹⁾ φαίνεται,
πῶς αὐτοὶ ὅπου ἔρχονται εἶναι μὲ φοβερά
ἐπὶ λα ἄρματωμένοι.

Δηϊδ. ὦ! αἱ φλόγες εὐγαίνουσι ἀπὸ ὅλον
τοῦ τὸ πρόσωπον, πρέπει νὰ κάμωμεν κά-
θε τέχνην, διὰ νὰ τὸν κάμωμεν νὰ παραμε-
ρίσῃ ²⁾.

Νέαρ. Ἀκόμη δὲν πηγαίνετε;

Ἄχιλ. Τώρα τώρα βασιλοπούλα μου ἔρ-
χομαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ ἐκεῖνα τὰ καράβια
νὰ ἀρπάξουν εἰς τὸν λιμένα.

Δηϊδ. Πῶς; καὶ ἐμπορῶ ἐγὼ νὰ σὲ ἀφήσω
νὰ ἀπομείνης εἰς ἓνα τέτοιον μεγάλον κίν-
δυνον; ἄχ! (τὸ νοιώθω) ἐσὺ εἶσαι ἱκανὸς νὰ
μὲ κάμῃς σὰν τὴν ἐδικήν σου τὴν καρ-

¹⁾ Ὁ Ἀχιλλεὺς προσέχωντας ἄλλοι, δὲν τὸν
ἀκούει.

²⁾ Κρυφᾶ πρὸς τὸν Νέαρχον.

διὰν θάρρεις καὶ τὴν ἐδικήν μου, ¹⁾ τὸ ἐξεύ-
ρω ἀπὸ πολλῆς σκληρόκαρδε

Ἀχιλ. "Ἄς πηγαίνωμεν, μὴ θυμῶνεσαι· με-
ῖνα ἄγριόν σου βλέμμα μὲ θανατώνεις.

Δηϊδ. "Ὅχι, ψεύματα λέγεις ἀχάρισε.

Μὴ γένοιτο ἀχάρισε, ἀγάπ' ἐσὺ δὲν ἔχεις,

Μὰ πάλιν καὶ ἂν κάτι τι ἀπὸ αὐτὴν μετέχης·

Μὲ ὅλ' αὐτὰ γὰρ λόγου μου ποτὲ δὲν θέλεις χάσῃ,

Τὴν ἡσυχίαν τῆς καρδιᾶς, ὁ κόσμος ἂν χαλάσῃ.

Μὲ ἀγαπᾷς ἂν σὲ φανῇ, καὶ ἀρετὴν τὸ ἔχεις,

Πότε νὰ δείχνῃς ἔρωτα, καὶ πότε νὰ ἀπέχῃς

Χωρὶς νὰ βασανίζεσαι νὰ ἀγαπᾷς ἐξεύρεις,

Καὶ πάλιν νὰ ξεαγαπᾷς τὸν τρόπον ὅταν εὖρης ²⁾.

¹⁾ Συγχυσμένη ἡ Δηϊδάμεια.

²⁾ Ἡ Δηϊδάμεια φεύγει, ὁ Ἀχιλλεὺς τρέχει
κατόπι τῆς Δηϊδαμείας, φθάνουσα δὲ εἰς τὴν
σκηνὴν γυρίζει πάλιν, καὶ μένει νὰ κυτᾷ
τὰ καράβια, τὰ ὅποια εἶχον πλησιάσει τό-
σον, ὥς ἐ διεκρίνοντο οἱ στρατιῶται τῶν καρα-
βίων.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Νέαρχος, καὶ πάλιν Ἀχιλλεύς.

Νέαρ. Αὐτοὶ ἔχουν ταῖς πρῶραις τῶν καρ-
βίων τους σολισμέναις με κλαδιὰ ¹⁾ ἐλαίας,
τὰ ὅποια εἶναι σημεῖα εἰρήνης· λοιπὸν φαί-
νεται ὅτι εἶναι φιλικὰ καράβια.

Ἀχιλ. Παρατήρησε Νέαρχος ²⁾, πῶς λάμ-
πει εἰς τὰ ἄρματα μέσα ἐκεῖνος ὁ μεγαλο-
πρεπὴς στρατιώτης.

Νεάρ. Ἐντροπή σου, πήγαινε, δὲν συμφέ-
ρει εἰς ἐσένα ὅπου φαίνεσαι κατὰ τὰ φορέ-
ματα ἐν κορίτζι νὰ ἀπομείνης μοναχὸν εἰς
αὐτὸν τὸν τόπον.

Ἀχιλ. Καὶ δὲν σὲ ἤξεύρει κάθε ἓνας διὰ πα-
τέρα μου; ³⁾· λοιπὸν τί παράξενον, ἂν σέ-
κεται μία κόρη κοντὰ εἰς τὸν πατέρα της.

1) Κυτάζοντας τὸν λιμένα.

2) Γυρίζοντας ὀπίσω.

3) Μὲ ὀργήν.

Νέαρ. Θυμώνεται ἡ Δηϊδάμεια.

Ἀχιλ. Ἀληθινὰ ἔχεις δίκαιον ¹⁾.

Νέαρ. Τί δύσκολον πρᾶγμα εἶναι νὰ κρύψῃ
τινάς τὸν Ἀχιλλέα!

Ἀχιλ. Ἀχ! ἄς εἶχα καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κε-
φάλι μου ²⁾ ἐκείνην τὴν λαμπρὰν περικεφα-
λαίαν, καὶ ἐκεῖνο τὸ σπαθὶ εἰς τὴν μέστην
μου Νέαρχε, ἐγὼ πλέον ἐβαρέ-
θηκα ³⁾ νὰ βλέπω τὸν ἑαυτόν μου μὲ αὐ-
τὰ τὰ εὐτελῆ γυναικεῖα φορέματα, καὶ σχε-
δὸν

Νέαρ. Τί λέγεις; ὅχι διὰ ὄνομα Θεοῦ, καὶ δὲν
στοχαζέσαι πῶς δὲν συμφέρει παντελῶς εἰς
τὸν ἔρωτά σου;

Ἀχιλ. Ναί μὰ

Νέαρ. Φύγε ἀπὸ ἐδῶ.

Ἀχιλ. Ἀφισέ με, καὶ ἕνα λεπτὸν νὰ
χαρῶ ἐκεῖνα τὰ ἄρματα.

1) Φεύγει ὡς φοβισμένος, ἔπειτα γέκει πάλιν ὡς πρότερον.

2) Στοχαζόμενος τὸν στρατιώτην ὅπου ἦν ἐπάνω εἰς τὸ καράβι.

3) Γυρίζει ἀποφασισμένος.

Νέαρ. ("Αθλιος ἐγὼ) Καλὰ, κάθισε λοιπὸν
ὅσον θέλεις, ἀλλ' ἡ Δειδάμεια ἐν τοσούτῳ
ἀνταμώνεται μὲ τὸν ἀντερασὴν σου.

Ἀχιλ. Τί; ¹⁾

Νέαρ. Τούτην τὴν ὥραν ἔφθασε τὸ βασιλό-
πουλον τῆς Χαλκίδος, καὶ ὁ Λυκομήδης ἔχει
ἀπόφατιν νὰ τὸν ἀρῶραβωνιάσῃ σήμερον μὲ
τὴν κόρην του.

Ἀχιλ. "Ω θεέ μου!

Νέαρ. Ἀληθινὰ ἡ Δηϊδάμεια εἶναι ἀφιερωμέ-
νη εἰς τοῦ λόγου σου, αὐτὸ ἔττι εἶναι·
ἀλλ' ἀνίσως ὁ ἀντερασὴς σου μὲ τέχνην ἡμ-
πορέσῃ νὰ τὴν ἀπατήσῃ εὐρίσκωντάς την
μοναχὴν; ποῖος ἐξεύρει; ὦ! Ἀχιλλεῦ σο-
χάσου καλὰ, ἐκεῖνος τὴν ἀρπάζει ²⁾.

Ἀχιλ. Νὰ ἀρπάξῃ τὸν θησαυρόν μου;

Ἀχ! καὶ ἄρά γε ποῦ εἶναι ἡ ἀχρεία ἡ ψυχὴ,
Ποῦ θὲ νὰ μοὶ προξενήσῃ, μιαν τέτοιαν ταραχὴ.

1) Μὲ θηριῶδες καὶ ἀγριον βλέμμα.

2) Φεύγει.

Τὴν ζωὴν μου πρῶτα παίρνει ὁποῖος ἔχει σοχασμόν,
 Νὰ μὲ κάμῃ τῆς ψυχῆς μου νὰ ἰδῶ τὸν χωρισμόν.
 Ἐγὼ ἂν σ' αὐτὰ τὰ ῥοῦχα φαίνωμαι ἓνα μὴ ὄν,
 Εἴν' ἡ δύναμις αἰτία τῶν ὠραίων δύο ματιῶν.
 Ἀχιλλεὺς ὅμως πῶς εἶμαι, τὸ αἰσθάνομαι καλῶς,
 Καὶ τὸ σῆθός μου τὸ λέγει, δὲν φοβοῦμαι παν-
τελῶς.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Νέαρχος, ἔπειτα Ὀδυσσεὺς καὶ Ἄρ-
 κάδης ἀπὸ τὰ καράβια.

Νέαρ. (μόνος) Τί δύσκολον ἐπιστάσαν με
 ἐδιώρισεν ἡ Θέτις! Κάθε στιγμήν φοβοῦμαι,
 καὶ ὑποπτεύομαι πῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφανε-
 ρώθη· ἀληθινὰ ὁ ἔρωτας τὸν χαλινκωγυεῖ,
 ὅμως ἂν ἀκούσῃ μίαν σάλπιγγα, ἂν ἰδῇ
 ἓνα στρατιώτην, εὐθὺς συγχύζεται, εὐθὺς
 ἐξάπτει, ἀρχίζει νὰ μαλλώνῃ με τὰ ῥοῦχά

του. 'Αλλ' ἄρά γε ἂν ἤξευρε, ὅτι χωρὶς αὐ-
τὸν δὲν κατατροπώνεται ἡ Τρωάς; καὶ ἡ
'Ελλάς ὅλη εἶναι εἰς τὰ ἄρματα καὶ τὸν
ζητεῖ, τότε τί ἤθελε κάμει; 'Ο θεὸς νὰ
φυλάξῃ νὰ μὴ τύχη καὶ ἔλθῃ κανένας εἰς
αὐτὰ τὰ μέρη νὰ τὸν ζητήσῃ. . . . ὦ θεέ
μου! ἄρά γε λάθος ἔχω; ὁ 'Οδυσσεύς! καὶ
ποία αἰτία τὸν ἔφερεν ἐδῶ; ἄχ! αὐτὸς μα-
ταίως δὲν ἦλθεν ἐδῶ. Τί νὰ κάμω; φοβοῦ-
μαι μήπως μὲ γνωρίσῃ· αὐτὸς ἦτον εἰς τὸ
παλάτι τοῦ πατρὸς τοῦ 'Αχιλλέως, ἀγ-
καλὰ νὰ ἀπέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε,
μ' ὅλον τοῦτο τί κάμνει; 'Ως τόσον ἐγὼ
εἰς κάθε περίσασιν θέλω ἀρνηθῆ, ὅτι εἶμαι
ἐκεῖνος ¹⁾

²⁾ 'Ω ξένε μὴ τολμήσῃς νὰ περάσῃς, ἂν
δὲν εἰπῇς ποῖος εἶσαι· τέτοιον νόμον διωρί-
ζει ὁ ἐδικός μας βασιλεύς.

'Οδυσ. 'Υποτάσσομαι εἰς τὸν νόμον. 'Εγὼ
εἶμαι ὁ 'Οδυσσεύς.

Νέαρ. 'Ο 'Οδυσσεύς! ὦ ἥρωα μεγαλόψυ-

¹⁾ Προσποιούμενος πῶς δὲν τὸν γνωρίζει.

χε! νὰ μὲ συγχωρήσης ὁποῦ σοὶ εὐντυχὰ
μὲ αὐθάδειαν· τρέχω εἰς τὸν βασιλέα διὰ
νὰ τὸν δάσω αὐτὴν τὴν χαροποιὰν εἶδη-
σιν. ¹⁾

Ὅδυσ. Ἀκουσέ με· τοῦ Λυκομήδους δοῦ-
λος εἶσαι;

Νέαρ. Βέβαια.

Ὅδυσ. Τὸ ὄνομά σου;

Νέαρ. Νέαρχος.

Ὅδυσ. Ποῦ εἶσαι γεννημένος;

Νέαρ. Εἰς τὴν Κόρινθον.

Ὅδυσ. Καὶ διὰ τί ἔφυγες ἀπὸ τὴν πατρίδα
σου καὶ ἦλθες ἐδῶ;

Νέαρ. Ἐγὼ ἦλθα ὦ, θεέ μου!
μὲ κρατεῖς πολλὴν ὥραν, ἄρχοντά μου,
καὶ ὡς τόσον ὁ βασιλεὺς δὲν ἔμαθε ποῖον
ἔφεραν τὰ καράβια.

Ὅδυσ. Πήγαινε λοιπόν.

Νέαρ. (Φαίνεται νὰ ἐκατάλαβε πῶς ὑπεκρί-
θην. ²⁾)

¹⁾ Θέλει νὰ φύγῃ.

²⁾ Παρατηρῶντας τον μὲ προσοχὴν.

Σ Κ Η Ν Η Ε΄.

Ὀδυσσεύς καὶ Ἀρκάδης.

Ὀδυσ. Ἀρκάδι ὁ θεὸς οἰκονομεῖ τὴν ὑπάρ-
σιν μας.

Ἀρκάδ. Πόθεν αὐτὴ ἡ ἐλπίς;

Ὀδυσ. Ἀκουσες; τὸν εἶδες αὐτὸν; ἤξευρε
ὅτι αὐτὸν εἶναι ἀρκετοὶ χρόνοι ὅπου τὸν
εἶδα εἰς τὸ παλάτι τοῦ Πηλέως· αὐτὸς ἔ-
κρυψεν ἀπὸ λόγου μου τὴν πατρίδα του,
καὶ τὸ ὄνομά του, καὶ ἦτον καὶ πολλὰ
συγχυσμένος εἰς τὰ ἐρωτήματά μου. Ἴσως
γὰρ με ψεύδεται ἡ φήμη· ἐδῶ φαίνεται γὰρ
εἶναι κρυμμένος ὁ Ἀχιλλεύς με γυναικεῖα
φορέματα. Ἀρκάδι τρέχε κατάπι του, ἐ-
ρώτησε, ἐρεύνησε ποῖος εἶναι; πῶς ἦλθεν
ἐδῶ; ποῦ διατρίβει; ἂν μαζύ του ἦναι καὶ
ἕνας; κάθε ψιλὴ εἶδησις, ἢμπορεῖ γὰρ μᾶς
χρησιμεύσῃ εἰς ἰδιγίαν.

Ἀρκάδ. Πηγαίνω.

Ὀδυσ. Ἀκουσέ με, σοχάσου γὰρ μὴ δώσης
τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν πῶς ζητοῦμεν
τὸν Ἀχιλλέα.

Ἄρχαδ. Μία τοιαύτη ἐνθύμησις εἶναι περιτ-
τὴ εἰς ἓνα ἐδικόν σου ἑπαδόν. ¹⁾

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ.

Ὀδυσσεὺς μόνος.

Τώρα ἄρχισα νὰ ταξιδεύω μὲ εὐτυχῇ ἄνε-
μον, ἴσως εἰς ἄλλον κανένα ἤθελε φανῇ ὁ-
λίγον αὐτὸ τὸ εὐτυχὲς συναπάντημα, ἐ-
κείνη ἢ τεταραγμένη ὁμιλία, ἐκεῖνο τὸ ἀμ-
φίβολον πρόσωπον! ἄλλ' εἰς τὸν Ὀδυσσέα
εἶναι πολὺ.

Σ' ἓνα προκομμένον ναύτη
Μιὰ φωτίτσα μόν' ἀνάπτει
Σὲ μιὰ νύκτα σκοτεινῇ.
Καὶ τὸν πόλον γιὰ νὰ εὕρῃ
Καὶ τὸν δρόμον του νὰ ἔξεύρῃ
Εἶναι πάντα ικανή.

¹⁾ Φεύγει.

Καθὼς σ' ἔνα ὁδοιπόρον
 Εἶν' πολλὰ μέγαλον δῶρον
 "Ενα ἶχνος τοῦ ποδός,
 Γὰρ νὰ μὴν τὸν ἀπατήσῃ
 Καὶ ὀπίσω τὸν γυρίσῃ
 Καμνὰ σφαλερὰ ὁδός ¹⁾.

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

Τὰ μέρη ὅπου κατοικεῖ ἡ Δηϊδάμεια.

Λυκομήδης καὶ Δηϊδάμεια.

Λυκομ. 'Αλλ' ἀφ' οὗ ἀκόμη δὲν τὸν εἶδες πῶς
 δὲν ἡμπορεῖ νὰ σὲ ἀρέσῃ;

Δηϊδ. "Ακουσα πολλοὺς νὰ συντυχαίνουν
 διὰ τὸν Θεαγένην.

Λυκομ. Καὶ θέλεις νὰ κάμῃς τὴν κρίσιν μὲ
 ξένα ὀμμάτια; ὦ τί ἀπλότης! πῆγαινε, πῆ-
 γαινε, καὶ πρότμενέ με εἰς τὸ βασιλικὸν
 περιβόλι, καὶ ἐκεῖ θέλω ἔλθει εἰς ὀλίγην
 ὥραν μὲ τὸν Ἀρράβωνιασικόν σου.

Δηϊδ. 'Αρράβωνιασικόν μου;

1) Φεύγει.

Λυκομ. Βέβαια, ἐκεῖνος ἀπὸ πολλῆς ἦλθε
καὶ ἐγὼ σχεδὸν ὅλα τὰ ἐδιάταξα. ¹⁾

Δηϊδ. Κἂν ἄχ! πατέρα,
κἂν ἀκουσέ με νὰ σᾶς εἰπῶ ἓνα λόγον.

Λυκομ. Μὲ προσμένει ὁ πρέσβυς τῶν Ἑλ-
λήνων, πλέον νὰ μὴν ἐναντιωθῆς, ἀκουσε
τὴν συμβουλήν μου.

Δηϊδ. Λοιπὸν πατέρα μου, αὐτὸ δὲν εἶναι
προσαγῇ, ἀλλὰ συμβουλή.

Λυκομ. Πάντοτε ὁ πατὴρ ὅταν συμβουλευῇ
τὴν κόρην του, τὴν προσάζει πρέπει νὰ
ἡξεύρης.

ὦ νεότης ταραγμένη, ἀπερίσκεπτος, τρελή,
Ποῦ ἀκόμη δὲν γνωρίζεις ἀνθρωπότης τί δηλοῖ.
Ἀπὸ φόμ' ἐμπιστευμένον, ἂν ἀκούσης συμβουλήν,
Δὲν σ' ἀρέσει, δὲν τὴν θέλεις, τὴν θάρρεῖς ἐπι-
βουλήν.

Βλάβην κὶ ὄφελος τὰ ἔχεις συγχυσμένα ὥσ' ἂν τρελή,
Δὲν γνωρίζεις ποῖο σὲ βλάπτει, καὶ ποῖο πάλιν
σ' ὠφελεῖ.

2) Φεύγοντας.

Τύραννον νομίζεις ἕναν ποῦν' ἡ γνώμη του καλὴ,
Καὶ σκληρὸν ἕναν ποῦ θέλει τὸ καλόν σου νὰ λα-
λῇ. ¹⁾

Σ Κ Η Ν Η Η'.

Δηϊδάμεια, ἔπειτα, Ἀχιλλεύς.

Δηϊδ. Ἐγὼ νὰ φανῶ ἄπιστος εἰς τὸ φῶς
μου ἄχ! μὴ γένοιτο· πρὶν ἄλλον ἄνδρα. . . ²⁾

Ἀχιλ. Ἐχω ἄδειαν νὰ ἔμβω εἰς τὴν Δηϊ-
δάμειαν; ³⁾ Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ φαίνωμαι
ὀχληρὸς πῶς; μοναχὴ εἶσαι; καὶ ποῦ εἶ-
ναι ὁ ἀρραβωνιαστικός; ἐγὼ ἤλπιζα νὰ τὸν
εὕρω ἐδῶ, νὰ σοὶ προσφέρῃ τὰς ἀγά-
παις του.

Δηϊδ. Καὶ τὰ ἔμαθες;

Ἀχιλ. Ὅλα, πλὴν ὅχι ἀπὸ τὸ σῶμα σου
μεγάλον σημεῖον τῆς καλῆς σου πίστεως.
Ἀπὸ ἐμένα σκληρόκαρδη νὰ κρύψῃς ἕνα μυ-
σικὸν τόσον πικρὸν; ἀπὸ ἐμένα; ὅπου διὰ

1) Φεύγει.

2) Καθ' ἑαυτήν.

3) Μὲ εἰρωνείαν, καὶ θυμόν.

λόγου σου καταφρονημένος με αὐτὰ τὰ
ῥοῦχα ἀδιάκριτη

Δηϊδ. "Ω, θεέ μου! μή με χολοσκάνης φῶς
μου, ἕως τῶρα παντελῶς νὰ ζῆς ἐσύ, εἴ-
δησιν δὲν εἶχα ἀπὸ αὐτὸ τὸ συνοικέσιον;
εὐλίγη ὥρα εἶναι ὅπου ἤλθεν ὁ πατέρας μου
καὶ μοὶ τὸ ἐπρόβαλε, ἐκστατικὴ ἔμεινα τῇ
ἀληθείᾳ, εὐθὺς ἐννοιωσα πῶς ἐπάγωσεν
ὅλον μου τὸ αἶμα.

Ἀχιλ. Λοιπὸν τί σοχάζεσαι;

Δηϊδ. Κάθε ἄλλο πρᾶγμα ἔξω ἀπὸ τοῦ νὰ
σὲ ἀφήσω. Θέλω μεταχειρισθῇ καὶ δάκρυα
καὶ παρακαλέματα διὰ νὰ γνωρίσω τὴν
γνώμην τοῦ πατρός μου· ἂν θέλῃ νὰ ἐ-
λευθερώσῃ τὴν κόρην του καταπείθεται, εἴ-
δὲ καὶ δὲν καταπειθῇ, πάλιν ἄς μὴν ἐλπί-
ζῃ νὰ ἀπολαύσῃ τίποτε· ὁ Ἀχιλλεὺς
ἐσάθη ὁ πρῶτος ὅπου ἠγάπητα ἕως τῶρα,
ὁ Ἀχιλλεὺς θέλει εἶναι καὶ ὁ ὑπερινός.

"Αχ ψυχή μου! ἂν ἦναι νὰ σὲ ἐπιβουλεύ-
θῳ ποτὲ, καλλιότερα νὰ ἀποθάνω πρῶτον.

Ἀχιλ. "Ω γλυκύτατα λόγια, καὶ ποῖαν
ἀμοιβὴν ἤμπορῶ νὰ σὲ κάμω βασιλοπούλα
μου;

Δηϊδ. Νὰ ἡ ἀμοιβή· ἐγὼ σὲ ζητῶ (ἂν ἦναι δυνατόν ὁμῶς) νὰ ἔχῃς τὴν φροντίδα νὰ μὴ φανερωθῇς.

Ἀχιλ. Καὶ αὐτὰ τὰ φορέματα εἶναι ὀλίγον;

Δηϊδ. Τί ὠφελοῦν, ἀφ' οὗ κάθε βλέμμα σου, κάθε κίνημά σου τὰ ἀναιρεῖ· τὰ κινήματά σου εἶναι ἐλεύθερα πολλὰ, τὸ ἀνοιγοςφάλισμα τῶν ὀμματίων σου εἶναι πολλὰ ἀνδρεῖον, κάθε αἰτία εἶναι ἱκανὴ νὰ σὲ κάμῃ νὰ θυμώσῃς, καὶ μήτε καὶ ὁ θυμὸς εἶναι γυναικεῖος. Τί περισσότερον; ἂν ἰδῇς μίαν περικεφαλαίαν, ἓνα κοντάρι ἢ καὶ μόνον τὸ ὄνομά σου ἀκούσῃς εὐθύς ἀγριώνεσαι, εὐθύς ἀπὸ τὰ ὀμματά σου ἀρχινοῦν νὰ εὐγαίνουν φλόγες καὶ σπινθῆρες, χάνεται τότε ἡ Πύρρα καὶ φαίνεται ὁ Ἀχιλλεύς.

Ἀχιλ. Ἀλλ' ἡξεύρεις πῶς εἶναι πολὺ δύσκολον πρᾶγμα νὰ μεταβάλλῃ τις τὴν φύσιν του;

Δηϊδ. Καὶ τὸ νὰ ἐναντιωθῇ τις εἰς τοὺς γονεῖς του δὲν εἶναι εὐκόλη δουλεία; καὶ

λοιπὸν ἐγὼ ἤμπορῶ μὲ αὐτὴν τὴν πρόφα-
σιν, νὰ δεχθῶ τὸν Θεαγένην;

Ἀχιλ. Αὐτὸ μόνον ὄχι Κυρά μου, καὶ ἐγὼ
θέλω φυλάξει ὅσα μοὶ παρήγγειλες.

Δηϊδ. Τώρα τὸ ὑπόσχεσαι, μὰ ὕσερον.

Ἀχιλ. Ὅχι αὐτὴν τὴν φορὰν θέλω χαλι-
νώσει τὸν θυμόν μου, δὲν ἀναφέρω πλέον
ἄρματα, καὶ ἀνίσως εἰς τὸ ἐξῆς δὲν φανῶ
ὅλος ἐξηρτημένος εἰς τὰ νεύματά σου, τό-
τε σοὶ δίδω κάθε ἄδειαν νὰ τρέξῃς εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τοῦ ἀντεραστοῦ μου.

Στὰς ἀκτίνας κάμνω ὄρκον, τῶν ὠραίων σου ματιῶν

Ποῦ μὲ καίουν ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν ἐρωτικῶν φωτιῶν

Καὶ ὑπόσχομαι μὲ πίσιν καὶ μὲ λόγῳ ἀληθινά.

Στὸ ἐξῆς γὰς προσαγὰς σου νὰ βρεθῶ παντο-
τῖνά.

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

Ὀδυσσεὺς καὶ οἱ ῥηθέντες.

Δηϊδ. Σιωπὴ, κάποιος ἀκούει.

Ἀχιλ. Ποῖος εἶσαι ἐσὺ ¹⁾ ὅπου ἐτόλμησες

¹⁾ Πρὸς τὸν Ὀδυσσεά μὲ πολὺν θυμόν.

μὲ τόσῃν αὐθάδειαν νὰ ἔμβῃς εἰς αὐτὰ τὰ
κρυφὰ μέρη; τί θέλεις; λάλησε, ἀποκρί-
σου, εἰδὲ μὴ σὲ κάμνω νὰ μετανοήσης.

Δηϊδ. Πύρρα!

Ἀχιλ. (Τί ἄγριον πρόσωπον εἶναι αὐτό;)

Δηϊδ. Ἀμὴ ἢ ὑπόσχεσις; ¹⁾

Ἀχιλ. Ἀληθινά. ²⁾

Ὀδυσ. Δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ καλὰτῖα τοῦ Λυ-
κομήδους;

Δηϊδ. Ὁχι.

Ὀδυσ. Ὡσὰν ξένος ἐγελάσθῃκα. ³⁾

Δηϊδ. Ἀκουσέ με· τί ζητεῖς ἀπὸ τὸν βα-
σιλέα;

Ὀδυσ. Ἡ Ἑλλὰς ζητεῖ ἀπὸ λόγου του
καράβια καὶ στρατιώτας, ἐπειδὴ καὶ βιάζε-
ται νὰ συνάξῃ στρατεύματα διὰ τὴν κοινὴν
ἡδίκεσιν.

1) Εἰς τὸν Ἀχιλλέα κρυφᾶ.

2) Ἐρχόμενος εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

3) Θέλωντας νὰ φεύγῃ.

'Αχιλ. Καλότυχος ὅποιος πηγαίνει. (καθ' ἑαυτόν).

Δηϊδ. Ὅλον του τὸ πρόσωπον εὐθύς ἄλλα-
ξε. (καθ' ἑαυτήν).

Ὅδυσ. Μὲ ξένην δύναμιν σήμερον ἀνοίγε-
ται μία ἔνδοξος εἰρήνη, καὶ τρέχουν εἰς
αὐτήν τὴν δούλευσιν, ὡς καὶ οἱ πλέον εὐ-
τελεῖς.

'Αχιλ. Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπομένει! (καθ' ἑαυτόν).

Δηϊδ. Ἔτι ἐπικίνδυνος συνομιλία. (καθ' ἑαυ-
τήν). Εἰς τὸν βασιλέα ὧς ξένε ἀπὸ ἐκείνην
τὴν εἰρήνην ἡμπορεῖς νὰ πηγαίνῃς, ¹⁾ ἀκο-
λούθῃσέ με. ²⁾

'Αχιλ. Εἰπέ μοι ἀδελφε ³⁾ ποῦ εἶναι νὰ
πηγαίνουν διὰ νὰ ἐνωθοῦν τὰ τῶν Ἑλλή-
νων καρὰδια.

Δηϊδ. Πύρρα. Μά ⁴⁾

1) Πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα.

2) Πρὸς τὸν Ἀχιλλεῦα.

3) Γυρίζοντας ὀπίσω.

4) Πρὸς τὸν Ἀχιλλεῦα.

Ἀχιλ. Τώρα ἔρχομαι μαζύ σου. (Ἀχ ἔ-
ρωτα τύραννε ! ¹⁾)

Σ Κ Η Ν Η Ι'.

Ὀδυσσεὺς ἔπειτα Ἀρκάδης.

Ὀδυσ. Ἡ δὲ πόθες ὁποῦ ἔχω διὰ νὰ τὸν εὖ-
ρω μοὶ τὸν ζωγραφίζει εἰς κάθε μέρος, ἢ
ἢ Πύρρα εἶναι ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁ Πηλεὺς
εἰς τὴν νεότητά του εἶχε τὸ ἴδιον πρόσω-
πον τὸ ἐνθυμοῦμαι πολλὰ καλὰ. Ὑστερον
ἀπὸ αὐτὰ, ἐκείνη ἢ ὁμιλία, ἐκεῖνα τὰ βλέ-
ματα. με ἔλα αὐτὰ, πάλιν ὁ
Ὀδυσσεὺς δὲν πρέπει νὰ δώσῃ πίσιν, ἢμ-
πορῶ νὰ ἀπατηθῶ, καὶ ὅταν εἶναι ἐκεῖνος
πρέπει πρῶτον νὰ ἐρευνήσω πλέον ἀρμόδιον
τὸν τόπον, τὸν καιρὸν, τὰς περιστάσεις, διὰ
νὰ ὁμιλήσω μαζύ του. Σπανίως εἶναι εὖ-
τυχής εἰς τὸν δρόμον του ὅστις περνᾷ τοὺς
ποταμούς, καὶ δὲν δοκιμάζει τοὺς βαλτώ-
δεις τόπους· διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τινὰς εἰς ἕνα

¹⁾ Φεύγει.

κτύπημα μέγαλον, ἄς εἶναι μὲ ἀργοπο-
ρίαν, πλὴν ἄς εἶναι βέβαιον τὸ σημάδι του.

Ἀρκάδ. Ὀδυσσεῦ.

Ὀδυσ. Ἀρκάδη, καὶ σὺ ἐδῶ;

Ἀρκάδ. Σὲ εἶδα ὅπου ἐμδήκες, καὶ ἦλθα
τὸ κατόπι σας.

Ὀδυσ. Ὡς τόσον τί ἠμπόρεσες νὰ κατα-
λάβης;

Ἀρκάδ. Πολλὰ ὀλίγον αὐθέντη μου, τό-
σον μόνον ὅτι ὁ Νέαρχος τώρα τελειώνει
χρόνος ὅπου ἔφθασεν ἐδῶ· μαζύ του ἔχει
ἓνα κορίττι εὐγενικόν, εἰς τὸ ὁποῖον δείχνει
ἡ βασιλοπούλα ὑπερβολικὴν ἀγάπην.

Ὀδυσ. Πῶς ἐνομάζεται;

Ἀρκάδ. Πύρρα.

Ὀδυσ. Πύρρα;

Ἀρκάδ. Καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ κοριτζίου,
ὁ Νέαρχος εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς
ἄρχοντας.

Ὀδυσ. Καὶ ὀλίγον εἶναι αὐτό.

Ἀρκάδ. Ὅμως τί ὠφελεῖ τοῦτο;

Ὀδυσ. Ἀχ! ἀδελφέ μου, ἐντὸς ὀλίγου θέ-
λομεν καμὲι μέγαλον ταξεῖδι, μόνον ἄ-
κουσέ με, καὶ θέλεις ἰδεῖ.

Σ Κ Η Ν Η ΙΑ'.

Νέαρχος, καὶ οἱ ῥηθέντες.

Νέαρ. Ἀρχοντα, τί κάμνετε; δὲν ὀρίζετε;
ὁ βασιλεὺς σᾶς προσμένει.

Ὅδυσ. Ποία εἶναι ἡ σράτα;

Νέαρ. Ὀρίσατε ἀπ' ἐδῶ.

Ὅδυσ. Ἄς πηγαίνωμεν, σὲ ἀκολουθῶ, δὲν
ἤμπορῶ νὰ σοὶ εἰπῶ τὰ ἐπίλοιπον. ¹⁾

Σ Κ Η Ν Η ΙΒ'.

Ἀρκάδης μόνος.

Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ βλέπῃ τὸ πᾶν ὥσ' ἂν τὸν
Ὅδυσσέα; ἐκεῖνο ὅπου εἰς τοὺς ἄλλους
εἶναι σκοτεινόν, εἰς ἐκεῖνον εἶναι φανερόν.
Μὴ γένοιτο, οὔτε τέχνη, οὔτε ἡ φύ-
σις ποτὲ δὲν ἔλαμψε τὸν ὁμοῖόν του· ἄς
ἤμπορέσῃ κανένας ἄλλος ὥσ' ἂν ἐκεῖνον νὰ
δείχνῃ εἰς τὸ πρόσωπον κάθε λογῆς ἀ-

¹⁾ Πρὸς τὸν Ἀρκάδην, καὶ φεύγει μὲ τὸν Νέ-
αρχον.

γάπν, χωρὶς νὰ τὴν ἔχη, εἰς τὴν καρδίαν
του· ποῖος ἄλλος ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνον ἡμπο-
ρεῖ νὰ σκλαβώνῃ ταῖς καρδίαις μὲ τόσῃν εὐ-
κολίαν; ποῖος ἡμπορεῖ εἰς κάθε σιγμὴν νὰ
ἀλλάξῃ γνώμην, τρόπον, γλῶσσαν, καὶ
ἦθος; ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν τὸν γνωρίζω ἀκόμη·
κάθε ἡμέραν εἶμαι κοντὰ εἰς τὸν Ὀδυσσέα,
καὶ κάθε ἡμέραν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὰ ὄμμα-
τά μου εἶναι καινούργιος.

Τέτοιαν ποικιλίαν ἔχει,
Καλοκαῖρι ὅταν βρέχῃ
Κὶ ἔπειτα ἥλιος φανῇ.
Καὶ ἡ φαινομένη Ἴρις,
Ποῦ χρωμάτων τότε πλήρεις
Γίνονται καὶ οἱ οὐρανοί.

Καὶ ἀπὸ τὸ περισέρι,
Παντελῶς δὲν διαφέρει,
Ποῦ σ' τὸν ἥλιον ὅταν πετᾷ,
Ὡντας πρῶτα μ' ἓνα χρῶμα,
Τότε ὅλον του τὸ σῶμα
Πέρνει χρώματ' ἀρκετὰ. 1)

1) Φεύγει.

Σ Κ Η Ν Η ΙΓ'.

Εὐφρόσυτος παράσας εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν τοῦ Λυκομήδους.

Ἀχιλλεὺς καὶ Δηϊδάμεια, ἔπειτα
Λυκομήδης καὶ Θεαγένης.

Δηϊδ. Ὁχι Ἀχιλλεῦ, ἐγὼ δὲν πισεύομαι
εἰς τὰς ὑποσχέσεις σου; ποτὲ δὲν θέλεις
βασαχθῇ ἔμπροσθεν τοῦ Θεαγένους. Ἡ ὑ-
περβολικὴ ζέσις σου θέλει σὲ φανερώσει,
μόνον ἂν μὲ ἀγαπᾷς φύγε.

Ἀχιλ. Ἀφιστέ με καὶ τραβιγμένος ἐδῶ εἰς
ἓνα μέρος, χωρὶς νὰ λαλήσω νὰ εἰδῶ τὸν
ἀντερασὴν μου.

Δηϊδ. ὦ, θεέ μου! θέλεις νὰ βάλλῃς τὸν
ἑαυτόν σου εἰς μεγάλον κίνδυνον . . .
Νάτος.

Ἀχιλ. Αὐτὸς εἶναι λοιπὸν, ¹⁾ ὁ ἀναίσχυ-
τος; καὶ νὰ τὸν ὑποφέρω;

¹⁾ Συγχυσμένος.

Δηϊδ. Δέν σοι τὸ εἶπα; νὰ ὁποῦ ἐθύμωσες.

Ἀχιλ. Μία πρώτη ὀρμή ἦτον αὐτὴ, ὅμως
κατεπράϋνε· τώρα εἶμαι βέβαιος.

Δηϊδ. Ἐστὶ δὲ νὰ συντύχης δέν εἶναι τρόπος.

Ἀχιλ. Δέν συντυχαίνω, σὲ κάμνω ὄρκον ¹⁾).

Λυκομ. Ἀγαπητὴ κόρη μου, ἰδοὺ ὁ σύζυ-
γός σου, καὶ ἰδοὺ ἡ σύζυγός σου ὣς εὐ-
γενέσατε Θεαγένῃ.

Ἀχιλ. Ἐδῶ χρειάζεται ὑπομονή. (καθ' ἑαυ-
τόν).

Θεαγ. Ὅποιος ἀκούει βασιλοπούλα μου,
τὰ ὅσα ἡ κοινὴ φήμη λέγει διὰ τὰ ἐδικά
σου προτερήματα, τὴν νομίζει κόλακα,
πλὴν ὅποιος σὲ βλέπει, τὴν εὕρισκει φθο-
νεράν. Ἐγὼ λοιπὸν ὁποῦ ἐσκλαβώθηκα εἰς
τοῦ λόγου σου σοὶ προσφέρω αὐτὴν τὴν
καρδίαν εἰς δῶρον.

Ἀχιλ. (ὦ τὸν ἀχρεῖον). ²⁾

Δηϊδ. Ἐγὼ δέν εἶμαι ἀξία τῶν πολλῶν ε-

¹⁾ Παραμερεῖ μακράν.

²⁾ Στοχαζόμενος μὲ ἀγανάκτησιν τὸν Θεαγέ-
νην, προχωρεῖ ἐμπρὸς χωρὶς νὰ φανῇ.

παίνων, δὲν πρέπει τόσον νὰ μὲ ὑψώνετε .

. . Πύρρα τί θέλεις φύγε ἀπ' ἐδῶ. ¹⁾

Ἀχιλ. Δὲν συντυχαίνω. ²⁾

Δηϊδ. ὦ κακοροΐζικη! τί φόβος μὲ ἐκυρί-
ευσε! (καθ' ἑαυτήν.)

Θεαγ. Τί κορίτζι εἶναι αὐτό!

Λυκομ. Εἶναι ὁ ἀντερασῆς σου.

Δηϊδ. (Ἐχάθηκα).

Ἀχιλ. (Ἄχ! μὲ γνωρίζει).

Λυκομ. Ἡ Πύρρα εἶναι ἡ μόνη ἀγάπη τῆς
Δηϊδαμείας· εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἐφά-
νηκαν ἄλλαις συντροφισσαῖς πλέον ἢ γαπη-
μέναις.

Δηϊδ. (Αὐτὸς ἀσεΐζόμενος εἶπε τὴν ἀλή-
θειαν).

Λυκομ. Δηϊδάμεια τῶρα πῶς σοὶ φαίνεται ἔ-
νας τοιοῦτος ἄξιος σύζυγος;

Δηϊδ. Τὰ προτερήματά του πατέρα μου τὰ
γνωρίζω, καὶ τὰ θαυμάζω. . . . πλὴν. . . .

1) Βλέπουμε ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς πλησιάζει εἰς
τὸν Θεαγένην.

2) Παραμερεῖ ὡς πρότερον.

Δυκ.ομ. 'Εντρέπεται, ἐκατάλαβα τὴν αἰτίαν
τῆς ἐντροπῆς σου.

'Η αἰτία εἶναι μία,
Κόρη μου Δηϊδαμεία
Τῆς 'δικῆς σου ἐντροπῆς.
Μὲ τὸ νᾶμαι 'γὼ 'μπροσά σου,
'Ντρέπεται μὲ τὰ σωστά σου
Πῶς τὸν ἀγαπᾷς νὰ 'πῆς.

'Οθεν τὸ νὰ σὲ πειράζω
Περισσότερον κυτάζω,
Πῶς εἶν' κάμωμα σκληρό.
Καὶ λοιπὸν μὴν ἐνοχλεῖσαι,
Πλὴν ἐλεύθερη ᾗς εἶσαι,
Καὶ ἐγὼ ἀναχωρῶ. 1)

Σ Κ Η Ν Η ΙΔ'.

'Αχιλλεὺς, Δηϊδάμεια καὶ Θεα-
γέννης.

'Αχιλ. ('Αχ! ᾗς ἐφοροῦσα ἄλλα φορέμα-
τα). (καθ' ἑαυτόν.)

1) Φεύγει.

Θεαγ. Τώρα ὅπου, ἐμείνομεν μοναχοὶ βα-
σιλοπούλα μου εὐγενεστάτη δός μου τὴν
ἄδειαν παρακαλῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν φλόγα
αὐτῆς τῆς καρδιᾶς μου, δός μοι ἄδειαν νὰ
λαλήσω

Δηϊδ. Περὶ ἔρωτος μὴ συντυχαίνετε σᾶς
παρακαλῶ εἶναι ὁ μεγαλειτέρος
μου ἐχθρός.

Δὲν δέχομαι κανένα,
Νὰ καυχηθῇ σ' ἐμένα
Μ' ἔρωτα προφανῇ.
Πῶς θέλει νὰ προβάλῃ
Τῆς φλόγας τῆς μεγάλης
Ὅπου τὸν τυραννεῖ.

Ὁ ἔρως εἶν' ἐχθρός μου,
Ὁ πλὺθὸ θανάσιμός μου,
Καθὼς κ' οἱ ἐρασαῖ.
Δὲν ἔχουν καμμιὰν χάραν,
Μάλισα κάθε ὥραν
Θαῖξω πῶς εἶν' λησαῖ.

Μήτε ποτὲ ὁ ἔρως,
 Σ' ἐμένα βρίσκει μέρος,
 Ὅπου νὰ ῥιζωθῇ.
 Ἐλεύθερα νὰ ζήσω,
 Κι ἔτσι νὰ ξεψυχήσω
 Πάντ' ἡ καρδιάμ' ποθεῖ.

Κι ἂν ἦτον γόν καθένα,
 Καθὼς εἶναι σ' ἐμένα,
 Τέτοια ψυχὴ ἀπλῇ,
 Τότε καὶ ἡ ἀλήθεια,
 Δὲν ἦτον παραμύθια
 Κι εἶχε χάριν διπλῇ. ¹⁾

Θεαγ. Θεέ μου δίκαιε. . . . ἡ Δηϊδά-
 μεια μὲ τέτοιον τρόπον νὰ μὲ μεταχειρίζε-
 ται; τί ἔπταισα· τί νὰ ἡκολούθησεν ἄρα
 γε; ἄς πηγαίνω τὸ κατόπιν της. ²⁾
 Ἀχιλ. Στάσου, ποῦ πηγαίνεις. ³⁾

¹⁾ Φεύγει μὲ τὸν Ἀχιλλέα, ὁ ὁποῖος γέκε-
 ται εἰς τὴν πόρταν.

²⁾ Θέλει νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν Δηϊδάμειαν.

³⁾ Κρατῶντας τον.

Θεαγ. Τὴν Δηϊδάμειαν ἐπιθυμῶ νὰ προ-
φθάσω.

Ἀχιλ. Δὲν ἔχεις ἄδειαν. ¹⁾

Θεαγ. Καὶ ποῖος ἡμπορεῖ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ;

Ἀχιλ. Ἐγώ.

Θεαγ. Ἐσύ;

Ἀχιλ. Ναῖσκε· καὶ ἤξευρε πῶς ποτὲ δὲν
συντυχαίνω τοῦ κάκου; ²⁾

Θεαγ. (Τὶ ἀλλόκοτον πνεῦμα ὁποῦ ἔχουν
τὰ κορίτσια τῆς Σκύρου· μ' ὅλον τοῦτο
ἐκείνη ἢ ἀγριότης ἔχει ἐν κάττι τὶ ὁποῦ ἀ-
ρέσει) ἄκουσέ με. Πλὴν καὶ εἰπέ μοι τὸ
διὰ τί;

Ἀχιλ. Ἀρκετὰ σοὶ εἶπα, φθάνει. ³⁾

Θεαγ. Καὶ θάρρεις πῶς ἐγὼ θέλω φοβηθῆ
ἀπὸ ἐσένα μοναχὴν; νομίζεις πῶς ἐσύ μό-
νη εἶσαι ἱκανή;

Ἀχιλ. Ἐγὼ εἶμαι ἱκανή, καὶ πρέπει νὰ
τρέμῃς. ⁴⁾

1) Θυμωμένος.

2) Φεύγει ἀργά.

3) Φεύγει ὡς ἀνωτέρω ἀργά.

4) Μὲ ἦθος ἀγριον.

Θεαγ. (Αὐτὴ ἢ τόλμη της μὲ τρελαίνει. ¹⁾)

Δηϊδ. ("Αχ! ψεύση, ἀκόμη δὲν εὐχαριστήθηκες.) ²⁾

Ἀχιλ. ("Ω! ὁ κακοροίζικος, ἀληθινὰ τὸ ἐπα-
ραξίλασα.)

Θεαγ. "Ακουσέ με Κοκῶνα μου, ἐγὼ θέλω
νὰ κάμω τὸν λόγον σου· δι' ἀνταμοιβὴν ὅ-
μως θέλω νὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς
σου· εἰπέ μοι μὰ ἀνα-
σενάζεις διὰ τί μὲ σοχάζεσαι μὲ
τόσπην ἀπορίαν; διὰ ποίαν αἰτίαν συγχύζε-
σαι; τί μεταβολὴ εἶναι αὐτή; λάλησε,
ἀποκρίσου με.

Ἀπόκρισιν εὐθὺς ἐγὼ ἔμπορῶσα νὰ σὲ δώσω,
Πλὴν μ' ἔκαμεν ὁ ἔρωτας τὸ σῶμα μ' νὰ κλειδωσω.

¹⁾ Μόνος του.

²⁾ Εἰς καιρὸν ὅπου ὁ Ἀχιλλεὺς γυρίζει διὰ
νὰ φύγῃ, ἀπαντᾷ εἰς τὴν σκηνὴν τὴν Δηϊδά-
μειαν, ἣτις θυμωμένη, τοῦ λέγει ὡς ἄνω,
καὶ τὸν ἀφίνει.

Ὁ ἔρωτας μὲ ἔκαμε, πολλὰ νὰ συντυχαίω,
 Καὶ πάλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ κáμνει νὰ σωπαίω
 Αὐτὸς ποῦ κáμνει τοὺς δειλοὺς τόλμην νὰ ἀποκτήσω
 Καὶ κάθ' εἶδος συστολῆς τοῦ φόβου νὰ ἀφήσω.
 Καὶ κáμνει ὅταν ἀγαπᾷ σὲ μιὰ σιγμὴν μονάχη.
 Μία καρδιὰ ἐλεύθερη, ἄμετρα πάθη νάχη. ¹⁾

Σ Κ Η Ν Η ΙΔ'.

Θεαγένης μόνος.

Ἐξω τοῦ ἑαυτοῦ μου εἶμαι· πόσῃν νοσιμάδαν
 ἔχει ὁ θυμὸς εἰς ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον. Ἀχ!
 ἴσως μὲ ἠγάπησες, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπο-
 φέρει νὰ πηγαίνω κατόπι εἰς ἄλλην, καὶ
 ἔτ' ὀγλίγωρα, καὶ ἐρῶσα καὶ ζηλέτυ-
 πος; ἕνα κορίτ' νὰ συντυχαίνη μὲ τέτοιον
 τρόπον; νὰ φαίνεται τόσον πολμηρόν; δὲν
 ἤμπορῶ νὰ τὸ καταλάβω. Τόσον μόνον ἔξεύ-
 ρω πῶς μὲ ἀρέσει.

¹⁾ Φεύγει.

"Αν ἔτυχε νὰ ποῦν ποτὲ,
 Στοὺς σίχους των οἱ ποιηταί,
 Πῶς γίνοντ' ἠνωμένα;
 Τὰ ἀντικείμεν' ἐν ταύτῳ,
 Σ' ἓνα κορμί καὶ τὸ αὐτὸ
 Συνέβηκε σ' ἑμένα.

Σ' ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν,
 Νὰ βλέπω ἦθος τρομερὸν,
 Ποῦ νὰ μὲ φοβερίζῃ.
 Κι ἀπ' τ' ἄλλο μέρος μὲ γλυκὸ
 Βλέμμα καὶ σχῆμ' ἐρωτικὸ
 Τὸν νοῦν νὰ τὸν ζαλίζῃ.

"Ἄς 'πάγῃ μόν' ν' ἀρματωθῇ
 Σπαθὶ σὴν μέσῃ νὰ ζωθῇ
 Αὐτὴ ἡ ὥραϊα νέα.
 Ἐνα κοντάρι ἄς κρατῇ,
 Καὶ σὸ κεφάλ' ἄς βάλλ' αὐτῇ,
 Μιὰν περικεφαλαίαν.

Ε

Βέβαια τότε τὸ πολὺ,
 Τὸ κάλλος μὲ ὑπερβολή,
 Λάμπωντας κὶ ἡ ἀνδρεία.
 Κὶ ἀπ' τὴν θεὰν τὴν Ἀθηνᾶ,
 Πλέον αὐτὴ παντοτινὰ,
 Θὲ νᾶχῃ τὰ πρωτεῖα.

Τέλος τῆς Α'. Πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Οικοδομαῖς χαμόγυιαις γολισμέναις με ἀδριάν-
τας ὅπῃ ἐμφαίνεσι διάφορα ἄθλα τῷ Ἡρακλέως.

Ὀδυσσεύς καὶ Ἀρκάδης.

Ἀρκάδ. Ἀρχοντα, ὅλα καθὼς μοι ἐπα-
ραγγείλατε τὰ ἡτοίμασα· τὰ δῶρα εἶναι
ἑτοιμα διὰ νὰ παρρησιασθοῦν εἰς τὸν βασι-
λέα, μέσα εἰς αὐτὰ ἔβαλα, καὶ τὰ πολε-
μικὰ ἔργα, τὰ ὅποια τὰ ἐπάσχευσα,
καὶ τὰ ἑκάμα νὰ λάμπουν. Τοὺς ὁπαδοὺς
σου τοῖς ἐρμήνευσα, ὅτι πρέπει νὰ ὑποκρι-
θοῦν τὸν πολεμικὸν θόρυβον· ἀλλὰ τέλος
πάντων παρακαλῶ νὰ μοι ἐξηγήσητε αὐ-

τὴν τὴν συγχυσμένην προσαγὴν, αὐτὰ ὅ-
λα τί ὠφελοῦν; καὶ ποῦ, καὶ πότε;

Ὅδυσ. Διὰ νὰ ξεχωρίσω τὸν Ἀχιλλέα
μέσα ἀπὸ χίλια κορίτσια.

Ἀρκάδ. Καὶ πῶς;

Ὅδυσ. Θέλεις τὸν εἶδεῖ νὰ τριγυρίσῃ ὡτὰν
τρελὸς ὁλόγυρα εἰς ἐκείνην τὴν λαμπρὰν
περικεφαλαίαν, εἰς ἐκεῖνον τὸν θώρακα,
ἀλλ' ὅταν ἀκούσῃ τὸν ἦχον τῶν ἁρμάτων καὶ
τὴν γενναίαν πρόσκλησιν τῶν μεγαλοφώ-
νων σαλπίγγων, τότε θέλεις ἰδεῖ ἐκείνην
τὴν φωτιὰν, ὅπου ἔξ ἀνάγκης εἶναι σενο-
χωρημένη, νὰ ξεσπάσῃ ὡτὰν ἓνα θηρίον,
νὰ φανερώσῃ τὸν Ἀχιλλέα.

Ἀρκάδ. Πολλὰ ἀπατᾶσαι.

Ὅδυσ. Ἐγὼ ἤξεύρω τοῦ Ἀχιλλέως τὴν
πολεμικὴν κλίσιν, ἐγὼ ἤξεύρω πῶς ἀπὸ
τὴν φάτνην εἰς τὰ ἅρματα ἐσυνήθισε καὶ
ἤξεύρω ὅτι ματαίως σενοχωρεῖ ἓνα ἰδίωμα
βίαιον, ὅπου εἶναι ἐκ γενετῆς, ἔγινε πλέον
ἕξις. Ὁ ναύτης ὅταν μίαν φορὰν μόλις σω-
θεῖς ἀπὸ τὴν θάλασσαν, εὐρεθῇ ἀσφαλῆς
μέσα εἰς τὰ πούπουλα, κάμνει ὄρκον νὰ μὴ
πλεύσῃ ποτὲ ἄλλην φορὰν, καθὼς ὁμως

εἶδεῖ πάλιν τὴν γαλήνην, ἀφίνει τὰ πού-
πουλα, καὶ τρέχει εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀρκάδ. Πλὴν ἔχεις καὶ τόσαις ὁδηγίαις.

Ὀδυσ. Κάθε ἄλλη ὁδηγία μοναχὴ εἶναι ἀμ-
φίβολος, ἐνωμένη ὁμως μὲ αὐτὴν τὴν δοκι-
μὴν, θέλει γένῃ βεβαίωσις· ἐκείνη εἶναι
ἡ δοκιμὴ Ἀρκάδη μου ἡ πλέον βεβαία, ὅ-
ταν ἡ φύσις μὲ τὰ κινήματά της λαλῇ.

Ἀρκάδ. Ἀλλ' ἀνίσως καθὼς ὑποθέτεις ἀγα-
πῇ τὴν Δηϊδάμειαν, τότε καὶ ἂν φανερωθῇ
δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸν πάρωμεν.

Ὀδυσ. Πρῶτον μὲ κρυφαῖς τέχναις ἄς βια-
σθῇ νὰ φανερωθῇ, καὶ ἔπειτα ἀφ' οὗ ξε-
σκεπασθῇ, θέλω ἐξουσιᾶσαι ἐγὼ ἐκείνην
τὴν ψυχὴν ὅπου ἐξ ἀνάγκης ἦτον κρυμμέ-
νη· τότε θέλω τὸν ἀνάψαι εἰς τὸ σῆθός του
φλόγες τῆς τιμῆς, καὶ δόξης, ὅπου νὰ
τὸν κάμω νὰ ἐντροπιασθῇ.

Ἀρκάδ. Ἐτῆς εἶναι, ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν τρό-
πον ἀρμόδιον διὰ νὰ τὸν ὁμιλήσωμεν· τό-
σον πολλὰ εἶναι φυλαγμένος, ὅπου. . .

Ὀδυσ. Ἄς προσμείνωμεν τὸν καιρὸν· καὶ
ἂν δὲν τὸν ἐπιτύχωμεν, τότε κάτι γίνεται,
τότε ἐγὼ θέλω πασχίσει.

Ἄρκάδ. Σιωπῇ, ἢ Πύρρα ἔρχεται, λάλη-
σέ την τώρα.

Ὀδυσ. Ἄφησε νὰ ἔλθῃ ἀφ' ἑαυτοῦτης, ἐ-
γὼ ὑποκρίνομαι πῶς προσέχω εἰς ἄλλο
μέρος, καὶ τοῦ λόγου σου ὡς τόσον μὲ ἐ-
πιτηδεύματα παρατήρησε κάθε κίνημά της.

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Ἀχιλλεὺς παράμερα καὶ οἱ ῥηθέντες.

Ἀχιλ. (Ἰδοὺ ὁ πολεμάρχος ὅπου ἔσειλαν
οἱ Ἕλληνες· ἂν δὲν τὸ ἐμπόδιζεν ἡ ὥραϊα
μου Δηϊδάμεια, ὥ πῶς ἀγαποῦσα νὰ ὀμι-
λήσω μαζύ του! Δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ τὴν φέ-
ρῃ εἰς ὀργήν, καὶ τὸ πῶς τὸ σοχάζομαι
μόνον.) (καθ' ἑαυτόν.)

Ὀδυσ. (Τί κάμνει;) ¹⁾

Ἄρκάδ. (Σὲ βλέπει.) ²⁾

¹⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ἀρκάδην.

²⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ὀδυσσεά.

Ὀδυσ. Ἀληθινὰ κάθε σολισμὸς αὐτῆς τῆς
κατοικίας εἶναι βασιλικός, ¹⁾ ἐκεῖνα τὰ
γλυπτὰ μάρμαρα πῶς φαίνονται ὥσάν να
εἶναι ζωντανά. Ἰδοὺ ὁ Ἡρακλῆς ὅπου θα-
νατάνει τὴν Ὑδραν· ἄχ πῶς φαίνεται εἰς
τὸ πρόσωπόν του τὸ πολεμικὸν πνεῦμα!
μὲ πόσιν ἐπιτηδειότητα ὁ τέλειος τεχνίτης
τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ μέτωπόν του τὴν γεν-
ναίαν ψυχὴν. (στοχάσου ἂν μὲ ἀκούῃ). ²⁾

Ἀρκάδ. (Μὲ προσοχὴν ἀκροάζεται). ³⁾

Ὀδυσ. Ἰδοὺ ὅταν σηκῶνῃ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὸν
Ἀνταῖον, διὰ νὰ τὸν ρίψῃ κάτω· ἐδῶ καὶ ἡ
τέχνη ὑπερέβη τὸν ἑαυτόν της· ὡ πῶς ἐξ-
άπτει ἓνα παράδειγμα τῆς ἀρετῆς, ὅταν
παρασάινεται τόσον ζωντανά· ἐγὼ τώρα
ἐπιθυμοῦσα νὰ ἦμουν Ἡρακλῆς· ὡ γεν-
ναῖς· ὡ ἔνδοξε· ὡ μεγαλόψυχε ἥρωα!
Τὸ ὄνομά σου θέλει ζήσῃ εἰς αἰῶνας, δὲν

¹⁾ Στοχαζόμενος τοὺς ἀδριάντας.

²⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ἀρκάδην.

³⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ὀδυσσεά.

Θέλουν εἰπεῖ ἔτζι καὶ διὰ τὸν Ἀχιλ-
λέα; ¹⁾

Ὀδυσ. (Καὶ τῶρα). ²⁾

Ἀρκάδ. Κινεῖται καὶ λαλεῖ. ³⁾

Ὀδυσ. (Τῶρα παρατήρησε) ⁴⁾ τί βλέπω!
ἰδοὺ ὁ ἴδιος (ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἔφρυξεν ὅλη
ἡ Ἐρίμανθος) περιπλεγμένος μὲ τὰ γυναι-
κεῖα φορέματα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἰόλης
του. Ἀχ! ἐδῶ ἔσφαλλεν ὁ τεχνίτης πο-
τὲ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀτιμάσῃ τὸ κονδῆλι του μὲ
ἓνα τοιοῦτον παράδειγμα ὁποῦ εἶναι ἀνά-
ξιον μνήμης· ἐδῶ ὁ Ἡρακλῆς εἶναι ἄξιος
λύπης, δὲν εἶναι πλὺτον ἐκεῖνος.

Ἀχιλ. (Ἀληθινὰ, ὦ τί ἄκρα αἰσχύνη μου)!

Ὀδυσ. Ἀρκάδη πῶς σοὶ φαίνεται. ⁵⁾

Ἀρκάδ. Μοὶ φαίνεται πῶς φρυάττει. ⁶⁾

¹⁾ Καθ' ἑαυτόν.

²⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ἀρκάδην.

³⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ὀδυσσεά.

⁴⁾ Γυρίζοντας πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

⁵⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ἀρκάδην.

⁶⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ὀδυσσεά.

Ὀδυσ. Λοιπὸν νὰ τὸν βάλλωμεν εἰς τὸ χέρι. ¹⁾

Ἀρκάδ. (Ὁ βασιλεὺς σοχάσου
καλὰ νὰ μὴ καταλάβῃ ὅλον μας τὸν σκο-
πόν. ²⁾)

Ὀδυσ. Ἀχ! ἐπάνω εἰς τὸ τέλος τῆς νίκης
μὲ κάμνει χαλάστεις.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Λυκομήδης, καὶ οἱ ῥηθέντες.

Λυκομ. Πύρρα καὶ ἐγὼ ἐσένα ζητῶ, σάσου.

Ὀδυσσεῦ βλέπεις πῶς ὁ ἥλιος πλέον βα-
σιλεύει· ἄς τιμήτῃ τὸ τραπέζι μου ἕνα
πρέσβυς τόσον μεγάλος.

Ὀδυσ. Θέλει εἶσθαι εἰς ἐμένα ἢ προσαγῇ
τῆς νόμος ἀνίκητε βασιλεῦ.

Λυκομ. Τὰ καράβια καὶ τὰ ἄρματα ὅπου ἤλ-
θες νὰ μὲ ζητήσης, αὖριον θέλεις τὰ εὖρει
ἑτοιμα, καὶ θέλεις ἰδεῖ πόσον ὑπερέβηκα

¹⁾ Πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀχιλλέως.

²⁾ Ἐμποδίζοντάς τον.

τὸ ζήτημά σου, καὶ πῶς τιμῶ τοὺς φίλους,
καὶ ἓνα πρέσβυν τόσον ἄξιον.

Ὅδυσ. Ἡ γενναῖα ψυχὴ τοῦ Λυκομήδους
πάντοτε εἶναι ὁμοία μὲ αὐτόν· ἀπὸ ἐμένα
θέλουν μάθει οἱ Ἡγεμόνες τῶν Ἀχαιῶν
ὅπου ἠνώθησαν πρὸς βλάβην τῆς ἀπίστου
Φρυγίας, πόσῃν φιλίαν ἔχεις, καὶ δὲν
εἶναι ὀλίγη εἰς αὐτὸ ἀπόδειξις τὰ καράβια
καὶ ἄρματα ὅπου ἠθέλησες νὰ μὲ ἐτοιμά-
σῃς (ἄλλο παρὰ καράβια καὶ ἄρματα ἔχω
ἐγὼ νὰ πάρω ἀπ' ἐδῶ; (καθ' ἑαυτόν.)

Τὴν συνδρομὴν μανθάνοντας ὁ Ἑκτωρ τὴν Φρυγίαν
Ὅπου ἀπ' τὴν ὀδὴν σ' ἐγὼ, ἐπῆρα βασιλείαν,
Βέβαια τότε παρευθὺς ἔχει νὰ κυτιρνίσῃ,

Κι ἀπὸ τὸν ἄκρον φόβον του νὰ τρέμῃ θὲν ἂν
ἀρχίσῃ.

Περισσότεραν ἔκπληξιν θέλει τὸν προξενήσῃ,
Μονάχ' αὐτὴ βοήθεια, καὶ θέλει τὸν φοβίσει.
Παρὰ καὶ ἄλλην δύναμιν, ἢ τόσους ἄλλους σόλους
Ποῦ ἢ Ἑλλάς ἠτοίμασεν εἰς τόσους χρόνους ὅλως. ¹⁾

1) Φεύγει.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Λυκομήδης, Ἀχιλλεύς ἔπειτα
Νέαρχος.

Λυκομ. Πύρρα μου τὸ πιτεύεις; εἰς τὸ χέ-
ρι σου κρέμεται ἡ ἡσυχία μου.

Ἀχιλ. Διὰ τί;

Λυκομ. Ἄν θέλῃς νὰ συνεργήσῃς πρὸς ὁ-
φελός μου, κάμε εὐτυχῇ καὶ ἡσυχον, ἓνα
βασιλέα εὐγνώμονα.

Ἀχιλ. Καὶ τί ἡμπορῶ ἐγὼ νὰ κάμω;

Λυκομ. Μοὶ φαίνεται πῶς ἡ Δηϊδάμεια δὲν
νοσιμεύεται νὰ συζευχθῇ μὲ τὸν Θεαγένην.

Ἀχιλ. Καὶ ἔττι; ¹⁾

Λυκομ. Ἐσὺ ἔχεις κάθε ἰσχὺν ἐπάνω εἰς
τὴν καρδίαν της.

Ἀχιλ. Πῶς; καὶ θέλεις ἀπὸ λόγου μου...

Λυκομ. Ναί· νὰ τὴν ἐρμηνεύσῃς εἰς το νὰ
εὐλαβῇται τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς πατρὸς, νὰ
τὴν κάμῃς νὰ σοχασθῇ τὰ προτερήματα

²⁾ Ἀρχίζει νὰ συγχύζεται.

τοῦ ἀνδρός της· νὰ τὴν ἐμπνεύσῃς εἰς τὴν καρδίαν της ἀγάπην πρὸς ἐκεῖνον, ὅπου νὰ τὸν δεχθῇ κατὰ χρέος μιᾶς συζύγου ἀγαπητῆς.

Ἄχιλ. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ χρέος ἔχω εἰς ἐσᾶς ἄθλια φορέματα. ¹⁾

Λυκομ. Τί λέγεις;

Ἄχιλ. Καὶ μὲ γνωρίζεις ἐμένα ἄρμόδιον ἔργανον· Ἄχ Λυκομήδη! δὲν μὲ γνωρίζεις καλᾶ. Ἐγὼ μὴ γένοιτο ἔγὼ κύταξε νὰ εὕρῃς καλλίτερον μέσον.

Λυκομ. Διὰ τί συγχύζεσαι; μήπως ὁ Θεαγέννης δὲν εἶναι ἄνδρας ἄξιος ἀγάπης;

Ἄχιλ. (Ἐχάθηκα· ἐγὼ καταλαμβάνω πῶς πλέον δὲν ἵμπορῶ νὰ ὑποφέρω).

Λυκομ. Ὅμως θέλω νὰ μὲ εἰπῇς τέλος πάντων ἡ κόρη μου, μὲ ποῖον ἄλλον καλλίτερον, ἵμποροῦσε νὰ συζευχθῇ;

Ἄχιλ. (Ἀρκετὰ ὑπέφερα) βασιλέα μου. ²⁾

¹⁾ Μὲ ἀγανάκτησιν καθ' ἑαυτόν.

²⁾ Μὲ ἀπελπησίαν.

Νέα ρ. Τὸ βασιλικὸν τραπέζι εἶναι ἔτοιμον.
 Λυκομ. "Ἄς πηγαίνωμεν. "Ἠκουσες Πύρρα
 τὴν γνώμην μου, εἰς ἑτένα ἐμπιστεύομαι.
 "Ἀχ! Πύρρα κατόρθωσε νὰ γένη ἡ ἡσυχία
 μου καρπὸς τοῦ ἐδικοῦ σου ἰδρώτος.

Κάμε την καὶ νὰ σ' ἐξηγήσῃ,
 Τὸν σκοπόν της, καὶ τὴν κλίσι

Ἡ αὐθάδης ἡ ψυχὴ.

Ἀπ' ἐμέν' ἀγάπην νᾶχῃ,

Νοσιμεύεται ἡ μάχη,

Ῥώτα την τὴν δυσυχῇ.

Καὶ εἶπέ της πῶς σὸ σῆθος,

Κρύπτω βασιλέως ἥθος,

Καὶ καρδίαν πατρικὴν.

"Ἡ δ' ἀκούσῃ τὸν πατέρα,

"Ἡ θέλει εἰδεῖ φοβέρα

Μὲ ὀργὴν βασιλικήν.

(Φεύγει.)

Σ Κ Η Ν Η Ε.

Ἀχιλλεύς καὶ Νέαρχος.

Ἀχιλ. Πλέον Νέαρχε μὴ μὲ ἀναφέρῃς πε-
ρὶ συζολῆς, ἀποφάσισα· εἰς τὸ ἐξῆς μὴν
ἐλπίζῃς νὰ μὲ ἀπατήσῃς. Ἄς πηγαίνωμεν.
Νέαρ. Ποῦ;

Ἀχιλ. Νὰ ἀλλάξω αὐτὰ ὅπου φορῶ, πῶς
θα ῥρεῖς; μὲ τέτοιαν ἀναξιότητα πρέπει νὰ
περάσω ἐγὼ ὅλους μου τοὺς καλλιτέρους
χρόνους; καὶ πῶς; τόσαις ἀτιμίαις ἤμπορῶ
νὰ ὑποφέρω· τοὺς φοβερισμούς μου βλέπω
πῶς τώρα ἄλλος τοὺς περιγελαῖ, πότε
ἀκούω νὰ μὲ διορίζουν ἄδικην ἐπιστάσιαν,
καὶ πότε αἰσθάνομαι νὰ ἐλέγχωνται τὰ
ἐδικάμου σφάλματα μὲ τὸ παράδειγμα
τῶν ἄλλων, ἐβαρέθηκα πλέον νὰ ἐντρέ-
πωμαι, κάθε ὥραν, καὶ κάθε στιγμήν.

Νέαρ. Καὶ τὸ σοχάζεσαι διὰ ἐντροπὴν . . .

Ἀχιλ. Ἀχ! σιώπα σ' τὸν Θεόν σου, ἀρκετὰ
ὑπέφερα ταῖς ἐδικαῖς σου ἄχρηταις συμ-
βουλαῖς, ἄλλέως μὲ ἐσυμβούλευεν ὁ διδά-
σκαλός μου ὁ Θεσσαλός, τότε ἐγὼ ἤμουν

ἄλλος, ἄξιός ἤμουν νὰ νικῶ τοὺς ἀνέμους εἰς
τὸ τρέξιμον· θηρία νὰ φονεύω· ποταμοὺς νὰ
περνῶ, καὶ τῶρα " Ἀχ τί ἤθελεν εἰπεῖ ὁ
Χείρων, ἂν μὲ ἔβλεπεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστα-
σιν! ὅπου ἔγινε σχεδὸν μὲ αὐτὰ τὰ φορέμα-
τα μία πολλὰ ἄνανδρος καὶ ἀδύνατος γυναῖ-
κα; ποῦ ἤθελε κρυφθῆναι νὰ μὴ μὲ ἴδῃ, καὶ τί
ἤθελε τὸν ἀποκριθῆναι, ἂν μὲ ἄγριον πρὸσω-
πον μὲ ἐρωτοῦσεν, Ἀχιλλεῦ, ποῦ εἶναι
τὸ σπαθί σου; ποῦ τὰ ἄρματα σου; ἄχ
καϊμένε! ἄλλο σημεῖον τοῦ ἐδικοῦ μου σχο-
λείου δὲν σὲ ἔμεινε παρὰ μία σεσαθρωμένη
κιθάρα, καὶ ἐκείνη διὰ νὰ τὴν κακομεταχει-
ρίζεσαι.

Νέαρ. Φθάνει πλέον δὲν σὲ ἐναντιοῦμαι,
ἐκαταπείσθηκα καὶ ἐγὼ τέλος πάντων.

Ἀχιλ. Σοὶ φαίνεται Νέαρχε, αὐτὴ ἢ ἐν-
τροπιασμένη νωθρότης ἀξία διαλόγου μου;

Νέαρ. "Οχι, τὸ ἡξεύρω καὶ ἐγὼ, καιρὸς
πλέον εἶναι νὰ ἐξυπνίσῃς, νὰ ρίψῃς ἀπὸ
πάνω σου αὐτὰ τὰ γυναικεῖα φορέματα,
ἀπὸ τὰ ὅποια εἶσαι περιπλεγμένος, καὶ
νὰ τρέξῃς εὐθύς ἄλλοῦ, διὰ νὰ δοκιμασθῇ
ἡ γενναία σου καρδιά. Ἀληθινὰ ἢ Δηϊδά-

μεία ἂν σὲ ὑσερηθῇ, δὲν θέλει ἔχει πλέον
ἡσυχίαν, καὶ ἴσως καὶ ἀπὸ τὴν λύπην της
καὶ νὰ ἀποθάνῃ· μ' ὅλον τοῦτο δὲν πρέπει
νὰ ἐμποδιθῇς διὰ ἐκείνην· ἅς ἀποθάνῃ,
τὰ ἐδικά σου τρόπαια, καὶ αἱ νίκαις ἀξίζου
τὴν ζωὴν ἐκείνης.

Ἀχιλ. Νὰ ἀποθάνῃ; καὶ λοιπὸν ἐσὺ νο-
μίζεις πῶς δὲν ἔχει τόσην σταθερότητα διὰ
νὰ μὲ ὑσερηθῇ;

Νέαρ. Σταθερότητα; καὶ πῶς ἔμπορεῖ νὰ
τὴν ἔχῃ ἓνα τρυφερὸν κορίττι τετρωμένον
ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὅταν χάσῃ τὸ μόνον ὑπο-
κείμενον τῆς ἀγάπης του; τὴν μόνην παρη-
γορίαν του; τὴν μόνην ἐλπίδα του;

Ἀχιλ. (ἄχ θεέ μου!)

Νέαρ. Δὲν ἤξεύρεις πῶς ἂν λείψῃς μίαν σιγ-
μὴν ἀπὸ συμμάτης πλέον χάνεται, δὲν ἔ-
χει ἡσυχίαν; Ἐρωτᾷ τὸν καθ' ἓνα, σὲ ζη-
τεῖ ἀπὸ ὅλους· καὶ τώρα αὐτὴν τὴν ὥραν
πῶς θάρρει νὰ εὕρίσκεται; πλέον δὲν ἡ-
συχάζει, ὑποπτεύεται, φοβᾷται

Ἀχιλ. Ἄς πηγαίνωμεν.

Νέαρ. Καὶ εἶσαι πρόθυμος νὰ φύγῃς;

Ἀχιλ. Ὁχι ἅς γυρίσωμεν εἰς ἐκείνην.

Ποῖος ἔμπορεῖ ν' ἀναχωρήσῃ,
 Τὴν ψυχὴν τοῦ νὰ ἀφήσῃ
 Εἰς τὴν τυραννιὰ αὐτῆ;
 Παρὰ ἕνας ποῦ νὰ λάχῃ,
 Τίγριδος καρδίαν νὰ ἄχῃ,
 Καὶ σ' αὐτὸν ἀδυνατεῖ.
 Γρατὶ τέτοιοι ἀκρον πόθον,
 Ποῦ σὸ σῆθός μ' ἐγὼ νοιώθω
 Τὰ θηρία τὰ φρικτά.
 Τὸν αἰσθάνομαι ἐπίσης,
 Σὰν ἀνάψῃ καμμιὰ κλίσιν,
 Ἔρωτος καὶ εἰς αὐτά. ¹⁾

Σ Κ Η Ν Η Σ Τ'.

Νέαρχος, μόνος.

"Ω! τί ἀπίστευτον, τί παράδοξον θαῦμα τοῦ
 Ἔρωτος! ὁ Ἀχιλλεὺς ὅταν θυμώσῃ εἶναι
 φοβερός, μήτε τέχνη ὠρελεῖ, μήτε δύναμις
 εἶναι ἱκανὴ διὰ νὰ τὸν ἡμερώσῃ, ἄξιός εἶναι
 τότε νὰ ἔμβῃ γυμνὸς μέσα εἰς τὴν φωτίαν,

¹⁾ Φεύγει.

ἢ μπορεῖ νὰ πηγαίνει μένος του νὰ πολεμί-
σῃ μὲ χιλίους ἐχθρούς· μίαν φοράν ὅμως
νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν Δηϊδάμειαν, εὐθὺς κατα-
πραΰνει.

"Αγριον λεοντάρει 'μοιάζει,

'Οποῦ φοβερά φωνάζει

Καὶ φρυάττει γὰ δεσμά.

Κι ἔπειτα μὲ ἓνα νεῦμα

Μιὰ φωνὴ ἢ ἓνα βλέμμα

Παύει ἀπ' τοῦ νὰ ὀρμαῖ.

Καὶ τὴν φυσικὴν ὀρμήν του

Καὶ ἀγρίαν δύναμίν του

Τὴν ξεχνᾷ τόσον πολλὰ.

Ποῦ τὸ χέρι ποῦ φοβεῖται

'Ωσὰν νὰ τὸ εὐλαβῇται,

Πάγ' εὐθὺς καὶ τὸ φιλά. ¹⁾

Σ Κ Η Ν Η' Ζ'.

Σάλλα μεγάλη πεφωτισμένη διὰ νυκτός,
καὶ ἀνταποκρινομένη μὲ διάφορα ἄλλα μέ-

2) Φεύγει.

ρη ἐπίσης πεφωτισμένα. Τράπεζα εἰς τὴν
μέσσην, καὶ τριγύρω μέρη διάφορα διωρι-
σμένα, διὰ τὰ ἀποθέτουν τὰ ἀναγκαῖα τῆς
τραπέζης· καθίσματα ὑψηλὰ γεμάτα ἀ-
πὸ μουσικοῦς, καὶ θεαταίς.

Λυκομήδης, Θεαγένης, Ὀδυσσεύς
καὶ Δηιδάμεια καθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν,
Ἄρκάδης ὀρθὸς εἰς τὸ πλάγι τοῦ Ὀ-
δυσσεύς. Ἀχιλλεὺς ὀρθὸς εἰς τὸ
πλάγι τῆς Δηιδάμειας, καὶ ὀλόγυρα εἰς
κάθε μέρος νέοι εὐγενεῖς, ἀρχοντοπού-
λαι, καὶ ὑπηρεταί.

Χ ο ρ ό ς.

Φύγετε πλέον φύγετε, φροντίδες μὴν ἔλθῃτε,
Φύγετε σοχασμοὶ πικροὶ, βαθυὰ νὰ κρυβῇθῃτε.
Τῆς εὐτυχοῦς ἡμέρας μας, οὔτε σιγμὴ δὲν πρέπῃ
Νὰ λάβῃ καμμίαν σύγχυσιν, ὅπου εἰς λύπην
τρέπει.

Γλυκεῖαν καθαρότητα, φιλίαν ποῦ ἡδύνει
Ἄς προμηθεύσῃ ὁ ἔρωτας, ἄς δώσῃ ἡ εἰρήνη,
Κὶ ἄς αἰσθανθῇ κάθε ψυχὴ χαρὰν ἀληθεστάτην
Σὲ μίαν ἡμέραν σὰν αὐτὴν οὕτως εὐτυχεστάτην

Λυκομ. Κεράτατέ μας ἀπὸ τὸ κρασί τῆς
Κρήτης.

Δηϊδ. Πύρρα ἐστὶ τὸ ἡξύρεις ἢ ἀμβροσία τῶν
θεῶν, ἂν δὲν ἦναι ἀπὸ τὸ χέρι σου, μοι φαί-
νεται πῶς πίνω φαρμάκι.

Ἀχιλ. Ὁρισμός σας, καὶ ἐλπίζω ἀπὸ τὴν
τόσσην μου ὑπακοὴν νὰ καταλάβετε, ἂν ἡ
καρδιά μου ἦναι πισή.

Θεαγ. (Τὶ παράδοξον πρᾶγμα τόση ἀγά-
πη!) ¹⁾

Ἀχιλ. (ὦ! τὶ τυραννία προξενεῖ ὁ ἔρω-
τας.) ²⁾

Λυκομ. Πότε μελετοῦν νὰ σιλωβοῦν τὰ κε-
ράδια σας ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Ἑλλάδος; ³⁾

Ὀδυσ. Ὅταν ἐπιστρέψω ἐγώ.

Λυκομ. Καὶ εἶναι ὅλα ἔτοιμα;

Ὀδυσ. Ἄλλο δὲν λείπει πάρεξ ἡ συνδρο-
μὴ τῆς Σκύρου.

Λυκομ. ὦ! τί ἀξιοθέατον πρᾶγμα ὕστε-
ροῦμαι ἐξ αἰτίας τοῦ γηρατσίου μου.

¹⁾ Παρατηρῶν τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὴν Δηϊδάμειαν.

²⁾ Πηγαινώντας νὰ πάρῃ τὸ ποτήρι.

³⁾ Πρὸς τὸν Ὀδυσσεά.

Ὅδυσ. (Ἄς μὲν ἀφήσω νὰ περάσῃ αὕτη ἡ
 σιγμὴ ὅπου ἡμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ) κατ'
 ἑαυτόν) ¹⁾ Ἀξίος διὰ λόγου σου ὦ γεν-
 ναῖε βασιλεῦ εἶναι ὁ πόθος σου. Ποῦ ἄλ-
 λην φορὰν νὰ εἶδῃ τινὰς τόσα ὅπλα, τό-
 σους στρατιγούς, τόσα τάγματα πολεμι-
 κα, σκηνάς, καράβια, ἄλογα, κοντάρια,
 καὶ σημαίας. Ὅλη ἡ Εὐρώπη ἐκεῖ τρέχει·
 ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ πῶς εὐκαίρωςαν καὶ αἱ πο-
 λιτεῖαι, καὶ τὰ δάση. Ὅλοι οἱ νέοι μὲ
 τὴν παρακίνησιν τῶν ἰδίων τους γονέων τρέ-
 χουσιν εἰς τὰ ἄρματα ὥσάν τὰ θηρία. (Ἀρ-
 κάδη παρατήρητε τῶρα.) ²⁾

Δηϊδ. (Πύρρα.)

Ἀχιλ. Ἐχεις δίκαιον. ³⁾

Ὅδυσ. Ὅποιος αἰσθάνεται εἰς τὸ σῆθός του

¹⁾ Ἐνας ὑπηρέτης φέρει τὸ ποτήρι εἰς τὸν Ἀ-
 χιλλέα, ἐκεῖνος δὲ πιάνωντας τὸ ποτήρι,
 ἀκούει τὴν πολεμικὴν ὁμιλίαν τοῦ Ὀδυσσέως,
 καὶ μένει ἐκστατικὸς εἰς τὸ νὰ ἀκούῃ.

²⁾ Πρὸς τὸν Ἀρκάδη.

³⁾ Σηκώνεται, πιάνει τὸ ποτήρι καὶ περιπατεῖ,
 ἔπειτα γυρίζει καὶ βέκεται πάλιν.

κέντρα τιμῆς, ὅποιος ἤξεύρει τὶ ἐστὶ πόθος
δόξης, τῶρα δὲν σέκεται· μόλις καὶ μετὰ
βίαν ἀπομένουν τὰ κορίτσια καὶ αἱ γυναῖ-
κες. Καὶ ἂν τύχη κανένας νὰ τὸν ἐμποδίζη
καμμία μεγάλη ἀνάγκη, ἀγανακτεῖ τό-
σον πολλὰ ὥς νὰ τὸν εἶχαν ὀργισθῇ ὅλοι
οἱ θεοί.

Δηϊδ. Τί ἔπαθες Πύρρα;

Ἄχιλ. Ἐδῶ εἶμαι. ¹⁾

Δηϊδ. (Ψεύτη). ²⁾ Αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι ση-
μεῖα τῆς πολλῆς ὀλίγης σου ἀγάπης;

Ἄχιλ. (Μὴ θυμῶνῃς ψυχίτζαμου, συγ-
χώρησέ με.)

Λυκομ. Ἄς ὑπάγῃ κανένας νὰ φέρῃ τὴν
κιδάραν τῆς Πύρρας. Δηϊδάμεια κόρη μου εἶ-
πέ την νὰ παῖξῃ μὲ τὴν συνειθισμένην της
τέχνην, καὶ νὰ ἀκούσωμεν καὶ τὴν φωνήν
της· διὰ λόγου σου ὅλα τὰ κάμνει.

Δηϊδ. Πύρρα ἂν μὲ ἀγαπᾷς, κάμε τὸ θέλη-
μα τοῦ πατρὸς μου.

¹⁾ Πηγαίνει μὲ τὸ ποτήρι εἰς τὴν Δηϊδάμειαν.

²⁾ Κρυφὰ πρὸς τὸν Ἄχιλλέα πιάνοντας τὸ πο-
τήρι.

Ἀχιλ. Ἐπειδὴ καὶ τὸ θέλεις, ἄς γένη;
ὦ τυραννία ἐρωτική. ¹⁾

Θεαγ. (Τέση ἀγάπη δὲν ἔμπορεῖ νὰ χω-
ρέσῃ εἰς τὸν νοῦν μου). (καθ' ἑαυτόν.)

Ὀδυσ. (Ἀρκάδῃ τῶρα εἶναι καιρὸς, ἑκατά-
λαβες; ²⁾

Ἀρκάδ. (Ἐκατάλαβα). ³⁾

Μιὰν καρδίαν ἀφ' οὗ τὴν δέσης

Τὸ κατόπιν της καὶ πέσης,

Διὰ νὰ τὴν τυραννήσῃ.

Τότε τί δὲν κατορθώνεις,

Ἐρωτα τί δὲν τελειώνεις,

Ποιὸ κακὸ δὲν προξενεῖς;

Θέλεις τότε σὴν ἰσχύν σου,

Σ'τὴν ἀπάτην τὴν ὀδικήν σου

Ἄλλο νὰ μὴν ἔμπορῇ.

¹⁾ Ἐνας ὑπηρέτης τὸν φέρει τὴν κιθάραν καὶ ἄλλος τὸν βάζει ἕνα σκαμνὶ εἰς τὸ ἕνα πλά-
γι τῆς σκηνῆς πρὸς τὸ μέρος τῆς τραπέζης.

²⁾ Κρυφὰ πρὸς τὸν Ἀρκάδῃ.

³⁾ Κρυφὰ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῆα καὶ φεύγει. Ὁ
Ἀχιλλεὺς παίζει τὴν κιθάραν, συντροφεύει
καὶ τὴν φωνήν του μὲ τοὺς ἄνω σίχους.

Κάθε νοῦς κάθε καρδιά
Κάθε φρόνησις τελεία,
Παρά νὰ παραχωρῇ.

Χορός.

Μιὰν καρδιὰν ἀφ' οὗ τὴν δέσης
Τὸ κατόπιν της καὶ πέσης,
Διὰ νὰ τὴν τυραννῇς.
Τότε τί δὲν κατορθώνεις,
Ἔρωτα τί δὲν τελειώνεις,
Ποῦ καὶ δὲν προσεῖς :

Ἀχιλλεύς.

Ἐσὺ ἔδωσες αἰτία
Καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν Δία,
Γιὰ νὰ γίνῃ πτερωτός.
Καὶ με μέλος νὰ λαλήσῃ
Τὸν σκοπόν του νὰ ἔξηγήσῃ,
Ἀφ' οὗ ἔγιν' ἀετός.

Καὶ τετράπουν τὸ νὰ γίνῃ
Στὸ κοπάδι καὶ νὰ μείνῃ,
Νὰ μου γγρίζῃ θλιβερά.

Ἐσὺ εἶσαι ἡ αἴτια
Δὲν εἶναι ἀμφιβολία,
Ἐγνωρίσθῃ φανερά.

Χορός.

Μὴν καρδίαν ἀφ' οὗ τὴν δέσης. κτλ. ὡς αἰσθῆ.

Κι' ἂν κανεῖς ἀποφασίσῃ,
Διὰ τὰ σ' ἀκολουθήσῃ
Κι' ὁπαδός σου τὰ γενῇ.
Τότε πάλιν μὲν καρδία
Εἰς ἐκείνον ἐναντία
Γὰρ παιδεία θὰ φανῇ.

Καί με ὅλον τοῦτο πρέπει
Ἀλυσίδαῖς κι' ὅσα βλέπει
Ὅλα τὰ τὰ προσκυνῇ,
Μ' εὐχαρίσῃσι μεγάλη
Χωρίς ποτε τὰ προβάλλῃ,
Ἥ πῶς πάσχ' ἢ πῶς πονεῖ.

Χορός.

Μιάν καρδίαν ἀφ' οὗ τὴν δέσης κτλ'. ὡς ἄνωθεν.

Λυκομ. Αὐτοὶ τί ἄνθρωποι εἶναι; ¹⁾

Ὀδυσ. Εἶναι ἐδικοί μου ὑπηρέται, οἱ ὅποιοι
φέρουν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Λυκομήδους διὰ
παραγγελίας μου αὐτὰ τὰ παραμικρὰ δῶ-
ρα, ὅπου ἔφερα ἀπὸ τὴν Ἰθάκην· ὥσάν ὅ-
που ἔπρεπε νὰ φυλάξω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ
χρέος συνειθισμένον εἰς ὅσους εἶναι εὐχά-
ριστοι διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν
ὅπου τοὺς κάμνεις, καὶ ἂν ἐτόλμησα ὑπὲρ
τὸ δέον, παρακαλῶ νὰ ἔχω συγγνώμην.

Λυκομ. Ἡ γειναία σου προαίρεσις ὑπερέβη
τοὺς ἔρους της.

Ἀχιλ. ὦ! ὁ καϊμένος τί βλέπω; ²⁾

Λυκομ. Πλέον ζωντανὸν χρῶμα πορφύρας

¹⁾ Τὴν ὥραν ὅπου ἐφάνηκαν οἱ ὑπηρέται τοῦ
Ὀδυσσεύς φέροντες τὰ δῶρα, παύει ὁ Ἀχιλ-
λεὺς ἀπὸ τοῦ νὰ παίζη.

²⁾ Βλέπωντας τὰ ἄρματα μεταξὺ τῶν δώρων.

ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη δὲν ἔβαψαν εἰς τὴν Τύ-
ρον. 1)

Θεαγ. Ἀκόμη ἕως τῶρα δὲν εἶδα ἄλλα
σκεύη δουλευμένα μὲ τόσῃν τέχνῃν. 2)

Δηϊδ. Βέβαια εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας δὲν
εὐρίσκονται λίθοι πολύτιμοι, τόσον δια-
φανεῖς ὥσ᾽ ἀν αὐτούς. 3)

Ἀχιλ. Τί ὠραιότατα ἄρματα! ποῖος εἶδε
καλλίτερον ἀπὸ αὐτὰ ποτέ; 4)

Δηϊδ. Πύρρα τί κάμνεις; μὴ κάμῃς διακο-
πὴν εἰς τοὺς σίχους σου.

Ἀχιλ. Τί σκληρὰ τυραννία! 5)

Ἐν τῷ μεταξύ ἔσωθεν ἀκούεται μέγας
θόρυβος ἁρμάτων, καὶ ἤχος ὀργάνων
πολεμικῶν, ὅλοι σηκώνονται φοβισμέ-
νοι, μόνον δ' Ἀχιλλεὺς μένει ἐκεῖ ὅπου
ἐκάθητο ἡγριωμένος.

1) Βλέπωντας τὰ ἐνδύματα.

2) Βλέπωντας τὰ ἀγγεῖα.

3) Βλέπουσα ταῖς πολύτιμας πέτραις.

4) Σηκώνεται νὰ ἰδῇ τὰ ἄρματα ἀπὸ κοντὰ.

5) Γυρίζει καὶ κάθεται.

Λυκομ. Τί σύγχυσις εἶναι αὐτή;

Ἀρκάδ. Τρέχε Ὀδυσσεῦ ἐγλίγωρα, τρέξε νὰ καταπραΰνης τὴν παράφρονα ὁρμὴν τῶν ἀνθρώπων σου. ¹⁾

Ὀδυσ. Τί ἀκολουθήσε; ²⁾

Ἀρκάδ. Πάλεμος φοβερός ἀναψεν ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς βασιλικοὺς φύλακας, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω διὰ ποίαν αἰτίαν, φοβοῦμαι ὅμως νὰ μὴν αὐξήσῃ τὸ πρᾶγμα πολὺ.

Δηϊδ. Θεέμου βοήθησέ μοι· ποῦ νὰ πηγαίνω νὰ κρυφθῶ ἢ κακοῤῥοίζικη. ³⁾

Θεαγ. Στάσου βασιλοπούλα. ⁴⁾

Αὐθις ἀκούεται θόρυβος ἁρμάτων, ὁ Λυκομήδης ξεγυμνώνωντας τὸ σπαθί του τρέχει εἰς τὸν καυγᾶν. Ὅλοι φεύγουν, ὁ Ὀδυσσεὺς παραμερεῖ μετὰ τὸν Ἀρκάδην εἰς ἄλλο μέρος, διὰ νὰ παρατηροῦν τὸν Ἀχιλλέα, ὁ ὁποῖος πλέον κυριευμένος ἀπὸ τὸν πολεμικὸν οἷστρον σηκώνεται.

1) Ὡσὰν τρομασμένος τάχα.

2) Ὑποκρινόμενος νὰ ἦλθεν εἰς ἑκπληξιν.

3) Φεύγει φοβισμένη.

4) Φεύγει ἀκολουθώντας τον.

Σ Κ Η Ν Η Η'.

'Αχιλλεὺς, καὶ 'Οδυσσεὺς μετὸν
'Αρκάδην, παράμερα.

'Αχιλ. Ποῦ εἶναι; τί ἀκούω; ἄρχισαν αἱ
τοίχες τῆς κεφαλῆς μου νὰ σηκώνωνται,
τὰ ὀμμάτιά μου ἐσκοτείνισαν, δὲν βλέπω.
Τί φλόγα εἶναι αὐτὴ ὅπου μὲ καίει; ἄχ!
δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω ἄρματα,
ἄρματα. ¹⁾

'Οδυσ. (Στοχάσου τον. ²⁾)

'Αχιλ. Ποῖα ἄρματα; αὐτὴν τὴν κιθάραν νὰ
μεταχειρισθῇ ὁ 'Αχιλλεὺς διὰ ὄπλου; ὄχι,
ὄχι, ἡ τύχη θέλει τὸν προσφέρει ἄλλα
καὶ πλέον ἄξια· κατὰ γῆς ³⁾ ὄργανον σιγ-
χαμερὸν καὶ μηδετιποτένιον. Αὐτὸ τὸ χέρι

¹⁾ Τρέχει θυμωμένος, ἔπειτα σέκεται στοχα-
ζόμενος, ὅτι βασᾷ τὴν κιθάραν εἰς χεῖράς του.

²⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν 'Αρκάδην.

³⁾ Ρίπτει τὴν κιθάραν, καὶ πηγαίνει πρὸς τὰ
ἄρματα ὅπου εἶχον ἔλθει μετὰ τὰ δῶρα τοῦ
'Οδυσσεύος.

ὅπου ἕως τώρα ἦτον καταφρονημένον, ἅς
 πηγαίνει πάλιν νὰ σηκώσῃ τὸ ἐντιμον βάρ-
 ρος τῆς ἀσπίδος ¹⁾ νὰ λάμψῃ τὸ σίδηρον
 εἰς αὐτὸ τὸ χέρι. "Αχ! τώρα ἄρχισα ²⁾ νὰ
 αἰσθάνωμαι τὸν ἑαυτόν μου· ἄχ! ἅς εἶχα
 τώρα ἀντικρὺ μου χίλια τάγματα στρατιω-
 τικά.

'Οδυσ. Καὶ ποῖος ἄλλος εἶναι πλέον ὁ 'Α-
 χιλλεὺς, ἂν δὲν εἴν' αὐτός. ³⁾

'Αχιλ. "Ω! διὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, 'Οδυσσεῦ,
 τί εἶπες;

'Οδυσ. Ψυχὴ μεγάλη, γενεὰ τῶν Θεῶν,
 ἀνίκητε 'Αχιλλεῦ, ἄφησέ με τέλος πάντων
 καὶ νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ· δὲν εἶναι πλέον
 καιρὸς νὰ ὑποκρίνεσαι. "Ἦξευρε ὅτι ἐστὶ εἶ-
 σαι ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος, ὁ
 φόβος καὶ τρόμος τῆς 'Ασίας· διὰ τί νὰ σενο-
 χωρῇς τὰς γενναίας ὁρμὰς τῆς ἀνδρείας ψυ-
 χῆς σου; πρέπει νὰ ταῖς βάλλῃς εἰς πρᾶ-

1) Ἐναγκαλιζόμενος τὴν ἀσπίδα.

2) Σφίγγωντας τὸ σπαθί μετ' τὸ χέρι του.

3) Φανερώνεται.

ξιν, ἐπειδὴ εἶναι ἄξιας διὰ λόγου σου.
Τὸ ἡξεύρω, τὸ βλέπω, δὲν ἡμπορεῖς νὰ
χαλιναγωγήσης τὸν ἑαυτόν σου· ἔλα μα-
ζύμου, ἐγὼ θέλω σὲ ὀδηγήσει εἰς νίκας
καὶ τρόπαια. Ἐσένα προσμένει ἡ Ἑλλάς
ὅλη ἀρματωμένη. Οἱ ἐχθροὶ ὅπου εἶναι εἰς
τὴν Ἀσίαν δὲν τρέμουν ἄλλο, παρὰ ἀκούον-
τες τὸ ὄνομά σου, νὰ φεύγωμεν, νὰ φεύ-
γωμεν.

Ἀχιλ. Ναὶ ἔρχομαι ¹⁾ δείξέ με ὅπου θέ-
λεις . . . ὅμως. ²⁾

Ὀδυσ. Τί σὲ ἐμποδίζει;

Ἀχιλ. Ἀἶψ' ἡ Δηϊδάμεια.

Ὀδυσ. Ἡ Δηϊδάμεια θέλει σὲ ἰδεῖ κανένα
καιρὸν νὰ γυρίσης δαφνηφορῶν, καὶ πλέον
ἄξιος ἀγάπης.

Ἀχιλ. Καὶ ὡς τόσον..

Ὀδυσ. Καὶ ὡς τόσον, τώρα ὅπου ὅλος ὁ κό-
σμος ἀνάπτει ἀπὸ τὸν πόλεμον, θέλεις νὰ
κάθῃσαι ἐδῶ κρυμμένος ἀπὸ ὅλους, νὰ ζῇς

¹⁾ Μὲ ἀπόφασιν.

²⁾ Στέκεται.

χωρίς δουλείαν; Τί θέλουν εἰπεῖ οἱ μετα-
γενέστεροι· βέβαια θέλουν εἰπεῖ. Ὁ Διο-
μήδης ἐκυρίευσε τὸ τεῖχος τοῦ Δαρδάνου.
Ὁ Ἰδομενεὺς ἐξεγύμνωσε τὸν Ἑκτώρα, ἀ-
πόκτησε τὰ ἄρματα, καὶ φορέματά του.
Ὁ Αἴας, κατηδάφισε τὸν θρόνον τοῦ Πριά-
μου· καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τί ἔκαμνε; ὁ Ἀ-
χιλλεὺς περιπλεγμένος μὲ γυναικεῖα φο-
ρέματα, ἀπερνοῦσε τὴν ζωὴν τοῦ θαμ-
μένος ἀναμεταξὺ εἰς τὰ κορίτζια τῆς
Σκύρου· καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι ἐκοπίαζαν,
ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο. "Αχ μὴ γένοιτο νὰ
ἀληθεύσῃ αὐτό! ξύπνα, ξύπνα πλέον,
διόρθωσε τὸ μεγάλο σου σφάλμα, μὴν
ὑποφέρῃς πλέον νὰ σε ἰδῇ τινὰς μὲ αὐτὰ
τὰ φορέματα. "Αν ἤξευρες τί πρᾶγμα ἄ-
ξιον γέλωτος εἶναι ἓνας ἄνθρωπος τοῦ πο-
λέμου μὲ αὐτὰ τὰ σολίδια; εἰς αὐτὴν τὴν
ἀσπίδα ἡμπορεῖς νὰ τὸ ἰδῇς. Στοχάσου Ἀ-
χιλλεῦ, εἰπέ μοι ¹⁾ γνωρίζεις τὸν ἑαυτὸν
σου; ²⁾

1) Τὸν σηκώνει τὴν ἀσπίδα.

2) Δείχνωντάς του τὴν ἀσπίδα.

Ἀχιλ. "ὦ! ἐντροπιασμένα ¹⁾, ὦ! ἀνάξια
τῆς ἀνδρείας φορέματα πῶς ἤμπόρε-
σα ἐγὼ ἕως τῶρα νὰ σᾶς ὑποφέρω; δείξε
με Ὀδυσσεῦ νὰ βάλλω τὰ ἄρματα· μὴ μὲ
ἀφήτης πλέον νὰ τυραννοῦμαι, εἰς αὐτὰ
τὰ δεσμά.

Ὀδυσ. "Ελα κατόπι μου, (ἐνίκησα). ²⁾

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

Νέαρχος καὶ ῥηθέντες.

Νέαρχ. Πύρρα, Πύρρα ποῦ τρέχεις;

Ἀχιλ. Ἀχρεία ψυχὴ νὰ μὴν εὖγῃ ἀπὸ
τὸ σῶμα σου ἄλλην μίαν φορὰν αὐτὸ τὸ
ἐντροπιασμένον ὄνομα. ³⁾ μὴ μου ἐνθυμί-
ζῃς τὴν καταισχύνην μου ⁴⁾

Νέαρχ. Ἀκουσε φεύγεις; καὶ ἡ βασιλοπού-
λῃ σου;

1) Ξεσχίζοντας τὰ ῥοῦχα.

2) Περιπατοῦν.

3) Γυρίζοντας τὸ πρόσωπόν του μὲ ἀγανάκτη-
σιν.

4) Φεύγοντας.

Ἀχιλ. Νὰ τὴν εἰπῆς. ¹⁾

Ὀδυσ. Ἀχιλλεῦ πᾶμεν.

Νέαρ. Τί ἔμπορῶ νὰ τὴν εἰπῶ;

Ἀχιλ. Πές την νὰ παρηγορηθῇ,

Ποτὲ νὰ μὴν ἀπελπισθῇ,

Νᾶν' πληροφορημένη.

Πῶς φεύγ' ὁ Ἀχιλλεὺς πισὸς

Καὶ ἐπιστρέφει ὁ αὐτὸς,

Καιρὸν πολὺν δὲν μένει.

Μόνον ἀγάπην καθαρὰν

Φιλίαν πάντα σαθεράν

Πές την πῶς πρέπει ν' ἄχῃ

Κι ἄς ξεύρῃ πῶς δὲν ἀγαπῶ

Στὸν κόσμ' αὐτὸν ἔμπορῶ νὰ ἔκῳ,

Παρὰ αὐτὴν μονάχῃ.

¹⁾ Γυρίζει ὀπίσω πάλιν.

Σ Κ Η Ν Η Ι'.

Νέαρχος ἔπειτα Δηϊδάμεια.

Νέαρ. Θεέ μου ἔψισε, τί ἔξαφνικὸς κεραυνὸς εἶναι αὐτός, ὅπου ἀφανίζει κάθε μου ἐλπίδα; ποῦ νὰ φύγω νὰ κρυφθῶ· ἂν φύγη ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ποῖος ἡμπορεῖ νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς Θέτιδος; τόσους ἰδρωτάς ὁ ἄθλιος, τόσαις τέχναις, τόσῃν φροντίδα.

Δηϊδ. Ποῦ εἶναι Νέαρχε ὁ θησαυρός μου;

Νέαρ. "Αχ! βασιλοπούλα, ὁ Ἀχιλλεύς δὲν εἶναι πλέον ὁ ἐδικός σου.

Δηϊδ. Τί;

Νέαρ. Σὲ ἀφίνει.

Δηϊδ. Ταῖς ἐδικαῖς σου ὑποψίαις ταῖς ἤξεύρω πρὸ πολλοῦ, κάθε ὀλίγον αὐτὸ ἀκούω.

Νέαρ. "Αχ! ἄμποτε νὰ δώσῃ ὁ θεὸς νὰ γελῶμαι καὶ τώρα, πλὴν δὲν τὸ πιστεύω· ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν ἐνοιωστε, τὸν ἐγέλασε καὶ τὸν ἄρπαξε.

Δηϊδ. Καὶ ἐσὺ Νέαρχε τὸν ἀφίνεις νὰ φύγη, καὶ δὲν σὲ μέλει τίποτε; ἄχ! τρέχε,

πρόφθασε, ὦ! ἡ κακοροϊζική· ἐχάθηκα·
 ἄχ! πολλὰ σκληρὰ πληγὴ εἶναι αὐτή·
 τί κάμνεις; δὲν πηγαίνεις;

Νέα ρ. Πηγαίνω, πλὴν ματαίως. ¹⁾

Σ Κ Η Ν Η ΙΑ'.

Δηϊδάμεια, ἔπειτα Θεαγένης.

Δηϊδ. Ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ ἀφίνει; Ὁ Ἀχιλ-
 λεὺς νὰ μὲ ἀπορρίψῃ; ἄρ' ἄγε ἀλήθεια νὰ
 ᾔναι; καὶ πῶς ἠμπόρησεν ὁ ἀχάριστος μό-
 νον νὰ τὸ σοχασθῇ καὶ νὰ μὴν ἀποθάνῃ·
 αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόσχεσις τῆς πίστεως; τὰ
 ταξίματα τῆς ἀγάπης; μὲ τέτοιον τρό-
 πον ἄλλ' ἐν ὧς ἐγὼ καταξεσχί-
 ζομαι μέσα εἰς τὰ παράπονα ἐκεῖνος ὁ ἀ-
 θεόφοβος ἀνοίγει πανιά· ἄς πηγαίνω, ἄς
 πεισχίσω μὲ κάθε τρόπον ἴσως τὸν ἐμπο-
 δίσω· ἡ ἐδική μου τωρινὴ λύπη, δὲν ἐπιδέ-
 χεται συζολήν· ἄς πηγαίνω· καὶ ἄς μὴν
 ἔχω κανένα διάφορον· τοῦλάχιστον ἄς μὲ

¹⁾ Φεύγει.

ἰδεῖ πρώτα νὰ ξεφυχήτω εἰς τὴν ἀγκάλην
του, καὶ ὕστερον ἅς φύγῃ ὁ ἄπιστος.

Θεαγ. Φιλτάτη μου βασιλοπούλα.

Δηϊδ. "Αχ! τί κακὸν μὲ ἦλθε τὴν κακοροί-
ζικην, τί ἐχληρὸν συναπάντημα! ¹⁾

Θεαγ. Ἐγὼ ἀγαποῦσα νὰ καταλάβω καλ-
λίτερα τὴν καρδίαν σου;

Δηϊδ. Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς; ²⁾

Θεαγ. Δός μοι ἀπόκρισιν. ³⁾

Δηϊδ. Δὲν ἔμπορῶ.

Θεαγ. Μίαν σιγμὴν μονάχην.

Δηϊδ. "Ω, θεέ μου! ⁴⁾

Θεαγ. Καὶ ὡς τόσον αὔριον ἔχεις νὰ γίνῃς
ἐδική μου.

Δηϊδ. Ἀλλὰ διὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, μὴ μὲ
τριγυρίζῃς.

¹⁾ Μὲ ἀγῶνα.

²⁾ Ἐτοιμὴ διὰ νὰ φύγῃ.

³⁾ Ἀκολουθῶντας τὴν.

⁴⁾ Μὲ ἀγῶνα.

Ὡς πότα μὲ πειράζεις,
 Τύραννε δὲν κυτάζεις,
 Πῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ ζήσω,
 Μόνον θὰ ξεψυχήσω
 Τώρα εὐθὺς εἰδῶ;

Δὲν βλέπεις ἡ ἀθλία
 Εἰς τί σενοχωρία
 Βρίσκομαι ἡ καϊμένη;
 Τίποτε δὲν μ' εὐφραίνει
 Ὅ,τι καὶ ἂν εἰδῶ.

Ὅποιον εἰδῶ ἐμπρός μου,
 Θαῤῥῶ πῶς εἶν' ἐχθρός μου.
 Ὅσον καὶ ἂν πασχίσῃ,
 Τὸ αἷμα του κί ἂν χύσῃ.
 Δὲν θέλω τὸν δεχθῆ.

Γιατί ἐγὼ κοντεύω,
 Σχεδὸν καὶ κινδυνεύω,
 Πλὴν καὶ τὸν ἑμαυτόν μου
 Νὰ ἔχω γιὰ ἐχθρόν μου,
 Τὸν πλέα ἀπεχθῆ. ¹⁾

¹⁾ Φεύσῃ.

Σ Κ Η Ν Η' ΙΒ'.

Θεαγένης, μόνος.

Ἀλλὰ τί παράδοξα πράγματα εἶναι αὐτά;
 ποῖος ἤμπορεῖ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ; διὰ τί ἡ
 Δηϊδάμεια νὰ μὲ συντυχαίνει μὲ αὐτὸν τὸν
 τρόπον; ἐτρελάθηκεν; ἢ θέλει νὰ μὲ κά-
 μη νὰ τρελαθῶ; ποῦ εἶμαι; ἔξυπνος εἶμαι,
 ὄνειρεύομαι; τί λαβύρινθος εἶναι αὐτός;

Ἀρά γε μὲ τὰ ὅλα της, ἢ γὰρ νὰ μὲ πειράζῃ
 Ἡθέλησε τόσον πολλά τὸν νοῦν μου νὰ ταράζῃ;
 Τὰ λόγια της μὲ ἤφεραν εἰς δισταγμὸν μεγάλον,
 Καὶ γὰρ τὸν ἑμαυτόν μου πλὴν κοντεύω ν' ἀμφι-
 βάλλω.

Καθὼς τὰ ξένα δάκρυα κάμνουν νὰ κλαίῃ καὶ ἄλλον,
 Ν' ἀναγεννάσῃ τὸν κινουῦν οἱ σεναγμοὶ τῶν ἄλλων.
 Κ' αἱ ξέναις φρέναις πῶς μποροῦν βλέπω νὰ μὲ δι-
 δάξουν

Φρενήτης νὰ κατασηθῶ, τὸν νοῦν μου νὰ ἀρπάξουν.

Τέλος τῆς Β'. Πράξεως.

Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ Γ'.

Σ Κ Η Ν Η Α'.

Στοιαι τοῦ βασιλικοῦ Παλατίου ὁποῦ ἀνταπο-
κρίνονται μετὰ τὴν θάλασσαν, καράβια ὀλίγον
μακρὰν ἀπὸ τὸν λιμένα.

Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀχιλλεὺς ἐνδεδυμένοι
τὰ στρατιωτικά.

² **Ο**δυσ. Τώρα σὲ γνωρίζω Ἀχιλλεῦ· ὦ!
τί λογῆς ἔκρυπταν τὰ γυναικεῖα φορέμα-
τα τὸ ἡγεμονικόν σου ἦθος· μετὰ τοιοῦτον
τρόπον εὐγαίνει καὶ ὁ νέος ὄφρις ἀνανεοῦμε-
τος εἰς τὸν ἥλιον καὶ τεντώνεται, καὶ πάλιν
μαζώνεται. Ὁμοιάζει ὥσταν γὰρ ὑπερηφα-

νέεται διὰ τὸ καινούργιον δέρμα ὅπου ἐ-
φόρεσε.

Ἀχιλ. Ναὶ Ὀδυσσεῦ, ἀπὸ λόγου σου
γνωρίζω αὐτὴν τὴν χάριν, τῶρα ἐξαναγεν-
νήθηκα, τῶρα τέλος πάντων ἀναπνέω, μὲ
ἔλουν τοῦτο ἀκόμη ἀμφιβάλλω διὰ τὴν ἐλευ-
θερίαν μου, ὥσάν ἓνας αἰχμάλωτος ὅπου
μόλις ἐλευθερώθη ἀπὸ τὰ δεσμά, πρὸ ὀ-
φθαλμῶν ἔχω ἀκόμη τὴν σκιὰν τῆς τεθλιμ-
μένης μου ζωῆς· με φαίνεται ὥσάν νὰ εἶμαι
περικυκλωμένος ἀπὸ ἀλύτους.

Ὀδυσ. Ναὶ μὴ φανῇ ἀκόμη ὁ Ἀρκάδης; ¹⁾

Ἀχιλ. Αὐτὰ εἶναι Ὀδυσσεῦ τὰ καράδιά σου;

Ὀδυσ. Ναὶ, μήτε θέλουν πηγαίνει διὰ τὸ
φόρτωμά τους με ὀλιγωτέραν ὑπερηφάνειαν,
παρὰ ὅσην εἶχε τὸ καράδι τοῦ Ἀργεῖου διὰ
τὸ ἐδικόν του φόρτωμα. Ὅλους τοὺς σο-
λους, ὅπου εἶχον κατὰ καιροὺς καὶ ἔχουν
τόσοι ἥρωες, καὶ ἔλους τοὺς θησαυροὺς
τοῦ Κροίστου ὑπερτερεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς μόνος.

Ἀχιλ. Λοιπὸν τί ἀργοποροῦμεν!

¹⁾ Βλέποντας τριγύρω του.

Ὅδυσ. "ὦ ναῦται, πλησιάσατε κοντὰ εἰς
τὴν γῆν (ὥς τόσον τὸν Ἀρκάδην δὲν βλέ-
πω ἀκόμῃ νὰ ἔλθῃ. ¹⁾)

Ἀχιλ. "Ἄχ! διὰ τί νὰ μὴν ἦναι αὐτὸ τὸ πε-
ριγιάλι τῶν ἐχθρῶν; ἐκεῖ θέλει φανῇ πῶς
ἐκδικεῖται ὁ Ἀχιλλεύς· ὁ τιμημένος ἰδρω-
τας αὐτοῦ τοῦ προσώπου θέλει ἐξαλείψῃ
τὰς ἀναξίους κηλίδας τοῦ ὀνόματός μου,
αὐτὸ τὸ σπαθὶ θέλει ἀθωώσει τὴν νωθρό-
τητα τῆς Σκύρου, καὶ τόσῃν φήμῃν θέλω
ἀποκτήσῃ μὲ τοὺς νέους θριάμβους μου,
ἐποῦ ἴσως δὲν θέλει ἡμπορέσῃ πλέον τι-
νὰς νὰ ἀναφέρῃ περὶ τῶν παλαιῶν μου
σφαλμάτων.

Ὅδυσ. "ὦ φρονήματα! ὦ λόγια! ὦ με-
ταμέλεια! ὦ ζέσις ἀξία διὰ τὸν Ἀχιλ-
λέα! καὶ τόσον πολλὰ ἐζητοῦσαν νὰ γε-
λάσουν τὸν κόσμον; καὶ ἤλπιζαν νὰ κρύ-
ψουν τὴν τόσῃν μεγάλην κλοπὴν εἰς τὴν
Σκύρον· εἰς ἓνα νησὶ τέσον σενοχωρημέ-
νον· ὦ! πολλὰ ἀδίκη, πολλὰ δειλὴ μητέ-

¹⁾ Βλέποντας τριγύρω.

ρα, καὶ δὲν ἐπρόβλεπες, πῶς διὰ τὰ κρύ-
ψης τόσον πῦρ, κάθε τέχνη εἶναι ματαία,
κάθε συζολὴ εἶναι ὀλίγη.

Εἰς τῆς γῆς τὸ κοῖλον σῆθος,
Ὅταν βράζη φωτῖας πλήθος
Καὶ εἰς τὸ βάθος κατοικεῖ.
Ὡντας σενοχωρημένη
Καὶ ἐκ φύσεως βαλμένη
Ὡς εἰς μίαν φυλακὴν.

Ἰὲ ὄρμην πολλὰ βιαίαν
Βρίσκει σράταν τότε νέαν,
Γιὰ τὰ εὐγῆ τὸ παρόν.
Μὰ τί κάμνει γιὰ τὰ εὐγῆ,
Καὶ μὲ πόσον θυμὸν φεύγει,
Τοῦτο εἶναι φανερόν.

Βουνὰ, πολιτεῖαις, δάση,
Πάσχει τότε τὰ χαλάση,
Καὶ τὰ κάψ' ὅ,τι 'μπορεῖ.
Καὶ λοιπὸν καθ' ἕνας πρέπει
Κλίσιν φυσικὴν σὰν βλέπει,
Νὰ μὴ τὴν σενοχωρῇ.

Ἀχιλ. Ἦλθον τὰ καράβια εἰς τὸ χεῖλος
τοῦ αἰγιαλοῦ. Ὀδυσσεῦ ἐγὼ πηγαίνω ἐμ-
πρός. ¹⁾

Σ Κ Η Ν Η · Β'.

Ἀρκάδης με βίαν, καὶ οἱ ῥηθέντες.

Ὀδυσ. Ἀρκάδι, διὰ τί ἀργοπόρησες τόσον
πολλά;

Ἀρκάδ. Αὐθέντη μου νὰ φύγωμεν ὀγλί-
γωρα, μὴ σαθῆς, μίαν ὥραν προτήτερα νὰ
κινήσωμεν.

Ὀδυσ. Τί ἀκολουθήσεν;

Ἀρκάδ. Ἄς πηγαίνωμεν, καὶ κατόπι καθ'
ὁδὸν ὅλα τὰ μανθάνεις.

Ὀδυσ. Ἀλλὰ δός μοι καὶ μίαν λεπτήν εἶδη-
σιν....

Ἀρκάδ. ὦ διὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!..... Ἡ
Δηϊδάμεια, τετυφλωμένη ἀπὸ τὴν ἀγανά-
κτησιν, καὶ μηχανὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, τρέχει
καὶ μάς ἀκολουθεῖ, ἐγὼ μὲν ἡμπορῶντας

¹⁾ Περιπατεῖ πηγαίνοντας πρὸς τὴν θάλασσαν.

νὰ τὴν καταπείσω νὰ σαθῇ, τὴν ἐπρόλαβα, καὶ ἤλθα. ¹⁾

Ὅδυσ. Πρέπει νὰ φύγωμεν αὐτὸν τὸν κίνδυνον.

Ἀχιλ. Τώρα τί προσμένομεν; ²⁾

Ὅδυσ. Τίποτε, ἄς πηγαίωμεν.

Ἀχιλ. Διὰ τί τόσον συγχυσμένος Ἀρκάδῃ; τί νέα;

Ἀρκάδ. Τίποτε.

Ὅδυσ. Νὰ κινήσωμεν.

Ἀχιλ. Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτὸ τόσον πολλὰ νὰ γυρίζῃς ὀπίσω ³⁾ καὶ νὰ κυτάζῃς; τί φοβᾶσαι; εἰπέ με.

Ὅδυσ. (ὦ θεέ!)

Ἀρκάδ. Φοβοῦμαι ἤμπορεῖ ὁ βασιλεὺς νὰ μάθῃ πῶς ἀναχωροῦμεν ἔξαφνα, καὶ μὲ βίαν νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ.

Ἀχιλ. Μὲ βίαν; καὶ λοιπὸν ἐγὼ εἶμαι σκλάβος του· τί ἐλπίζει;

¹⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ὅδυσσέα.

²⁾ Βλέπωντας ὀπίσω του.

³⁾ Πρὸς τὸν Ἀρκάδῃ.

Ὀδυσ. "Ὁχι δά· μόνον εἶναι καλὴ συμβουλὴ
τὸ νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὰ ἐμπόδια. ¹⁾

Ἀχιλ. Καὶ ἐμένα νὰ φύγω
ἐμένα; ²⁾

Ὀδυσ. "Ἄς ἀφήσωμεν τὴν ἀνωφελὴ ἀργο-
πορίαν. Εἰς τὸ καράβι, εἰς τὸ καράβι· τῶρα
ὅπου εἶναι γαλήνη. ³⁾

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Δηϊδάμεια καὶ οἱ ῥηθέντες.

Δηϊδ. Ἀχιλλεῦ! Ἀχιλλεῦ, ποῦ πηγαί-
νεις· ἄχ! σάσου Ἀχιλλεῦ. ⁴⁾

¹⁾ Ζητεῖ νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι.

²⁾ Παραμερῶντας.

³⁾ Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ περιπατεῖ μα-
ζύ του.

⁴⁾ Ὁ Ἀχιλλεὺς γυρίζει, βλέπει τὴν Δηϊδά-
μειαν, καὶ σέκονται καὶ οἱ δύο βλέποντες ἕνας
τὸν ἄλλον μὲ μεγάλην προσοχὴν χωρὶς νὰ
λαλήσουν.

Ὀδυσ. (Αὐτὰ εἶναι ὅπου ἐγὼ ἐφοβούμην,
τώρα ἐσυγχύτθην παρὰ πολλὰ. ¹⁾)

Ἀρκάδ. (Ἐδῶ τώρα ἔχει νὰ πολεμήσῃ ἢ
δόξῃ με τὸν ἔρωτα).

Δηϊδ. Βάρβαρε, ἀληθινὸν εἶναι λοιπόν; νὰ
μὲ ἀφήσῃς θέλεις; ²⁾)

Ὀδυσ. "Αν τὴν ἀποκριθῇς, ἐνικήθηκες. ³⁾)

Ἀχιλ. Ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ, θέλω σιωπή-
σει. ⁴⁾)

Δηϊδ. Αὐτὴ σκληρόκαρδε, αὐτὴ εἶναι ἢ ἀμοι-
βὴ ἢ καλὴ ὅπου ἐφύλαττες διὰ τὴν τέσπιν
μου ἀγάπην; τέτοια ἄπονη ψυχὴ ἦτον
κρυμμένη εἰς ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ πρόσωπον;
αὐτὰ παθαίνουν ἐκείναις ὅπου δίδουν τόσπιν
πίσιν, πῶς λοιπόν νὰ πισεύῃ πλέον τινὰς
εἰς τὰς ξένας ὑποσχέσεις; αὐτὸς ὁ ἐπί-
βουλος πρὸ ὀλίγου μὲ ἔκαμνε ὅρκους, πῶς
εἶναι σταθερὸς, εἰς μίαν σιγμὴν ὅλα τὰ ἀ-

¹⁾ Ἀφίνωντας τὸν Ἀχιλλέα.

²⁾ Μὲ λύπην πλὴν χωρὶς θυμόν.

³⁾ Μυσικὰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα.

⁴⁾ Πρὸς τὸν Ὀδυσσεά.

λησμόνησε, φεύγει, με ἀφίνει, καὶ χωρὶς
νὰ με εἶπῃ κὰν ἔχε ὑγείαν.

Ἄχιλ. Ἄχ!

Ἄρκάδ. (Δὲν ἤμπορεῖ νὰ βασάξῃ).

Δηϊδ. Ἄλλὰ ποία εἶναι ἡ αἰτία ὅπου σὲ ἔκα-
με νὰ γίνῃς εὐθύς ἐχθρὸς μου; τί σὲ ἔπται-
σα ἡ κακοῦροῖζικη; ποῖον εἶναι τὸ σφάλμα
μου, ὅπου σὲ ἔκαμε νὰ με μισήσῃς τόσο
πολλά;

Ἄχιλ. Ὅχι βασιλοπούλα μου

Ὀδυσ. Ἄχιλλεῦ.

Ἄχιλ. Μόνον δύο λόγια. ¹⁾

Ὀδυσ. (Κακὴ δουλειά.)

Ἄχιλ. Ὅχι βασιλοπούλα μου, δὲν εἶμαι
καθὼς με νομίζεις ἐπίβουλος καὶ ἐχθρὸς· ἂν
ἔκαμα ὄρκον πῶς εἶμαι πάντοτε πιστὸς θέλω
τὸν φυλάξαι· τιμῆς νόμος εἶναι ὅπου με
χωρίζει ἀπὸ λόγου σου, πλὴν θέλω ἐπι-
σρέψαι πλέον ἄξιός τῆς ποθεινοτάτης μοι
ἀγάπης σου. Ἄν φεύγω καὶ σιωπῶ, δὲν
εἶναι μῖσος, μήτε ἀγανάκτησις, εἶναι φό-

¹⁾ Πρὸς τὸν Ὀδυσσεά.

θος καὶ πόνος τῆς ψυχῆς, πονεῖ ἡ ψυχὴ μου διὰ τὴν ἐδικήν σου ἄμετρον λύπην· εἶναι καὶ φόβος τῆς ὀλιγοψυχίας του, τὸ εἶνα τὸ προβλέπω, εἰς τὸ ἄλλο δὲν ἐμπιστεύομαι. Ἐγὼ ἤξεύρω φιλτάτη μου, πῶς με ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου, ἐγὼ αἰσθάνομαι.

Ὅδυσ. Ἀχιλλεῦ.

Ἀχιλ. Ἐδῶ εἶμαι.

Ἀρκάδ. (Ἐδῶ εἶμαι καὶ ὡς τόσον δὲν ἔρχεται.)

Ἀχιλ. Ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου...

Δηϊδ. Φθάνει πλέον Τὸ βλέπω πῶς πολλὰ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους, πλήν ἐλπίζω νὰ μοὶ συγχωρήσης, ἀποδίδωντάς το εἰς τὴν ὑπερβολικὴν μου ἀγάπην· ἔχεις δίκαιον, ὃ Ἀχιλλεὺς πρέπει νὰ ζῇ διὰ τὸν κόσμον, καὶ διὰ νὰ δοξάζεται, ὅχι διὰ ἐμένα, πῆγαινε· ἐγὼ δὲν ζητῶ νὰ ἐμποδίσω τὸν δρόμον σου, καὶ θέλουν σὲ ἀκολουθήσει κατόπι σου ἡ ἄκρα μου ἀγάπη, καὶ ἡ δέησίς μου πρὸς τὸν Θεόν ἄλλ' ἐπειδὴ πλέον πρέπει νὰ μείνω χωρὶς ἐσένα, ὥς ἦναι καὶ ἡ πληγὴ μου ὀλιγώτερον φαρ-

κακερή, καὶ ἄς μὴν ἦναι τόσον ἐξαφνικῇ
 ἄς ἔχη ἡ ἀσθενής μου ἀρετὴ καιρὸν νὰ συν-
 αθροίσῃ τὰς δυνάμεις της· μίαν μόνην ἡ-
 μέραν ζητῶ, καὶ ἔπειτα πῆγαινε εἰς τὸ κα-
 λόν!" Ἀχ! ἡ κακοροΐζικη μήτε τοὺς κατα-
 δίκους δὲν τοὺς ὑσεροῦν τόσον διάσημα
 ζωῆς, ἕως νὰ τοὺς θανατώσουν, καὶ ἔμει-
 νε ἐγὼ τώρα νὰ φοβοῦμαι, μήπως καὶ τὸ ὑ-
 σερήσω, καὶ μὲ εἰπῆς τὸ ὄχι.

Ἀρχάδ. ("Ἄν τὴν χαρίσῃ μίαν ἡμέραν πᾶ-
 γει πλὴν· ἐτελείωσε.)

Δηϊδ. Τί σοχάζεσαι; διὰ τί δὲν λαλεῖς;
 διὰ τί τὰ ὀμμάτια προσηλωμένα εἰς τὴν γῆν;

Ἀχιλ. Ὁ Ὀδυσσεὺς τί λέγει; ¹⁾

Ὀδυσ. Λέγω ὅτι εἶσαι οἰκοκύρις τοῦ ἐαυ-
 τοῦ σου, ὅτι ἡμπορεῖς νὰ φύγῃς, καὶ ἡμ-
 πορεῖς νὰ μείνῃς, ὅτι εἰς τοῦ λόγου μου
 δὲν συμφέρει πλέον νὰ σταθῶ εἰς αὐτὸν τὸν
 τόπον, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀποφασίσῃς νὰ
 ἔλθῃς, ἢ φεύγω μόνος μου.

Ἀχιλ. (Τί σενοχωρία!)

¹⁾ Πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα μὲ κάποιον φόβον.

Δηϊδ. Καὶ ἀποκρίσθου.

Ἀχιλ. Ἐγὼ δὲν ἐπήγαινα, ὅμως ἄκου-
σες; ¹⁾

Ὀδυσ. Καὶ ἀποφάσισε.

Ἀχιλ. Ἐγὼ ἤρχομαι μαζύ σου ὅμως
βλέπεις. ²⁾

Δηϊδ. Ἀχ! πλέον ἐκατάλαβα, ἔκλεξες τὸ
νὰ φύγῃς; πήγαινε ἀχάρισε, ὦρα σου κα-
λή. ³⁾

Ἀχιλ. Στάσου Δηϊδάμεια. ⁴⁾

Ὀδυσ. Ἐκατάλαβα. Ἐπρόκρινες τοῦ νὰ
μείνῃς, κάθισε ἀνάξιε· ἐγὼ σὲ ἀφίνω. ⁵⁾

Ἀχιλ. Ὀδυσσεῦ πρόσμεινέ με νὰ ἔλθω.

Δηϊδ. Τί θέλεις;

Ὀδυσ. Τί ζητεῖς;

Ἀχιλ. Νὰ κάμω τὸ θέλημά σου ⁶⁾

1) Δείχνοντας τὸν Ὀδυσσεά.

2) Δείχνοντας τὴν Δηϊδάμειαν.

3) Προσποιουμένη πὺς φεύγει.

4) Ἀκολουθώντας την.

5) Προσποιούμενος πὺς θέλει νὰ φύγῃ.

6) Πρὸς τὴν Δηϊδάμειαν.

"Ω! Θεέ μου ¹⁾ καὶ εἶναι ἀνανδρεία νὰ σὲ ἀκολουθήσω "Ω! Θεέ μου ὁ κακοῦρο-
ζικος; καὶ εἶναι σκληρότης· νὰ ἡ ἐδική μου
τιμὴ ἀπαιτεῖ . . . "Ω! ὁ ἔρωτάς μου δὲν τὸ δέ-
χεται ὦ, δόξα! ὦ, ἔρωτα!

² Ἀρχάδ. (Ἀκόμη εἶναι ἀμφίβολον, ποῖος θέ-
λει νικήσει τὴν καρδίαν μου).

Δηϊδ. Καὶ λοιπὸν ἐπειδὴ μία τόσον μεγά-
λη πληγὴ σὲ κοτίζει τόσον ὀλίγην εὐ-
σπλαγχνίαν, δὲν τὸ ζητῶ πλέον. Τώρα
θέλω ἀπὸ λόγου σου μίαν ἄλλην χάριν,
ὅπου εἶναι πλέον ἀξία διὰ λόγου σου. Ἐ-
πειδὴ καὶ ἀπεφάσισες τὸ νὰ φύγῃς, φύ-
γε, ἀλλὰ πρῶτα σὲ παρακαλῶ νὰ διαπερά-
σῃς αὐτὸ τὸ σῆθος μὲ ἐκεῖνο τὸ ἔνδοξον
σπαθί, αὐτὸ ὠφελεῖ καὶ εἰς τοὺς δύο· πρῶ-
τον μὲν κάμνεις ἀρχὴν νὰ συνειθίσῃς εἰς τοὺς
φόνους, ἔπειτα καὶ ἐγὼ ἀποφεύγω τοῦ-
λάχιτον ἕνα διεξοδικώτερον θάνατον. Ἐσὺ
πηγαίνεις μὲ χαρὰν, χωρὶς νὰ ἔχῃς πλέον
κανένα νὰ σὲ ἐμποδίσῃ, καὶ ἐγὼ μένω εὐ-

¹⁾ Καθ' ἑαυτόν.

χαρισημένη, πῶς αὐτὸ τὸ χέρι ὁποῦ ἀγα-
πῶ ¹⁾ ἔκαμε τὴν ἀπόφασιν τῆς τύχης μου,
καὶ ἂν δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ δώσῃ ζωὴν, μοὶ
ἔδωκε τὸν θάνατον.

Ἄρκάδ. (Ἐγὼ ἂν ἤμουν ἠθελα καταπείσθῃ.)

Δηϊδ. Τὸ τελευταῖον δῶρον

Ἀχιλ. "Αχ κλαίει ἡ ψυχὴ μου! φθάνει
πλέον, ἄχ σιώπα φῶς μου! Ὀδυσσεῦ, τὸ
νὰ ἀντισταθῇ τινὰς πλέον εἶναι τυραννία.

Ὀδυσ. Τὸ βλέπω.

Ἀχιλ. Καὶ τέλος πάντων δὲν ζητεῖ παρὰ
μόνην μίαν ἡμέραν, μιᾶς ἡμέρας διάστημα,
ἢμπορεῖς πολλὰ καλὰ νὰ μὲ χαρίσῃς;

Ὀδυσ. "Οχι, αὐτὸ δὲν γίνεται· ἐγὼ πη-
γαίνω νὰ διηγηθῶ εἰς τοὺς Ἡγεμόνας τοῦ
"Αργους τὰς δόξας τοῦ Ἀχιλλέως· ἀπὸ
ἐμένα θέλουν μάθει ὁποῖος εὐγενὴς Ἰδρωτας
πλύνει τὰς ἀναξίους κηλίδας τοῦ ὀνόματός
σου, μὲ πόσῃν δόξαν ἀθωώνετο τὸ σπαθὶ
τοῦ διὰ τὴν νωθρότητα τῆς Σκύρου, καὶ

¹⁾ Κλαίει.

ποία ἔντιμος φήμη τῶν θριάμβων σου τρέχει εἰς κάθε μέρος.

Ἀχιλ. Πλὴν δὲν χάνεται ἡ ἀνδρεία . . .

Ὀδυσ. Περὶ ἀνδρείας πλέον μὴ συντυχαίνης· ξεγυμνώσου· εὐγχαλε αὐτὰ τὰ ἄρματα ὅπου ἐφόρεσες, εἰς τὴν Πύρρῳ δὲν κάμνουν ἄλλο, εἰμὴ νὰ γίνωνται ἐμπόδιον. Ποῦ εἴσθε; εἶναι κανέννας ἐδῶ, νὰ δώσῃ πάλιν τὰ γυναικεῖα φορέματα εἰς τὸν Ἡρώα μας; ἃς ἀναπαυθῇ ὀλίγον, ἐπειδὴ ἰδρωσεν ἄρκετὰ ὑποκάτω εἰς τὴν περικεφαλαίαν.

Ἀρκάδ. (Θέλει νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ καὶ τὸν πληγώνει).

Ἀχιλ. Ἐγὼ Πύρρα! ἃ θεέμου· εἰς ἐμένα φορέματα γυναικεῖα; ¹⁾

Ὀδυσ. Ὁχι· ἀληθινὰ μᾶς ἔδωσες νὰ καταλάβωμεν τὴν γενναίαν σου ψυχὴν· δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ νικήσῃς μίαν ἐρωτικὴν κλίσιν.

Ἀχιλ. Ἀχ! . . . μάθε νὰ γνωρίζῃς

¹⁾ Πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα.

καλλίτερα τὸν Ἀχιλλέα. "Ας πηγαί-
νωμεν. ¹⁾

Δηϊδ. Καὶ με ἀφίνεις;

Ἀχιλ. Ναί.

Δηϊδ. Πῶς;

Ἀχιλ. Τὸ νὰ μείνω εἶναι πολλὰ ἐναντίου
εἰς τὴν τιμὴν μου· σὲ ἀφίνω ὑγιείαν Δηϊ-
δάμεια. ²⁾

Ἀρκάδ. (Αἰσθάνθηκες τὸ πλήγωμα τοῦ
Ὀδυσσέως.)

Ὀδυσ. Καὶ με ὅλα αὐτὰ δὲν εἶμαι βέβαιος.

Δηϊδ. "Αχ! ἄπισε, ἄχ! ἐπίορκε, βάρβαρε,
ἐπίβουλε! φεύγεις, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ τε-
λευταῖος ἀποχαιρετισμός σου; ποῦ ἀκού-
σθηκε σκληρότερη τυρκενία; πῆγαινε σκύλ-
λε, πῆγαινε λοιπόν· φεύγεις ἀπὸ ἐμένα;
τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν ὅμως δὲν θέλεις τῆς

¹⁾ Ἀποφασισμένος.

²⁾ Ὁ Ἀχιλλεὺς φεύγει με ἀπόφασιν, καὶ ἀ-
ναβαίνει εἰς τὸ γεφύρι τοῦ καραβίου ἔπειτα
ζέκεται ἐκεῖ, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Ἀρκάδης
τὸν ἀκολουθοῦν, ἡ Δηϊδάμεια μένει ἀρκετὴν
ὥραν ἀκίνητος.

ἀποφύγει. "Αν ἦναι δικαιοσύνη εἰς τὸν οὐρανὸν, ἂν ἦναι ἔλεος, ὅλοι οἱ Θεοὶ θέλουν ἐνωθῆ ἔκ συμφώνου, διὰ τὰ σὲ παιδεύσουν, ὅπου καὶ ἂν πηγαίνῃς, ὅπου καὶ ἂν σταθῇς, ἡ σκιά τῆς ἐκδικήσεώς μου θέλει σὲ ἀκολουθήσῃ, καὶ θέλει εἶναι πάντοτε εἰς κάθε τόπον ἐμπρὸς σου. Ἐγὼ τώρα μόνον μὲ τὴν φαντασίαν χαίρομαι, ὥτ' ἂν νὰ βλέπω τοὺς κεραυνοὺς ὅπου ἄστράπτουν τριγύρω σου "Αχ σταθῆτε Θεοὶ ἐκδικοί! ἂν ἦναι καμμία δύναμις ὅπου νὰ πληρώνῃ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ τοιούτου σφάλματος, λυπηθῆτε ἐκείνην τὴν καρδίαν, καὶ πληρώσατε τὴν ἐδικήν μου· ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ μίαν ψυχὴν τόσον σκληράν, ἂν ἐκεῖνος δὲν ἦναι πλέον καθὼς ἦτον, ἐγὼ εἶμαι ὁμως ἐκείνη ὅπου ἤμουν· διὰ ἐκεῖνον ἐξοῦσα, θέλω καὶ νὰ ἀποθάνω διὰ ἐκεῖνον. ¹⁾

"Αχιλ. "Αφισέ με. ²⁾

"Οδυσ. Ποῦ τρέχεις;

¹⁾ Λειποθυμεῖ ἑπάνω εἰς τὴν πέτραν.

²⁾ Πρὸς τὸν "Οδυσσεά.

'Αχιλ. Πρὸς βοήθειαν τῆς Δηϊδαμείας.

'Οδυσ. Καὶ λοιπὸν

'Αχιλ. Καὶ ἐλπίζεις πῶς θέλω τὴν ἀφήσει
μοναχὴν εἰς τοιαύτην κατάσασιν; καὶ αὕτῃ
μία ἀπόδειξις ἀνδρείας, καὶ γενναιοῦτος.

'Οδυσ. Ἐκατάλαβα ἐσὺ ζητεῖς ἀπο-
δείξεις σκληρότητος· καὶ ὄχι ἀνδρείαν. ¹⁾

'Αχιλ. Φύγε ἀπ' ἐδῶ σ' τὸν θεόν σου 'Οδυσ-
σεῦ. ²⁾

'Αρκάδ. (Ὁ ἔρωτας ὑπερίσχυσε.)

'Αχιλ. Βασιλοπούλα μου, ψυχὴ μου, ἄ-
κουτέ με. "Ω, θεέ μου! δὲν αἰσθάνεται ἡ
δυστυχὴς· ἀνοιξε τὰ ὀμματάκιά σου, κύτα-
ξέ με, ὃ 'Αχιλλεὺς εἶναι μαζύ σου.

'Οδυσ. Ἀρκάδῃ μὲ φαίνεται πῶς δὲν εἶ-
ναι πλέον καιρὸς νὰ ἐλπίσωμεν νίκην, πρέ-
πει νὰ παραχωρήσωμεν, καὶ νὰ μεταχειρι-
σθῶμεν πλέον τὰ ἄρματα. ³⁾

¹⁾ Ἀγανακτησμένος.

²⁾ Κάμνει δρόμον μὲ ὀρμὴν καὶ τρέχει πρὸς
τὴν Δηϊδάμειαν.

³⁾ Φεύγει μὲ τὸν Ἀρκάδῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ
ὁ Ἀχιλλεὺς.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

'Αχιλλεύς, Δηϊδάμεια, ἔπειτα Νέ-
αρχος.

Δηϊδ. "Αχ ἄλλοίμονον!

'Αχιλ. Δόξα σοι ὁ Θεός! ἄρχισε νὰ ἀν-
πνέῃ, ὅχι λαχτάρῃ μου, ὅχι, ὁ 'Αχιλλεύς
δὲν ἔφυγεν.

Δηϊδ. 'Εσὺ εἶσαι; νὰ μὴν ἔχω λάθος; τί
θέλεις;

'Αχιλ. Νὰ μὲ ἀγαπᾷς φῶς μου.

Δηϊδ. Καὶ ἐβάσταξεν ἡ ψυχὴ σου, ἀχάρισε
νὰ μὲ εἰπῇς τὸ ὅχι διὰ μίαν μόνην ἡμέραν;
καὶ τώρα

'Αχιλ. Δὲν ἤμουν ἐγὼ ὅπου ἐναντιώθηκα,
ἰδοὺ ὁ αἴτιος ἄλλὰ πῶς
. δὲν βλέπω τὸν 'Οδυσσέα, ἄχ! μὲ
ἄφησεν.

Νέαρ. "Αν ἐρωτᾷς διὰ τὸν 'Οδυσσέα, ἐκεῖ-
νος τρέχει εἰς τὸν βασιλέα, ἀπὸ ἐκεῖνον
σὲ ζητεῖ τώρα ὅπου ἐφανερώθηκες.

Δηϊδ. Μόνον αὐτὸ τὸ κακὸν μὲ ἔλειπε κον-
τὰ εἰς τὰ ἄλλα ¹⁾, ἰδοὺ ὅπου ἐφανερώθηκε
τέλος πάντων τὸ μυσικόν μας καὶ εἰς τὸν
πατέρα μου.

Νέαρ. Καὶ ἕως τώρα δὲν ἦτον κρυφὸν εἰς τοῦ
λόγου του· Ὁ Θεαγένης ἀπὸ πολλῆς εἵ-
χεν ἀρχίσει νὰ ἐρευνᾷ διὰ τὴν μεταβολὴν
σου, καὶ μανθάνοντας τὴν αἰτίαν, εὐθὺς ἔ-
τρεξεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἀκόμη εἶναι
μαζὺ του.

Δηϊδ. ὦ, ἡ κακοῖσιζικη! ὦ, θεέ μου!
Τί νὰ γένω; ἂν μὲ ἀφήσης· Ἀχιλλεὺ εἰς
ποῖον νὰ προσρέξω;

Ἀχιλ. Ἐγὼ νὰ σὲ ἀφήσω εἰς τέτοιον κίν-
δυνον; μὴ γένοιτο· αὐτὸ ἤθελεν εἶναι μέσα
εἰς τὰ ἔργα τοῦ Ἀχιλλέως ἡ πρώτη ἀχρεΐ-
της· μὴν εἰνοιάζεσαι· ἀφῆσε πλέον εἰς τὸ
ἔξῃς τὴν φροντίδα τῆς τύχης σου εἰς ἐμένα.

Ἐρωτικοὶ ἀσέρες, ὦραῖοι λαμπεροί,
Γυρίσατε ὀπίσω, μὴ ὅχι θλιβεροί.

¹⁾ Σηκῶνεται ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο.

"Ας λάμψη ἡ ἐλπίδα ὥσ' ἂν τὴν ἀσραπὴν,
 Ποῦ εἰς χαρὰν ἡ πρώτη μου λύπη νὰ τραπῇ.
 "Αν ἡ ἀνατολή σας ᾔν' πάλιν λυπηρὰ,
 Βέβαια ἀποθνήσκω, τὸ 'ξεύρω φανερά.
 "Αχ! Θεέ μου 'γὼ τὸ νοιώθω, ἄλλος δὲν 'μπορεῖ
 Νὰ κάμῃ τὴν καρδίαν μου, νὰ γένη τολμηρὴ.
 Καὶ μήτε εἶναι τρόπος κανένα ἄλλο τί
 Δύναμιν νὰ τὴν δώσῃ ὅταν ἀδυνατῇ,
 Παρὰ ἐσεῖς μονάχα ἄσρα ἐρωτικά,
 Δίδετε Θεραπείαν, σ' ἔλα μου τὰ κακά. 1)

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

Δηϊδάμεια καὶ Νέαρχος.

Δηϊδ. Περὶ γόρησέ με Νέαρχε, ἄχ! ἐγὼ
 τρέμω.

Νέαρ. Καὶ πῶς ἢ μπορῶ νὰ σὲ περιγορήσω,
 ἄφ' οὗ ἐγὼ εἶμαι πλέον σενοχωρημένος,
 καὶ πλέον συγχυσμένος ἀπὸ λόγου σου;

Δηϊδ. Θεέ μου δίκαιε, ἡ κλίσσις μου ἦτον

1) Φεύγει.

καθαρά, καὶ με ἀθωότητα, ἐσὺ θεέ μου
 παρακαλῶ νὰ διαλύσῃς αὐτὸ τὸ σκληρὸν
 σύννεφον τῆς δυσυχίας μου, ἐσὺ μοῦ ἐνέ-
 πνευσες τὸν ἔρωτα, ἐσὺ ὑπερασπίσου τον
 ἂν ὁ ἔρωτας ἦναι σφάλμα, ναὶ τὸ ὁμολο-
 γῶ πῶς ἠπατήθηκα, πλὴν τὰ δικαιολογή-
 ματά μου εἶναι μεγάλα· τὸν Ἀχιλλέα
 ἠγάπησα.

Ὅποιος ἐμένα μέμφεται,
 Καὶ ὅποιος θαρρεῖ πῶς σφάλω·
 Τὸ πρόσωπον ποῦ λάτρευα
 Ἄς τὸ ᾄδῃ, δὲν λέγω ἄλλο·
 Δίκαια δὲν προβάλλω.

Καὶ τότε ἀθωώνεται
 Ἐλπίζω ἡ καρδιά μου·
 Ἐγὼ κί ἂν ἐσκλαβώθηναι
 Εἴν' τέτοια ἡ σκλαβιά μου,
 Καὶ εἶναι με χαρά μου.

Γιατί αὐτὸ τὸ πρόσωπο
 Ποῦ εἶναι ἡ αἰτία

Τῆς ἐδικῆς μου τῆς σκλαβιάς
 Ἐρωτος κατοικία,
 Εἶναι πολλά γλυκεῖα.

Κάλλος, ἀνδρείαν, κί ὁ, τι' πῆς,
 Κί ὁ, τι καὶ ἂν ζητήσης,
 Ὅλα σ' ἐκεῖνο τὸ κορμὶ
 Γὰ' χάρισεν ἡ φύσις,
 Τέλεια ὅλα ἐπίσης.

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ'.

Νέαρχος μόνος.

Πήγαινε τώρα Νέαρχε, ὑπερηφανεύσου διὰ
 τὰς εὐτυχεῖς σου φροντίδας· πήγαινε νὰ
 εἰπῆς εἰς τὴν Θέτιν, πῶς ἠμπόρεσες νὰ χα-
 λινώσης τὸν ἄγριον Ἀχιλλέα, καυχῆσου
 τὰ κολακευτικὰ ἐνθερμα λόγια· κάμε ἐπί-
 δεῖξιν τῶν ἡμέρων καὶ ἀρεσῶν συμβουλῶν
 σου. Ἴδου τώρα ὅπου ἔχάθηκαν καὶ τέχναις
 καὶ πανουργίαις, μόνος ὁ Ὀδυσσεὺς ἐσάθη
 ἱκανὸς νὰ τὰ διαλύσῃ ὅλα· ποῖος ἐπίβουλος

ἄσέρας ἦτον ἐκείνος ὅπου τὸν ὠδήγησεν
εἰς αὐτὰ τὰ μέρη;

Ἦ τύχη μὲ ἐνίκησε
Κ' ἐπῆρε τὰ βραβεῖα,
Ἐκοψε τὰς δυνάμεις μου
Μὲ τὴν μεγάλην βίαν,
Καὶ μ' ἔχει εἰς σκλαβίαν.

Ὅπου γυρίσω βλέπ' ἐχθροὺς
Τὰ τέσσαρα σοιχεῖα,
Ἐμένα κατατρέχοντα
Δὲν ἔχουν ἡσυχίαν,
Τί ἄκρα δυσυχίαν.

Νὰ πλεύσω εἰν' ἀδύνατον,
Ἐχοντας τὸν αἶρα
Ἐχθρόν μου φοβερώτατον
Νύκτα σχεδὸν καὶ ἡμέραν.
Μὲ ἄγριαν φοβέραν.

Τὰ κύματα ἐπίβουλα,
Καὶ κατ' ἐμοῦ θηρία,
Καὶ ποῦ λοιπὸν εἰν' ἐλπίδα
Πλὴν δὲ ὁδοιπορία;
Πλὴν νὰ χαθῶ εἰν' ἡμέραν.

Ἄρμενα καὶ δὲν μ' ἔμειναν,
 Σχοινιά, κουπιά δὲν ἔχω,
 Μὲ τέτοιαν μιὰν κατὰσας
 Τί ἄλλο ἀπαντέχω,
 Παρὰ τυφλὰ νὰ τρέχω.

Καὶ ὁ ἄγριος ἢ ἔλεος
 Εἰς τὸ ἐξῆς νὰ δείξη,
 Ἡ πείσμα πλὴν ἂν ἔβαλε
 Σταῖς πέτραις ἃς μὲ ῥίξη·
 Κι ἂν θέλῃ ἃς μὲ πνίξη·

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

Βασιλικὸν παλάτι μὲ πολυάριθμον συνο-
 δὸν αὐλικῶν.

Ἀχιλ. Μήτε ἀπόκρισιν δὲν μὲ ἀξιῶναι ὁ
 Λυκομήδης.

Θεαγ. Πολλὴ εἶναι πλέον, ὦ μεγάλε βα-
 σιλεῦ, καὶ μεγάλη ἡ σιωπή· εὐχαρίστησε
 πλέον τὰς παρακλήσεις μου, καὶ τὰ ζητή-
 ματα τοῦ Ἀχιλλέως· Γί σε ἐμποδίζει;
 μήπως καὶ εἶναι ἡ ὑπόσχεσις ὅπου μὲ ἔ-

δωσες; ἄχ! δὲν εἶμαι ἐγὼ εἰς τόσῃν ἄγνοιαν
τοῦ ἑαυτοῦ μου ὅπου νὰ ἐναντιωθῶ εἰς ἕνα
τόσον μεγάλον συναισθήσιον. Ἡξεύρω πόσα
καλὰ ἔχει νὰ ἐλπίσῃ ὁ κόσμος ἀπὸ αὐτό.
Βλέπω πῶς αὐτὸ ἡτοιμάσθη εἰς τὸν οὐρα-
νόν· τόσα συναλλάγματα ἐνωμένα, ποτὲ ἡ
τύχη δὲν τὰ ἀφίνει χωρὶς μυστήριον. Τί
λοιπὸν σὲ κάμνει νὰ ἀγανακτῇς; ὁ ἔρωτας;
καὶ πότε ἐσάθη σφάλμα εἰς μίαν εὐγενῆ
καρδίαν ἕνας καθαρὸς ἔρωτας; ἡ ἀπάτη;
ἐπταίσεν ἡ Θέτις, ἡ ὁποία καὶ ἐπαιδεύθη
καθὼς ἔπρεπεν· ἐκείνη ἠθέλησε νὰ κρύψῃ
τὸν υἱὸν της τόσον πολλὰ ἀπὸ κάθε ἕνα,
καὶ ἐφάνέρωσε τὸν υἱὸν της; "Ω! πῶς θέ-
λει σκιρτήσῃ ὁ κόσμος ὅλος ἀπὸ τὴν χα-
ρὰν του, εἰς αὐτὴν τὴν ἐνδοξον συζυγίαν
ὅπου ποτὲ δὲν εἶδεν ἐνωμένα μαζὺ τόσῃν
ἀνδρείαν, τόσον κάλλος, καὶ τόσας ἄλλας
ἀρετὰς καὶ προτερήματα; ποίαν φροντίδα
δὲν θέλει ἔχει ὁ οὐρανὸς διὰ τοιούτους συ-
ζύγους ὅπου καὶ οἱ δύο ἐπίσης κατὰγονται
ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ σοχάσου ὁποίους ἀπογό-
νους πρέπει νὰ ἐλπίσῃς, ἀφ' οὗ ὅλοι οἱ

πρόγονοι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ὅλοι οἱ ἐ-
δικοί σου ἦτον Ἥρωες.

Ἀχιλ. Ποῖος ἤμποροῦσε ποτὲ νὰ ἐλπίσῃ
ἀπὸ τὸν Θεαγένην, πῶς θέλει μὲ ὑπερα-
σπισθῇ τόσον.

Λυκομ. Ἀχιλλεῦ, τόσῃν μεγάλῃν ἰσχὺν
ἔχει εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ ὄνομά σου, ὅ-
που δὲν μὲ δίδει καιρὸν νὰ σοχασθῶ ἄλλο
πρᾶγμα. Τί ἤμπορῶ ἐγὼ πλέον νὰ εἰπῶ
διὰ τὸν ζητούμενον γάμον; Ὁ γενναῖος
τὸν ἐκθειάζει, ὁ οὐρανὸς τὸν θέλει, ἐσὺ
τὸν ζητεῖς, ἐγὼ συγκατανεύω. Θαυμάζω
τὰ τόσον παράδοξα συμβάντα, καὶ ζέσει
καὶ εὐλαβεῖα φερόμενος λατρεύω τὰς τά-
ξεις τῆς ἀθανάτου βουλῆς.

Ἀχιλ. Ἀχ! Λυκομήδη· ἄχ! Θεαγένη...
πηγαίνετε φύλακες νὰ εἰπῆτε τὴν σύζυ-
γόν μου τὸν θησαυρόν μου νὰ ἔλθῃ μίαν
ᾠραν προτύτερα. ὦ! βασιλοπούλα μου,
τόσον χρέος ἔχω εἰς τοῦ λόγου σου· πα-
τέρα μου, βασιλέα μου, πῶς ἤμπορῶ νὰ
φανῶ εὐχάριστος εἰς μίαν χάριν τόσον με-
γάλην;

Λυκομ. Ἀρκετὴ ἀμοιβὴ εἶναι εἰς τὸν Λυκομήδην τὸ νᾶ ἦν πατὴρ τοιούτου υἱοῦ.

Ἄφ' οὗ ἔγινες υἱός μου,
Ὅλα πλέον τὰ τοῦ κόσμου
Ἐδικά μου τὰ θαρρῶ.

Μήτε παντελῶς φορτίον
Νοιώθω πλὴν τῶν γηρατείων
Ὡσὰν νέος θὰ χαρῶ.

Καθὼς ὅποιος φελιάζει
Δένδρον παλαιὸν καὶ βάζει
Εἰς αὐτὸ χλωρὸν κλαδί·
Μ' ἄλλον ὅπου μαραμμένον
Μετ' ὀλῆγον ἀνθισμένον
Ἔχει πάλιν νὰ τὸ δῇ.

ΣΚΗΝΗ τελευταία.

Ὀδυσσεύς, ἔπειτα Δηϊδάμεια ὕστερον
ὄλοι.

Ἀχιλ. Ἀχ! ἔλα Ὀδυσσεῦ, ἔμαθες τὰς
εὐτυχεῖς ἐκβάσεις μου;

Ὅδυσ. Πολλὰ διαφορετικὴ ὑπόθεσις με ὕ-
φερειν ἐδῶ. Μέγιστε βασιλεῦ, πρέπει πλέον
να σιωπῇ, κάθε πρόσχημα καὶ τέλος πάν-
των να φανερωθῇ τὸ ζήτημα τῆς Ἑλλά-
δος. Ἡξευρε

Λυκομ. Τὰ ἔμαθα ὅλα ἀπὸ πολλῆς . . .
κατὰ μέρος εἰς τὸν καθ' ἑνα θέλω ἀποκρι-
θῇ εἰς τὰ ζητήματά σας.

Ἀχιλ. Φιλτάτη μου Δηϊδάμεια ¹⁾ ἔφθασες
τέλος πάντων· δὲν σε τὸ εἶπα ἐγώ; ἡ τύ-
χη δὲν ἤλλαξε μορφήν.

Δηϊδ. Εἰς τοὺς πόδας σου, βασιλέα μου ²⁾
πατέρα μου.

Λυκομ. Σήκου, περιττὸν εἶναι ³⁾ ἐκεῖνο ὅ-
που θέλεις να με εἰπῇς. Ἐγὼ πλέον ἐκα-
τάλαβα ὅλην τὴν τάξιν τῆς τύχης· τῶρα
πρέπει να διορθώσωμεν μίαν μεγάλην μά-
χην, καὶ αὐτὸ ἐλπίζεται ἀπὸ ἐμένα. Ἀ-

1) Ἀπαντῶντας τὴν.

2) Γονατίζουσα.

3) Σηκώνεται.

κούσατε λοιπόν. Ἡ δόξα καὶ ὁ ἔρωτας πο-
 λεμοῦν ἐπίσης διὰ νὰ κυριεύσουν ὅλον τὸ
 βασίλειον τῆς καρδίας τοῦ Ἀχιλλέως· ὁ
 μὲν τὸν θέλει ἱκανὸν μόνον εἰς τὴν ἐρωτικὴν
 ἀπαλότητα, ἡ δὲ τὸν ζητεῖ ὅλον ἔμπλεον
 θυμοῦ πολεμικοῦ· ἄδικοι καὶ οἱ δύο μα-
 ταίως ζητοῦν· καὶ τί ἤθελε γίνῃ ὧς Ὀδυσ-
 σεῦ! ὁ ἐδικός μας ἥρωας, ἂν ἔπνεε πάντοτε
 ὀργῆς καὶ θυμοῦ; καὶ ποῖος ἤθελεν ἀπο-
 κατασταθῇ κόρη μου, ἂν ἐφαίνετο πάντοτε
 ἄνανδρος καὶ ἀδύνατος, ἔχωντας μόνον τὰς
 φροντίδας τοῦ ἔρωτος; Εἰεῖ ὅπου τὸν πρῶ-
 τὰ καλεῖ ἡ διεργετικὴ σάλπιγξ ἃς πηγαίνει·
 πλὴν σύζυγος ἐδικός σου· ἃς ἐπιστρέψῃ πάλιν
 εἰς ἐτέραν, πλὴν σολισμένος μὲ τρό-
 πια· μὲ τὴν ἀνάπαυσίν του ἃς ἀναλάβῃ
 ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ ἰδρώτας ἃς τιμήσῃ τὴν
 ἀνάπαυσίν του.

Ἀχιλ. Φιλτάτη μου Δηϊδάμεια. Ὀδυσσεῦ,
 τί σᾶς φαίνεται;

Δηϊδ. Εἰς τοὺς πατρικοὺς δικαίους νόμους
 ὑποτάσσομαι.

Ὀδυσ. Βέβαια ἡ Ἑλλάς μετὰ χαρᾶς θέλει
 θαυμάσει τὴν σοφὴν ἀπόφασιν.

Ἀχιλ. Τώρα δὲν ἔμεινε ἄλλο πάρεξ νὰ
ἐλπίζω.

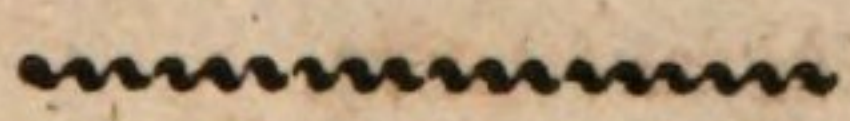
Λυκομήδης καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες.

Τοὺς ἐνδόξους συζύγους ἅς ἐνώ-
ση ὁ αὐτὸς δεσμός, τὸν ὁποῖον ἐκεῖ-
νοι ἐπιθυμοῦσαν· καὶ ἡ δόξα μὲ
τὸν ἔρωτα πλέον ἅς εἰρηνεύσουν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ο

ΦΙΛΩΤΑΣ.

Τραγωδία Ἡρωϊκή

εἰς μίαν πράξιν.

Πρόσωπα

Αριδαῖος, Βασιλεύς.

Στράτων, στρατηγὸς τοῦ Ἀριδαίου.

Φιλώτας, Αἰχμάλωτος.

Παρμενίων, στρατιώτης.

Ἡ παράστασις γίνεται εἰς μίαν σκηνὴν
τοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἀριδαίου.

Σ Κ Η Ν Η ' Α'.

Φιλώτα.

Κατὰ ἀλήθειαν εἶμιαι αἰχμάλωτος; — ἐγὼ αἰχμάλωτος! — τιμημένη ἀρχὴ τῶν πολεμικῶν μου ἐπιχειρήσεων! — ὦ θεοί μου! ὦ πάτερ μου! — πόσον γλυκὴ μοὶ ἤθελεν εἶναι, ἂν ἤμποροῦσα νὰ καταπεισθῶ μὲ τὴν φαντασίαν μου, ὅτι αὐτὴ ἢ κατάξασίς μου εἶναι ἓνα ὄνειρον! εἰς τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν πάντοτε ὠνειρεύομουν ὅπλα, πολέμους, στρατόπεδα καὶ πολιορκίας, καὶ τώρα εἰς τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν δὲν ἤμπορῶ νὰ ὠνειρευθῶ φθορὰν, ἀρπαγὴν τῶν ὅπλων μου καὶ αἰχμαλωσίαν; — — παρηγορήσου Φιλώτα μὲ μα-

ταίας ιδέας! ἂν δὲν ἔβλεπα, ἂν δὲν ἤσθαι νό-
μην τὴν πληγὴν μου, διὰ μέσου τῆς ὁποίας
ἔπεσε τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὴν ἀτονισμένην χεῖρά
μου, ἴσως ἤμποροῦσα νὰ ἀναπαυθῶ με τὰς
ιδέας μου! χωρὶς νὰ θάλω μοὶ ἔδεσαν τὴν
πληγὴν μου, αὕτῃ ἦτον μία ὠμοτάτη εὐερ-
γυσία ἐνὸς δολίου ἐχθροῦ! Ὁ ἰατρὸς μοὶ εἶπε
πῶς ἡ πληγὴ μου δὲν εἶναι θανατηφόρος, καὶ
ἤλπιζε με τοῦτο νὰ με παρηγορήσῃ. — ἄχ!
διὰ τί νὰ μὴν ἦναι θανατηφόρος! — διὰ τί
μόνον μία καὶ ὅχι περισσότεραι! ἂν ἤξευρα
ὅτι γίνεται θανατηφόρος λύωντάς την, καὶ δέ-
νωντάς την, καὶ ξαναλύωντάς την πάλιν, τὸ
ἔκαμνα προθύμως· ὦ! δυστυχὴς ἐγὼ, εἶμαι
ἔξω φρενῶν! — τώρα μοὶ ἔρχεται εἰς τὴν
μνήμην τὸ περιπαικτικὸν βλέμμα τοῦ γέρον-
τος στρατιώτου, ὁποῦ με κατέβασεν ἀπὸ τὸ
ἄλογον με ἓνα καταφρονητικὸν τόνον με ὠνό-
μασε παιδάριον. — ἴσως καὶ ὁ Βασιλεὺς του
με νομίζει ὡς ἓνα τρυφελῶς ἀναθρεμμένον
παιδάριον; εἰς τί σκηνὴν με ἔφερε; σολισμέ-
νην, καὶ με ὅλα τὰ ἀναγκάϊα! ἴσως εἶναι
καμμία σκηνὴ τῶν παλλακίδων του· βδελυρὰ
κατοικία διὰ ἓνα στρατιώτην! καὶ ἀντὶς νὰ με

φυλάττωσιν ὡς αἰχμάλωτον, μὲ περιποιοῦνται καὶ μὲ ὑπηρετοῦσι μὲ κολακευτικούς τρόπους.

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Στράτων, καὶ Φιλώτας.

Στράτ. Ἠγεμῶν. —

Φιλώτ. Πάλιν μία ἐπίσκεψις; — γέρον, ἀγαποῦσα νὰ ἦμαι μόνος.

Στράτ. Δὲν ἔρχομαι ἀφ' ἐαυτοῦ μου, ἀλλὰ διὰ προσαγῆς τοῦ Βασιλέως.

Φιλώτ. Σὲ καταλαμβάνω! ἐγὼ εἶμαι αἰχμάλωτος τοῦ βασιλέως σου, καὶ ἱσταται εἰς τὴν ἐξουσίαν του νὰ μὲ μεταχειρισθῇ καθὼς θέλει, ὅμως ἀκουσέ μου, ἂν ἤσαι, καθὼς σὲ δεικνύει ἡ ὄψις σου, ἓνας ἀληθινὸς τίμιος στρατιώτης, κάμε μοι μίαν χάριν καὶ παρακάλεσε τὸν βασιλέα σου, νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὡσὰν ἓνα στρατιώτην, καὶ ὄχι ὡς μίαν γυναῖκα.

Στράτ. Εὐθὺς ἔρχεται μόνος του, ἐπειδὴ καὶ μὲ ἔστειλε νὰ σοὶ φανερώσω τὸν ἐρχομὸν του.

Φιλώτ. Ὁ Βασιλεὺς ἔρχεται εἰς ἐμένα καὶ ἐσὺ μοὶ μηνύεις τὸν ἐρχομόν του; δὲν θέλω νὰ μὲ ἀφήσῃ ἀδοκίματον κάθε καταφρονήσεως, ὅπου πρέπει νὰ ὑποφέρῃ ἕνας κίχμαλωτος· ἔλα νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὸν βασιλέα! ἀφ' οὗ ἐκατήντησα νὰ δοκιμάσω τὴν καταφρόνησιν, ὅπου νὰ μὲ ὑπερήσουν τὰ ὅπλα μου, δὲν εἶναι διὰ ἐμένα πλέον καμμία ἄλλη καταφρόνησις δύσκολος.

Στράτ. Ἡγεμῶν, ἡ νεανικὴ φυσιογνωμία σου σὲ δείχνει πολλὰ ἥμερον.

Φιλώτ. Μὴ περιπαίζῃς τὴν φυσιογνωμίαν μου! κατὰ ἀλήθειαν εἶναι πλέον εὐμορφος φυσιογνωμία τὸ ζαρωμένον γεροντικὸν πρόσωπόν σου.

Στράτ. ὦ Θεοί! ἡ ἀπέκρισίς σου εἶναι ὑψηλή! εἶσαι ἄξιος θαυμαστοῦ καὶ ἀγάπης.

Φιλώτ. Ἀμποτε νὰ ἤθελες μὲ θαυμάσῃ, φοβούμενός με ὡς ἐχθρόν σου.

Στράτ. Ὅλοι οἱ λόγοι του ἡρώϊκοί!— Μὲ φοβερόν ἐχθρόν ἔχομεν νὰ πολεμήσωμεν, ἀνίσως ἔχῃ εἰς τὸ εὐράτειμά του καὶ ἄλλους παρομοίους νέους.

Φιλότ. Νὴ μὲ κολακεύης! διὰ νὰ γίνου-
νουν οἱ συμπατριῶται μου νέοι φοβεροὶ εἰς ἔ-
σας, πρέπει νὰ κάμουν μεγαλείτερα κατορ-
θώματα, παρὰ ἐγώ, τρέφοντες τοὺς ἰδίους
σοχασμοὺς ὅπου ἐγὼ τρέφω. — ὅμως τολ-
μῶ νὰ σὲ ἐρωτήσω τὸ ὄνομά σου;

Στράτ. Ὀνομάζομαι Στράτων.

Φιλότ. Στράτων! ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀνδρεῖ-
ος Στράτων ὅπου ἐνίκησε τὸν πατέρα μου κον-
τὰ εἰς τὸν Λύκον; —

Στράτ. Μὴ σοχάζεσαι αὐτὸν τὸν ἀμ-
φίβολον πόλεμον! ἤξεύρεις πόσον φοβερὰ μὲ
ἐκδικήθηκεν ὁ πατήρ σου εἰς τὰς πεδιάδας τῆς
Μεθύμνης· ἕνας τοιοῦτος πατήρ πρέπει νὰ ἔ-
χῃ παρέμοιόν του υἱόν.

Φιλότ. Εἰς ἑσένα ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ τὰ
παράπονά μου· εἰς ἑσένα τὸν ἄξιον ἐχθρόν
τοῦ πατρός μου, ἡμπορῶ νὰ φανερώσω τὴν
δυστυχίαν μου· ἐσὺ μόνος ἡμπορεῖς νὰ μὲ κατα-
λάβῃς, διότι καὶ ἐσὺ ἐφλογίσθης εἰς τὴν νεό-
τητά σου ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν, τοῦ νὰ χύσῃς
τὸ αἷμα σου διὰ τὴν πατρίδα σου. Ἀνίσως δὲν
ἦσουν τοιοῦτος, πῶς ἤθελες φθάσῃ εἰς αὐτὴν
τὴν κατάσασιν; — πόσον θερμῶς ἐπα-

ραγκάλεσα τὴν πατέρα μου ἑπτὰ ὀλοκλήρους
 ἡμέρας, (ἐπειδὴ καὶ πρὸ ἑπτὰ ἡμερῶν ἔνδυσα
 τὸν ἀνδρικὸν χιτῶνα,) πόσον τὸν ἐπαρακάλε-
 σα ἀκατάπαυστα, μὲ θερμὰ δάκρυα, γονατί-
 ζοντας ἐμπροσθέν του, νὰ μοὶ δώσῃ τὴν ἄ-
 δειαν, διὰ νὰ δείξω ἐμπράκτως πῶς δὲν ἀπέρα-
 σα ἀνωφελῶς τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, εὐ-
 χαίνωντας μὲ τὰ στρατεύματά του εἰς τὸν πό-
 λεμον, καθὼς πρὸ πολλοῦ ἐπιθυμοῦσα μὲ
 θερμότατον ζῆλον. Μόλις χθὲς ἠμπόρεσα
 νὰ τὸν καταπείσω, παρακαλῶντας μαζύ μου
 καὶ ὁ Ἀρισόδημος — σοὶ εἶναι γνωστός· αὐ-
 τὸς εἶναι ὁ Στράτων τοῦ πατρός μου. — „Δός
 μοι Βασιλεῦ αὔριον τὸν υἱόν σου, εἶπεν ὁ
 Ἀρισόδημος, νὰ ἔλθῃ μαζύ μου εἰς τὸν πό-
 λεμον· ἔχω σκοπὸν νὰ διαβῶ τὸ βουνόν,
 διὰ νὰ φυλάξω ἀνοικτὸν τὸν δρόμον τῆς Και-
 σίνας.“ Ἄν ἦτον δυνατόν νὰ σᾶς συνοδεύσω,
 ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου σενάζοντας, καὶ μὲ ἀ-
 δύνατον φωνήν, ἐπειδὴ καὶ ἀκόμη κείτεται ἄρ-
 ρῶς ἀπὸ τὰς πληγὰς του· τελευταῖον εἶ-
 πεν· ἄς ἔλθῃ, καὶ μὲ ἔσφιξεν εἰς τὰς ἀγ-
 κάλας του! — ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα δὲν ἔ-
 κλεισα τὰ ὀμμάτιά μου· μὲ ὅλον τοῦτο ἔως

τὴν δευτέραν φυλακὴν τῆς νυκτός ἤμουν πλα-
γισμένος, περιφερόμενος μὲ γλυκὰ ὀνείρα-
τα τῆς τιμῆς καὶ τῆς νίκης — τότε ἐπήδησα
μὲ χαρὰν, περιέβαλα τὸν θώρακά μου, ἐ-
σκέπασα τοὺς πλοκάμους μου μὲ τὴν περικε-
φαλαίαν, ἐδιάλεξα ἀπὸ τὰ σπαθία τοῦ πα-
τρός μου ἐκεῖνο ὅπου μοὶ ἦτον ἀρεσώτερον,
καὶ εἶχα ἀποσάσει ἓνα ἄλογον μὲ τὰ κεντή-
ματά μου, πρὸ τοῦ νὰ ἀκούσω τὴν σάλπιγ-
γα ὅπου ἔδιδε τὸ σημεῖον, διὰ νὰ ἐτοιμασθοῦν
τὰ στρατεύματα· καὶ ἐγὼ συνωμιλοῦσα μὲ
χαροποιὸν ἦθος μὲ τοὺς συστρατιώτας μου,
ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ μὲ ἠγκάλιζαν εὐ-
φροσύνως· μένον μὲ τὸν πατέρα μου δὲν ὠμί-
λησα, φοβούμενος, μήπως βλέπωντάς με,
μεταβάλλῃ τὴν γνώμην του· οὕτω λοιπὸν ἐ-
κινήσαμεν εἰς τὸν πόλεμον· ἔχοντας κοντά
μου τὸν Ἀρισόδημον, ἐνόμιζα νὰ ἦμαι εὐτυ-
χέστερος ἀπὸ ἐκείνους ὅπου εὕρισκον ταικοντὰ
εἰς τοὺς θεοὺς· εἰς κάθε βλέμμα τοῦ ὅπου μοὶ ἐ-
φαίνετο νὰ εὐγάνῃ φλόγας, ἤθελα τολμήσει
νὰ ἐφορμήσω μόνος κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύ-
ματος, καὶ νὰ ἔμβω ἀνάμεσα εἰς τὰ ξίφη τῶν ἐχ-
θρῶν, χωρὶς νὰ φοβηθῶ τὸν θάνατον· μὲ μίαν κρυ-

φὴν ἀψιφισίαν ἐχαίρομουν εὐθύς ὅπου ἀνέ-
βαινα εἰς κανένα λόφον, ἐλπίζοντας νὰ εἰδῶ
ἐκεῖθεν εἰς τὰς πεδιάδας τὰ ἐχθρικά στρατεύ-
ματα, ἢ ἔμβαινα εἰς καμμίαν κοιλάδα, νομί-
ζοντας νὰ τὰ συναπαντήσω εἰς τοὺς γύρους
της. Εὐθύς ὅπου τοὺς εἶδα νὰ ὀρμῶσιν ἐπάνω
μας ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ δάσους, τοὺς ἔδειξα
εἰς τοὺς συστρατιῶτάς μου μὲ τὴν κορυφὴν τοῦ
ξίφους μου, καὶ ἔτρεχα ὥσταν νὰ πετῶ εἰς
τὸν ἀνήφορον· ἤμπορεῖς, περίφημε γέρον,
νὰ καταλάβῃς τὴν φλόγα τῆς νεότητός μου,
ἀφ' οὗ ἐνθυμηθῇς τὶ λογῆς ἦσουν καὶ ἐσύ, ὅ-
ταν εὐρίτκοσουν εἰς παρομοίαν ἡλικίαν. "Ο-
μως τώρα εἶδέ με Στράτων, καταβεβλημένον
ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς κρυφῆς τῶν ἐλπίδων μου
εἰς μίαν εὐτελεστάτην κατάσασιν! ὦ πόσον
τρομάζω ὅταν φαντάζωμαι αὐτὴν τὴν πτῶσιν
μου! — ἀφρόδως ἔτρεξα πλησίον εἰς τοὺς ἐχ-
θροὺς, ἐπληγώθην, καὶ — ἐπιάσθην αἰχμά-
λωτος· Δυσυχέσατε νέε, ἡ ἀνδρεία σου δὲν
ἐψιφοῦσε μόνον πληγὰς καὶ θάνατον, καὶ
τώρα κατήντησες εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν ὅπου
ποτὲ δὲν ἤλπιζες· οἱ θεοὶ, διὰ νὰ ματαιώ-
σουν τοὺς σκοποὺς τῶν σοχασμῶν μας, μᾶς

τέλλουσιν ἐξαίφνης ἀνέλπισα κακά. — κλαίω,
καὶ πρέπει νὰ κλαύσω, ἀγκαλὰ καὶ συζέ-
λομαι μήπως με καταφρονήτης ὡς ἄνανδρον·
ὅμως μὴ με καταφρονῇς! — φεύγεις;

Στράτ. Οἱ λόγοι σου ἐσπάραξαν τὴν
καρδίαν μου. — καὶ ἀκούωντας σου ἔγινα ὡ-
σάν ἓνα παιδί.

Φιλώτ. "Οχι! ἀκουσέν μου διὰ τί
κλαίω! τὰ κλαυσίματά μου δὲν εἶναι παιδικὰ
κλαυσίματα, ὅπου ἔσὺ θέλεις νὰ συντρο-
φεύσης με τὰ ἐδικά σου ἀνδρικά. — Ἐκεῖνο ὅ-
που ἐνόμιζα διὰ μεγίστην μου εὐτυχίαν, ἡ ὑ-
πέρμετρος ἀγάπη ὅπου εἶχεν ὁ πατήρ μου
πρὸς ἐμέ, ἔγινε τώρα ἡ μεγίστη μου δυστυχία·
φοβοῦμαι, φοβοῦμαι ἴσως με ἀγαπᾷ περισ-
σότερον ἀπὸ τὸ βασιλείν του· τί δὲν ἤθελε
κάμει διὰ νὰ με ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν αἰχμα-
λωσίαν; βεβαίως ἤθελε δώσῃ ὅ,τι καὶ ἂν τὸν
ἐζητοῦσεν ὁ Βασιλεύς σου· ἐξ αἰτίας ἐμοῦ
τοῦ δυστυχοῦς θέλει χάσῃ εἰς μίαν ἡμέραν
περισσότερα, παρὰ ὅσα ἐκέρδισεν εἰς διάση-
μα τριῶν ὀλοκλήρων χρόνων με τὸ αἷμα τῶν
εὐγενῶν του στρατιωτῶν, καὶ με τὸ ἰδιόν
του αἷμα. Μὲ τί πρόσωπον νὰ τὸν εἶδῶ ἐγώ

ὁ φοροποιός του ἐχθρός, καὶ οἱ ὑπήκοοι τοῦ
πατρός μου ὅπου εἰς τὸ ἐξῆς ἐλπίζουν νὰ ᾔ-
ναι ἐδικοί μου ὑπήκοοι, ἀφ' οὗ γίνω ἄξιος διὰ
νὰ βασιλεύσω εἰς αὐτοὺς, πῶς ἡμποροῦν νὰ
ὑποφέρουν χωρὶς καταφρόνησιν ἓνα Ἡγεμόνα
ὅπου πρὸ ὀλίγου εὗρίσκετο αἰχμάλωτος εἰς
τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν; "Αν ἀποθάνω ἀπὸ
τὴν ἐντροπὴν καὶ, χωρὶς νὰ λυπηθῇ κανένας
τὸν θάνατόν μου, ὑπάγω εἰς τὸ βασίλειον
τῶν ἀποθανόντων, μὲ τί καταφρόνησιν θέλουν
διαβῇ ἔμπροσθέν μου αἱ σκιαὶ τῶν Ἡρώων,
ὅπου ἔχυσαν τὸ αἷμα των διὰ τὰ κέρδη ἑνὸς
βασιλέως, ὁ ὁποῖος ὡς πατὴρ τὰ ἔφρυσεν εἰς
ἓνα ἀνάξιον υἱόν· αὐτὸν τὸν πόνον δὲν ἡμπο-
ρεῖ νὰ τὸν ὑποφέρῃ μία αἰσθητικὴ καρδιά.

Στράτ. "Εχε θάρρος ἀγαπητὲ Ἡγε-
μῶν. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἐλάττωμα τῆς νεότητος
τὸ νὰ φαντάζεται τόσον τὴν εὐτυχίαν, ὅ-
σον καὶ τὴν δυστυχίαν τῆς μεγαλειτέραν, πα-
ρὰ ὅπου κατὰ ἀλήθειαν εἶναι· ἢ κατὰ σasaki
σου δὲν εἶναι τόσον σκληρὰ, καθὼς τὴν σο-
χάζεσαι. Εὐθὺς θέλει ἔλθῃ ὁ Βασιλεὺς, καὶ
ἀπὸ τὸ σῶμα του θέλεις ἀκούτῃ μεγαλειτέ-
ραν παρηγορίαν.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Ἀριδαῖος Βασιλεὺς, Φιλώτας,
Στράτων.

Ἀριδ. Οἱ πόλεμοι τοὺς ὁπίους ἀναγκάζονται οἱ Βασιλεῖς νὰ ἐπιχειρισθῶσιν ἀναμεταξύ των, δὲν εἶναι προσωπικὸν μῖτος καὶ ἔχθρα. — ἔλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου ἀγαπητὲ Ἡγεμῶν. ὦ τί εὐτυχεῖς καιροὶ ἔρχονται εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου βλέπωντας τὴν ἀκμάζουσαν νεότητά σου! παρόμοιος ἦτον καὶ ὁ πατήρ σου εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητός του· παρόμοιον ἦτον τὸ εὐγενὲς βλέμμα του, παρόμοιον τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημα τοῦ σώματός του· ἀκόμη μίαν φορὰν νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ· ἐναγκαλιζόμενός σε, σοχαίρομαι πῶς ἐναγκαλίζομαι τὸν πατέρα σου εἰς τὴν νεότητά του· δὲν σοὶ εἶπε ποτὲ πόσον πιστοὶ φίλοι ἤμεσθον εἰς τὴν νεότητά μας ὄντες εἰς τὴν ἡλικίαν σου; αὐτὴ ἦτον ἡ εὐτυχεσάτη ἡλικία τῆς ζωῆς μας, ὅταν ἀγαπώμεσθον μὲ εἰλικρινῇ καρδίαν χωρὶς ἄλλα τέλη. Εὐθύς ὁμῶς ὅπου ἡ τύχη μᾶς ἀνέβασεν εἰς τὸν θρόνον, ἡ πο-

λυμέριμνος κατάξασις τῆς Βασιλείας, ἡ ζη-
λοτυπία τῆς γειτονίας, ἔτρεσαν ἄχ! τὰς αἰ-
σθήσεις τῆς γλυκυτάτης φιλίας.

Φιλώτ. Συγχώρησόν με Βασιλεῦ, ὅ-
που μὲ εὐρίσκεις ἀδιάφορον εἰς αὐτοὺς τοὺς
γλυκεῖς λόγους σου. Εἰς τὴν νεότητά μου
ἔμαθα νὰ σοχάζωμαι, ἄλλ' ὅχι νὰ ὀμιλῶ· τί
μοὶ ὠφελεῖ τώρα ἡ φιλία ὅπου εἴχετε μὲ τὸν
πατέρα μου εἰς τὴν νεότητά σας; τὸ μῖτος ἔ-
που ἀκολουθεῖ ὕστερον ἀπὸ μίαν ψυχραμένην
φιλίαν, φέρει φοβερά τέλη. — ἴσως ὁμως
λανθάνω εἰς τοῦτο, μὴ γνωρίζοντας ἱκανῶς
τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Μὴν ἀργῆς Βα-
σιλεῦ, μὴν ἀργῆς εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃς τὸ
τέλος τῆς ἀπελπισίας μου. Ἔως τώρα ὀμί-
λησες ὡς ἓνας πολιτικός, τώρα ὁμως ὀμί-
λητε ὡς ἓνας Μονάρχης, ὅπου ἔχει εἰς τὴν
ἐξουσίαν του τὸν ἀντίζηλον τῆς μεγαλειότη-
τός του.

Στράτ. Βασιλεῦ· μὴ τὸν ἀφίνης νὰ
παιδεύεται περισσότερο μὲ τὸ ἀδέβαιον τῆς
κατασάσεώς του.

Φιλώτ. Σοὶ εὐχαριστῶ Στράτων. —

εἶπέ μοι πόσον ἀξιόμισhton θέλεις καταστή-
σει ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς τοῦ ἑνα δυσυχῆ
υἱόν. Μὲ τί ἐντροπιασμένην εἰρήνην, με πό-
σους τόπους; πρέπει νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ ὁ
πατήρ του; πόσον ταπεινὸς πρέπει νὰ γίνη
ἑνας πατήρ, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἄτεκνος; ὦ πά-
τερ μου!

Ἀριδ. Παρομοία ἦτον καὶ ἡ ἀνδρική ὁ-
μιλία τοῦ πατρὸς σου! με μεγάλην εὐχαρί-
στησιν ἀκούω τοὺς λόγους σου - ἄμποτε καὶ ὁ
υἱός μου νὰ ὁμιλῇ τώρα ἔμπροσθεν τοῦ πα-
τρὸς σου με παρόμοιον τρόπον, διὰ νὰ φανῇ ἄ-
ξιος υἱὸς τοῦ πατρὸς του.

Φιλώτ. Τί λογῆς σοχάζεσαι νὰ γένη
αὐτό;

Ἀριδ. Οἱ θεοὶ βεβαίως ἀγρυπνοῦσι
διὰ τὴν ἀρετὴν μας, καθὼς διὰ τὴν ζωὴν μας·
αὐτοὶ μὲ ἑνα ἀπόρρητον τρόπον τὰς φυ-
λάττουσι καὶ τὰς δύο· πῶς ἡμπορεῖ ἑνας ἄν-
θρωπος νὰ ἡξεύρῃ πόση εἶναι ἡ κακία του,
πόσον βδελυραὶ εἶναι αἱ πράξεις του, ἀνίσως
δὲν τὸν ἄφιναν νὰ δοκιμάσῃ μόνος του κάθε
καταφρόνησιν, ὅπου ἀγαπᾷ νὰ κάμῃ εἰς τοὺς

ἄλλους; — Φιλώτα, ἴσως ἤθελα εἶμαι τοιοῦ-
τος καθὼς με σοχάζεσαι, ἴσως δὲν ἤθελα ἔ-
χει τόσην φρόνησιν, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ με εὐ-
γένειαν τὴν τύχην τοῦ ἀκαταστάτου πολέμου
ὅπου σὲ ἔφερεν εἰς τὰς χεῖράς μου· ἴσως ἤθε-
λα κάμει εἰς ἐσένα ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἐτολμοῦσα
νὰ τὸ ἐπιχειρισθῶ εἰς τὸν πύλεμον· ἴσως ἤ-
θελα κάμει πολλά· ὅμως ὅλας τὰς κακὰς πρά-
ξεις ὅπου ἴσως ἤθελα κάμει, οἱ θεοὶ τὰς ἐμ-
πόδισαν με ἓνα ἐξαίσιον τρόπον. Δὲν ἤμπο-
ρῶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα σου ἄλλο λῦ-
τρον διὰ τὸν υἱόν του, — παρὰ τὸν ἰδιόν μου
υἱόν· με αὐτὸν ἡμπορεῖ νὰ σὲ ἐξαγοράσῃ ἀ-
πὸ τὰς χεῖράς μου.

Φιλώτ. Τί ἀκούω; φανέρωσέ μοι τί ἐν-
νοεῖς με αὐτό;

Ἀριδ. Ὁ υἱός μου εἶναι αἰχμάλωτος
εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρός σου, καθὼς ἐσύ εἰς
τὰς ἐδικάς μου χεῖρας.

Φιλώτ. Ὁ υἱός σου αἰχμάλωτος τοῦ
πατρός μου; ὁ Πολυτίμητος; — ἀπὸ τί και-
ρόν; πῶς ἐπιάσθη; καὶ ποῦ;

Ἀριδ. Τοιοῦτον ἦτον τὸ δέλημα τῆς

τύχης, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἀκολούθησαν τὰ ἴδια, καὶ οὕτως εἴμεθα εἰς τὸν ἴσον σταθμόν.

Στράτ. Θέλεις νὰ μάῃης λεπτομερῶς τὰς περιστάσεις; — τὸ σῶμα κατὰ τοῦ ἐποίου ὥρμησες, τὸ ἐκυβερνοῦσεν ὁ Πολυτίμητος· βλέπωντας οἱ στρατιῶται σου πῶς σὲ ἔχασαν, ὥρμησάν μὲ μανικὴν ἀπελπισίαν, καὶ θηριώδη ἀνδρείαν· διεχώρισαν εἰς τοὺς ἐδικούς μας, καὶ ὅλοι ἔτρεξαν ἐπάνω εἰς ἓνα μόνον, μὲ τὸν ὅποιον ἦσαν βέβαιοι, ὅτι ἡμποροῦν νὰ ἐξαγοράσουν ἐκεῖνον ἐποῦ ἔχασαν, καὶ οὕτω τὸν ἐπίασαν· τώρα ἀκουσον τὴν συμβουλήν ἐνὸς παλαιοῦ στρατιώτου· ἡ μάχη δὲν εἶναι ὁμοία μὲ τοὺς ἀθλητικαὺς ἀγῶνας, δὲν νικᾷ ἐκεῖνος ὅπου προσβάλλει κατὰ πρῶτον τὸν ἐχθρόν, ἀλλ' ἐκεῖνος ὅπου προσβάλλωντάς τον ἐπιτύχη τὸν σκοπόν του μὲ καλὴν ἔκβασιν· αὐτὴν τὴν γνώμην φύλαττέ την εἰς τὴν μνήμην σου ὀρμητικὲ νέε· διότι ἄλλως ὁ ἥρωις χάνεται εὐθὺς ἐποῦ ἀρχίσει νὰ αὐξάνη.

Ἀριδ. Στρατῶν, μὲ τοὺς λόγους σου, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦναι φιλικοὶ, λυπεῖς τὸν ἡγεμόνα· βλέπεις πῶς ἴσεται κατηφής.

Φιλότ. Δὲν εἶμαι δὲ αὐτὸ κατηφής·
παρακαλῶντας τὴν θεῖαν πρόνοιαν ἔμεινα ὡς
ἐκστατικός.

Ἄριδ. Ἡ πλέον καλλιτέρα δέησις πρὸς
τοὺς θεοὺς εἶναι ἡ εὐχαριστήριος χαρά· μείνε
ἡσυχος· ἡμεῖς ὅπου εἴμεθα πατέρες δὲν ὑπο-
φέρομεν πολὺν καιρὸν τὴν ὑσέρησιν τῶν υἱῶν
μας, οὔτε μᾶς χρειάζονται μεσιτεῖαι διὰ τῆς
ἀνταλλαγῆς τῶν αἰχμαλώτων μας. Ὁ κήρυξ
μου εἶναι ἕτοιμος νὰ πηγαίῃ εὐθύς, διὰ νὰ
γένη ὀγλίγωρα ἡ ἀνταλλαγή. Ὅμως ἡξεύ-
ρεις ὅτι αἱ χαροποιαὶ εἰδήσεις ὅπου μανθάνο-
μεν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας μᾶς φαίνονται ἀ-
πατηλαὶ πανουργίαι. Ἡμπορεῖ ὁ πατήρ σου
νὰ ὑποπτεύσῃ πῶς ἀπέθανες ἀπὸ τὴν πληγὴν
σου· ὅθεν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ σείλῃς ὁμοῦ με-
τὸν κήρυκα ἕνα ἀνύποπτον μηνυτὴν πρὸς τὸν
πατέρα σου· ἔλα μαζύ μου· διάλεξε ἕνα ἀ-
πὸ τοὺς αἰχμαλώτους στρατιώτας σου, τὸν ὁ-
ποῖον γνωρίζεις διὰ πισσότερον.

Φιλότ. Θέλεις νὰ αἰσθανθῶ ζωηρότε-
ρα τὴν καταφρόνησιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκο-
μαι; κάθε στρατιώτην μου ὅπου εἶδῶ αἰχμά-
λωτον θέλω τὸν νομίσαι ὡς αὐτὸν τὸν ἑαυτὸν

μου, διὰ νὰ αἰσθανθῶ πολυπλάσιον τὴν παι-
δείαν μου. — κάμε μοι τὴν χάριν διὰ νὰ μὴ
δοκιμάσω αὐτὴν τὴν σύγχυσιν.

Ἄριδ. Ὅμως. . .

Φιλώτ. Ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς αἰχμα-
λώτους νομίζω νὰ εὕρισκεται καὶ ὁ Παρμε-
νίων· δόσε τῷ τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ τὸν
σείλω.

Ἄριδ. Ἄς ἦναι καὶ αὐτό· ἔλα Στρά-
των μαζύ μου· πάλιν ἀνταμυνόμεθα Φιλώτα.

Σ Κ Η Ν Η Δ.

Φιλώτας.

Θεοί μου! ἕνας φοβερώτατος κεραυνὸς
ἀπέρρασεν ἔμπροσθέν μου χωρὶς νὰ μὲ βλάβῃ·
θαυμασιώτατοι θεοί· πόσον ὀγλίγωρα ἀπέ-
ρασεν ἡ φλόγα ὅπου κατέτρωγε τὴν καρδίαν
μου· ἡ μεγαλωτάτη μου δυσυχία ἦτον ὅταν
ἐσοχαζόμην, εἰς τί δυσυχῇ κατὰσασιν ἔμελ-
λα νὰ καταντήσω, καὶ δι' ἐμοῦ καὶ ὁ ἰδιόσ μου
πατήρ. Ἀλλ' ὡ ἀγαπητέ μου πάτερ, τόλμῳ
νὰ παρρησιασθῶ πάλιν ἔμπροσθέν σου! ὅμως

ἐντροπισμένος θέλω σαβῇ χωρὶς νὰ τολμή-
σω νὰ σὲ ἐνατενίσω, ἔχοντας πάντοτε εἰς τὴν
φαντασίαν μου τὴν παιδείαν τῆς συνειδήτέώς
μου, ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ γένω αἷτιος τῆς
παντελοῦς σου φθορᾶς· τῶρα ὁμῶς δὲν φοβοῦ-
μαι νὰ λάβω ἄλλην παιδείαν, παρὰ ἓνα ὄνει-
δισμὸν συντροφευμένον μὲ ἓνα χροποιοῦν γέ-
λοιον· δὲν φοβοῦμαι νὰ σὲ εἰδῶ κυριευμένον
ἀπὸ μίαν κρυφὴν λύπην, οὔτε ἀναγκασμένον
ἀπὸ τὴν πατρικὴν ἀγάπην, διὰ νὰ σιωπήσῃς
τὰς κατάρτας, ὅπου δικαίως ἄξιζα.

Ὅμως εἶμαι πολλὰ συμπαθητικὸς εἰς τὸν
ἑαυτόν μου· πρέπει νὰ συγχωρέσω καὶ μόνος
μου τὰ σφάλματα ὅπου ἡ θεία πρόνοια μοὶ
ἐσυγχώρεσε; δὲν πρέπει νὰ γένω εἰς τὸν ἑαυ-
τόν μου κριτὴς αὐστηρότερος ἀπὸ τοὺς θεοὺς
καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα μου; ὦ πόσον ἔλεος ἔδει-
ξαν οἱ θεοὶ εἰς ἐμένα! ὅλα τὰ ἄλλα λυπηρὰ
ἐπακολουθήματα τῆς αἰχμαλωσίας μου ἡμ-
πόρεσαν νὰ τὰ διορθώσουν οἱ θεοὶ, μόνον ἓνα,
μόνον τὴν ἀτιμίαν δὲν ἡμποροῦν νὰ τὴν ἐξα-
λείψουν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν μου. Κάθε ἄλλη
ἀτιμία ὅπου ἤθελε προέλθει ἀπὸ τὴν κατα-
φρόνησιν καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ κοινοῦ

λαοῦ ἢμπορεῖ νὰ ἀπεράσῃ, ὅχι ὅμως καὶ ἡ ἀκατάσβεστος ἀτιμία ὅποῦ μοὶ προέρχεται ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν καὶ ἀφιλοπρόσωπον κριτὴν τῆς συνειδήσεως μου.

Ὅμως ἡ φιλαυτία μου μὲ κάμνει ἀσόχαρον· πῶς ἢμπορῶ νὰ φαντασθῶ, ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν χάνει τίποτε; δὲν χάνει ὅλα ἐκεῖνα ὅποῦ ἤθελε λάβει εἰς ἐξαγόρασιν τοῦ Πολυτιμήτου, ἀνίσως δὲν ἐπιάνομουν ἐγὼ αἰχμάλωτος; εἶναι αὕτῃ ὀλίγη ζημία; ὀλίγη βέβαια ἐξ αἰτίας μου! ἀνίσως δὲν ἀκολουθοῦσεν αὐτὸ, ὁ πόλεμος ἐλάμβανε τέλος, ὁ πατήρ μου ἐθριάμβευε, καὶ ἦτον μόνον ὁ Πολυτίμητος αἰχμάλωτος, ἄλλ' ὅχι καὶ ὁ Φιλότας.

Ὡ ποῖον σοχασμὸν ἐμπνέουσιν οἱ Θεοὶ εἰς τὴν καρδίαν μου! Θεοί μου σερεώσατε εἰς αὐτὴν τὸν ἔνθεον τοῦτον σοχασμὸν! τῶρα αἰσθάνομαι μὲ πόσῃν ζωηρότητά δυναμώνει τὴν καρδίαν μου.

Τί μοὶ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς; διὰ τί θέλει νὰ σείλω ἓνα ἀνύποπτον μηνυτὴν εἰς τὸν πατέρα μου; νὰ μὴν ὑποπτεύσῃ ὁ πατέρας μου

— οὕτως εἶπεν — πῶς ἀπέθανα ἀπὸ τὰς πληγὰς μου· σοχάζεται λοιπὸν ὅτι ἀνίσως ἀπέθνησκα, ἤθελε λάβῃ ἡ ὑπόθεσις ἄλλην μορφήν; — βέβαια ὁ πατήρ μου ἤθελεν ἔχει τότε αἰχμάλωτον τὸν υἱὸν τοῦ ἐχθροῦ του, καὶ ἠμποροῦσε νὰ λάβῃ εἰς ἐξαγοράσιν του ὅ,τι καὶ ἂν ἐζητοῦσεν — ὁ ἐχθρὸς τί ἄλλο ἤθελεν ἔχει παρὰ μόνον ἓνα νεκρὸν σῶμα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐχθροῦ του, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ζητήσῃ τίποτε, ἀλλ' ἤθελε τὸ θάψῃ ἢ καύσῃ, ἀνίσως δὲν ἤθελε τὸ ρίψῃ εἰς θάλασσαν τοῦ λαοῦ.

Τώρα καταλαμβάνω τὰ πράγματα. "Ἄν θελήσω νὰ δώσω τὴν νίκην εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς μου, τί ἠμπορῶ νὰ κάμω; ὅχι ἄλλο παρὰ μόνον νὰ ἀποθάνω. Δὲν εἶναι ἄλλος τρόπος; ὅχι! δὲν εἶναι ἄλλος· ἓνας ἄνθρωπος ὅπου τολμᾷ νὰ ἀποθάνῃ ἀφόδως εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ ὅσον πιζεύει.

Ὅμως ἐγὼ τὸ τρυφερὸν ἄνθος ἑνὸς ἀνθρώπου, ἠμπορῶ νὰ ἀποθάνω ἀφόδως; ὅχι μόνον ἓνας τέλειος ἄνδρας, πρέπει νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ ἓνας νέος, καὶ ἓνα

παιδίον, εἰ δ' ἄλλως, δὲν ἤξεύρει τίποτε ἀ-
 πὸ τὸν κόσμον· ὁποῖος ἔζησε δέκα χρόνους,
 εἰς δέκα χρόνων διάστημα ἔμαθε νὰ καταφρονῇ
 τὸν θάνατον· καὶ ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἤμπορεῖ
 ἓνας ἄνθρωπος νὰ τὸ μάθῃ εἰς δέκα χρόνους,
 δὲν τὸ μαθαίνει οὔτε εἰς εἴκοσι, οὔτε εἰς τριάν-
 τα· σήμερον πρέπει νὰ φανῶ τοιοῦτος ὅπου
 ἤλπιζα νὰ γένω· — καὶ τί ἤλπιζα, τί ἤ-
 θελα νὰ γένω; — Ἡρώας. — ποῖος εἶναι
 Ἡρώας; — ὦ ἀγαπητὲ πάτερ, τώρα νὰ ἔλθῃ
 ζωηρῶς εἰς τὴν φαντασίαν μου ἡ εἰκὼν σου! —
 δὲν μὲ ἐδίδαξες πῶς Ἡρώας εἶναι ἓνας ἄνδρας
 ὅπου γνωρίζει μεγαλειτέρας εὐτυχίας, ἐκτὸς
 τῆς εὐτυχίας τῆς παρούσης ζωῆς, ἓνας ἄν-
 δρας ὁ ὁποῖος ἀφιερώνει καὶ θυσιάζει τὴν
 ζωὴν του διὰ τὸ κοινὸν καλόν, θυσιάζει ἓνα
 μόνον τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν εὐτυχίαν πολ-
 λῶν; ἓνας Ἡρώας εἶναι ἓνας ἄνδρας — ἓνας
 ἄνδρας; λοιπὸν ὄχι ἓνας νέος; — ὦ! τί μω-
 ρὴ ἐρώτησις! καλῶς ἔπου δὲν τὴν ἤκουσεν ὁ
 πατέρας μου! ἴσως ἤθελε πιστεύσει ὅτι ἀγα-
 ποῦσα νὰ μοὶ ἀποκριθῇ τὸ, ὄχι! ὅταν κατα-
 σκευάζουν τὰ κατάρτια τῶν πλοίων, δὲν

κυτάζουσι νὰ ἦναι τὸ δένδρον παλαιόν, ἀλλὰ
ύψηλόν καὶ σερεόν.

Κάθε πρᾶγμα, ἔλεγεν ὁ σοφὸς διδάσκα-
λός μου, εἶναι τέλειον τότε, ὅταν ἐκπληρώ-
σῃ τὸν σκοπὸν του. Ἐγὼ ἤμπορῶ νὰ ἐκπλη-
ρώσω τὸν σκοπὸν μου, ἤμπορῶ νὰ ἀποθάνω
διὰ τὸ κοινὸν συμφέρον, λοιπὸν εἶμαι τέλειος,
εἶμαι ἀνὴρ, μὲ ὅλον ὁποῦ πρὸ ὀλίγων ἡμε-
ρῶν ἤμουν παιδίον.

Ὅποῖον πῦρ ἀνακογχάζει εἰς τὰς φλέ-
βας μου; ὁποῖον πνεῦμα μὲ ἐμφυχώνει μὲ
νέας δυνάμεις; δὲν ὑποφέρει πλέον ἡ καρδιά
μου νὰ ἦναι περικλεισμένη· ὑπόμενε καρδιά
μου! εὐθὺς σὲ ἐλευθερώνω! εὐθὺς ἀναπαύεσαι
εἰς παντοτινὴν ἀνάπαυσιν. — ποῖος ἔρχε-
ται; ἴσως ὁ Παρμενίων. — πρέπει νὰ ἀπο-
φασίσω! — τί νὰ τὸν εἰπῶ; τί νὰ μηνύσω
δὲ αὐτοῦ τὸν πατέρα μου· αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν
εἰπῶ,

Σ Κ Η Ν Η Ε΄.

Παρμενίων και Φιλώτας.

Φιλώτ. "Ελα συμμᾶ μου Παρμενίων. —
διὰ τί τόσον συγχυσμένος; διὰ τί ἐντρέπε-
σαι; διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἢ διὰ ἐμένα;

Παρμ. Καὶ διὰ τοὺς δύο μας, Ἡ-
γεμίων.

Φιλώτ. Ὁμίλει ἀφιλοπροσώπως· βέ-
βαια, Παρμενίων, πρέπει νὰ εἴμεθα ἀνάξιοι
τρατιῶται, ἐπειδὴ εὕρισκόμεθα ἐδῶ· ἤκουσες
τὰ συμβάντα μου;

Παρμ. "Αχ! τὰ ἤκουσα.

Φιλώτ. Καὶ τί ἔκαμες ὅταν τὰ ἤ-
κουσες;

Παρμ. Σὲ ἐλυπήθην, σὲ ἐθαύμασα,
σὲ ὠνείδισα· δὲν ἤξεύρω καὶ μόνος τί ἔ-
καμα.

Φιλώτ. Ὅμως τώρα ὅπου ἔμαθες, ὅτι ἡ
δυστυχία μας δὲν εἶναι τόσον μεγάλη, ἐπειδὴ
καὶ ἐπιάσθη καὶ ὁ Πολυτίμητος, τί λέγεις;

Παρμ. Θέλω σχεδὸν νὰ γελάσω· βλέπω πῶς ἡ τύχη θέλουσα νὰ μᾶς προσβάλλῃ μὲ καμμίαν μικρὰν προσβολὴν, μᾶς φοβίζει περισσότερο μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς· ἡμεῖς προσμένομεν ἀπὸ αὐτὴν μίαν θανατηφόρον πληγὴν, καὶ εἰς τὸ τέλος αἰσθανόμεθα ὥσάν νὰ ἐκτύπητεν ἓνα κώνωπα εἰς τὸ πρόσωπόν μας.

Φιλώτ. "Ας ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον! ὁ Βασιλεὺς θέλει νὰ σὲ σείλω μαζὺ μὲ τὸν κήρυκα εἰς τὸν πατέρα μου.

Παρμ. Καλῶς! ἡ αἰχμαλωσία σου γίνεται αἷτιος τῆς ἐλευθερίας μου· ἀνίσως ἐπήγαυνα ἔμπροσθέν του κατ' ἄλλην τινὰ περίεργον, χωρὶς νὰ τῷ φέρω μίαν χαροποιὰν εἶδησιν καθὼς τὴν τωρινὴν ὅπου τῷ προσφέρω ἐκ μέρους σου, βεβαίως σοχάζομαι πᾶς ἡδέε με κυτᾶξει μὲ ἄγριον βλέμμα.

Φιλώτ. "Οχι πισότατε Παρμενίων· ὁ πατήρ μου ἡξεύρει πῶς ἐπληγώθης, καὶ πῶς οἱ ἐχθροὶ σὲ ἐσήκωσαν ὡς ἡμιθανῆ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς μάχης· ἄς ἐπαινῇται ὁποῖος θέλει νὰ ἐπαινέιται· ἐκεῖνος ὅπου ἡμιθανὴς κείμενος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ κινήσῃ τὰς χεῖράς του, εὐκό-

λως πίπτει αἰχμάλωτος· πόσας πληγὰς ἔ-
χεις παλαιᾷ στρατιῷτα;

Παρμ. Δὲν ἤξεύρω τὸν ἀριθμὸν των·
ὅμως τώρα τὸν ἠλάττωσα.

Φιλώτ. Καὶ πῶς;

Παρμ. Δὲν ἀριθμῶ τὰ μέλη εἰς τὰ ὁ-
ποῖα εἶμαι πληγωμένος, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα
τὰ ὅποια εἶναι ἀπλήγωτα. — ὅλα αὐτὰ εἶ-
ναι μικρὰ πράγματα· διὰ τί ἄλλο ἔχομεν τὰ
κόκκαλα παρὰ διὰ νὰ βαροῦν ἐπάνω αὐτῶν τὰ
ξίφη τῶν ἐχθρῶν;

Φιλώτ. Οἱ λόγοι σου εἶναι ἡρωϊκοί!
— ὅμως τί θέλεις εἰπεῖ τὸν πατέρα μου;

Παρμ. Ἐκεῖνο ὅπου βλέπω· πῶς εὐ-
ρίσκεισαι καλῶς. Διότι ἡ πληγὴ σου, καθὼς
ἤκουσα. . . .

Φιλώτ. Εἶναι πάντῃ ἄβλαβος.

Παρμ. Διὰ μίαν μικρὰν ἐνθύμησιν, κα-
θὼς συνηθίζουν αἱ ἐρωτικαὶ κόραι νὰ δαγκά-
νουν τὰ χεῖλη τῶν ἐρασῶν των.

Φιλώτ. Εἰς αὐτὰ εἶμαι ἄπειρος.

Παρμ. Μὲ τὸν καιρὸν τὰ μανθάνεις —
πρὸς τούτοις θέλω εἰπεῖ τὸν πατέρα σου, πῶς
ἐπιθυμεῖς

Φιλότ. Τί ἐπιθυμῶ;

Παρμ. Νὰ τὸν ἀπολαύσης ὅσον τὸ
ἐγγλιγωρότερον· τὴν υἱκὴν σου ἀγάπην, τὸν
ἐνθερμον πόθον σου . . .

Φιλότ. Ἴσως σοχάζεσαι τὸν πόθον τοῦ
νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου; πρόσμενε, θέλω
σοὶ δώσω νὰ καταλάβῃς ἄλλα μεγαλειότερα.

Παρμ. Διὰ ἀγάπην τῶν θεῶν, νέε Ἡ-
ρώα μὴν ἐπιχειρίζεται τοιαῦτα πράγματα·
συγχώρησόν μοι νὰ σοὶ εἰπῶ, ὅτι εἶσαι ἀκόμη
παιδίον! μὴ δοκιμάζῃς νὰ νικήσῃς τὴν νεανι-
κὴν σου τρυφερότητα μὲ στρατιωτικοὺς σοχα-
σμούς. Μὲ τοῦτο θέλει σοχασθῇ καθ' ἑνας,
ὅτι ἡ ἀνδρεία σου εἶναι μία ἔμφυτος ἀγριότης,
καὶ ὄχι ἀληθὴς ἀνδρεία· ἤξεύρεις πῶς καὶ ἐ-
γὼ εἶμαι πατὴρ ἑνὸς μονογενοῦς υἱοῦ, ὁ ὅ-
ποῖός ἐχει παρόμοιον ζῆλον καθὼς καὶ ἐσύ.

Φιλότ. Τὸν γνωρίζω. Τῇ ἀληθείᾳ εἶ-
ναι ἑνας νέος ἄξιος τοῦ πατρὸς του.

Παρμ. Ἄν ὁμῶς ἤξευρα πῶς, ὅταν
σχολάζει ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του, δὲν ἐπι-
θυμεῖ τὸν πατέρα του, καθὼς ἑνα ἄρνι ἐπιθυ-
μεῖ τὴν μητέρα του, βέβαια ἤθελα τὸν κατα-
ρασθῇ νὰ μὴν ἦτον γεννημένος· τώρα πρέπει

να με ἀγαπᾷ περισσότερο παρὰ να με τιμᾷ.
Εἶναι καιρὸς να με τιμήσῃ, ἀφ' οὗ γινόμενος
καὶ αὐτὸς πατήρ, θέλει αἰσθανθῇ καὶ μόνος
πόσῃν χαρὰν ἔχει ἓνας πατήρ, ὅταν τὸν τι-
μοῦν τὰ παιδιά του· μὴ συγχύζεσαι.

Φιλώτ. "Ἐχεις δίκαιον· εἶπὲ τὸν πα-
τέρα μου ὅλα, ὅσα σοχάζεσαι ἀρμόδια να
μηνύσῃ ἓνας φιλοπάτωρ υἱὸς εἰς παρομοίας
περισάσεις εὐρισκόμενος, ἓνα φιλόσοργον πα-
τέρα· ἀθώωσον ἔμπροσθέν του τὴν νεανικὴν
μου ἀπροσοχασίαν, ἢ ὁποία ὀλίγον ἔλλει-
ψε να γίνῃ αἷτιος τῆς παντελοῦς του φθορᾶς·
παρακάλεσέ τον να μοὶ συγχωρήσῃ τὸ πταῖ-
σμά μου· βεβαίωσέ τον ὅτι δὲν θέλω τῷ δώ-
σει πλέον αἰτίαν με παρόμοια πταίσματα,
διὰ να ἐνθυμηθῇ αὐτὸ τὸ κίνημά μου· καὶ ὅτι
θέλω κάμει κάθε τρόπον διὰ να τὸ ἀλησμε-
νήσῃ.

Παρμ. "Αφισέ με να κάμω καθὼς ἤ-
ξεύρω! ἡμεῖς οἱ στρατιῶται εἴμεθα ἐπιτή-
δειοι εἰς παρομοίους λόγους, καλῶς ἀπὸ
ἓνα πολυμαθῇ ῥήτορα, ἐπειδὴ καὶ ὁμιλοῦμεν
με εἰλικρίνειαν· ἤξεύρω τί να τῷ εἰπῶ, μὴν

ἔχεις ἔγνοιαν περὶ τούτου· ἄφησέ με τώρα
νὰ ὑπάγω.

Φιλώτ. Πρόσμενε.

Παρμ. Τί εἶναι; — πόθεν ἢ τόσον αἰ-
φνίδιος μεταβολὴ τοῦ προσώπου σου; πόθεν
αὕτῃ ἢ φλόγα;

Φιλώτ. Ὡς υἱὸς σοὶ ἔδωσα τὰς παραγ-
γελίας ὅπου ἔπρεπε νὰ σοὶ δώσω, ἀλλ' ὅχι
ὥς υἱὸς Βασιλέως· ἐκεῖνος πρέπει μόνον νὰ
αἰσθάνεται τὰ φυσικὰ χρεὴ του, ἐτοῦτος ὅ-
μως νὰ σοχαίνεται· πόσον ἐπιθυμῇ ὁ υἱὸς νὰ
εὐρεθῇ τούτῃ τῇ σιγμῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ
ἀγαπητοῦ πατρὸς του — ὅμως ὁ υἱὸς τοῦ
βασιλέως — δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ ἐπιθυμήσῃ.

Παρμ. Ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως δὲν ἔμ-
πορεῖ;

Φιλώτ. Οὔτε θέλει.

Παρμ. Οὔτε θέλει;

Φιλώτ. Ἀκουσον.

Παρμ. Ἀπορῶ.

Φιλώτ. Πρέπει νὰ ἀκούσῃς, καὶ νὰ
μὴν ἀπορήσῃς . . ἀκουσον!

Παρμ. Ἀπορῶ διὰ τί ἀκούω, ὥσ' ἂν ἐ-
κεῖνος ὅπου βλέπει τὴν ἀσραπὴν καὶ προσμέ-

νει τὸν κεραυνόν. — εἶπέ! — ὅμως πρόσσε-
χε νὰ μὴ κάμῃς κανένα δεύτερον ἀπροσόχα-
τον ἐπιχείρημα.

Φιλώτ. "Αφῆσε τὰς ἐρμηνείας Παρμε-
νίων! — ἄκουσον! ἔχω κάποιας αἰτίας, διὰ
τὰς ὁποίας δὲν ἡμπορῶ νὰ ἀπολυθῶ ἕως αὖ-
ριον. "Οχι προτύτερα ἀπὸ αὖριον! ἀκούεις; —
εἰπὲ λοιπὸν τὸν βασιλέα μας νὰ μὴ βιασθῇ
εἰς τὴν εἵδησιν τοῦ ἐχθρικοῦ κήρυκος· κάποιος
συλλογισμὸς, κάποιον τέλος ἀναγκάζει τὸν
Φιλώταν νὰ ζητήσῃ αὐτὴν τὴν ἀναβολὴν,
τοῦτο νὰ τῷ εἰπῇς· μὲ καταλαμβάνεις;

Παρμ. "Οχι!

Φιλώτ. Δὲν μὲ καταλαμβάνεις ἄλλε;

Παρμ. "Ησυχὰ ἡγεμών! Καὶ ὁ ψιττα-
κὸς δὲν καταλαμβάνει τί τῷ λέγουν, ὅμως
τὰ ἐνθυμεῖται· μὴν ἔχῃς ἔγνοιαν· τὰ λέγω
ὅλα τὸν πατέρα σου καθὼς μοὶ τὰ εἶπες.

Φιλώτ. Συγχώρησόν με Παρμενίων ὁ-
ποῦ σὲ ἐλύπησα ὀνειδίζωντάς σε· ὅμως πῶς
ἐξεσυνήθισες νὰ λέγῃς ἐκεῖνο ὅπου σὲ προσ-
τάζουν; ἐζητοῦσες καὶ τοὺς στρατηγοὺς σου
διὰ νὰ σοὶ φανερώσουν τὰς αἰτίας τῶν προσα-
γῶν ὅπου σοὶ ἔλεγαν; —

Παρμ. Ὅλοι μοι τὰς ἔλεγον, ἐκτὸς τῶν νέων.

Φιλώτ. Κάλλιστα Παρμενίων! ἂν ἤμουν καὶ ἐγὼ καθὼς ἐσὺ αἰσθητικὸς εἰς τὰς καταφρονήσεις. . .

Παρμ. Μὲ ὅλον τοῦτο ἐκείνος μόνος ἡμπορεῖ νὰ ζητήτῃ ἀπὸ ἐμένα μίαν τυφλὴν καὶ ἀνεξέταστον ὑπακοήν, ὁ ὁποῖος ἔχει διπλᾶ ὀμμάτια διὰ τῆς ἐμπειρίας.

Φιλώτ. Συγχώρησον με Παρμενίων! μὴ κακίξης γέρων, μὴ μὲ κακίξης γέρων πάτερ! βέβαια ἐσὺ εἶσαι φρονιμώτερος ἀπὸ ἐμένα· ὅμως δὲν ἔχουν μόνον οἱ φρόνιμοι καλοὺς σοχασμούς· οἱ καλοὶ σοχασμοὶ εἶναι δῶρα τῆς τύχης, καὶ ἡ τύχη, καθὼς ἡξεύρεις, χαρίζει πλουσιωτέρας τοὺς νέους, παρὰ τοὺς γέροντας, ἐπειδὴ καὶ εἶναι τυφλὴ, πάντῃ τυφλὴ Παρμενίων, ἐπειδὴ δὲν βλέπει τὰς ἀληθεῖς ἀξίας· ἀνίστως δὲν ἦτον τυφλὴ, δὲν ἤθελες εἶσαι πρὸ πολλοῦ Ἀρχιστράτηγος;

Παρμ. Πόσον ἐπιτήδεια ἡξεύρεις νὰ κολακεύσῃς, ὅμως, καθὼς βλέπω, μήπως

Θέλεις νὰ διαφθείρῃς τὴν πιστοσύνην μου με-
τὰς κολακείας σου;

Φιλώτ. Ἐγὼ νὰ σὲ κολακεύσω; / ἔγω-
γὼ νὰ σὲ διαφθείρω, εἶσαι ἐσὺ ἄνθρωπος διὰ δια-
φθορὰν τῆς πιστοσύνης;

Παρμ. Ἀφ' οὗ μοι εἶπεις περισσοτέ-
ρους παρομοίους ἐπαίνους, ἴσως διαφθείρομαι·
δὲν δίδω πίσιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

Φιλώτ. Λοιπὸν τί ἤθελα νὰ εἰπῶ; —
ἓνα καλὸν σοχασμὸν ὅπου πολλάκις ἡ τύχη
ἐμπνέει εἰς μωροὺς ἀνθρώπους· διότι δὲν ἡμ-
πορῶ πλέον νὰ σοχασθῶ μόνος μου. Ἄν ὁ
νοῦς μου ἐγεννοῦσεν ἓνα τέτοιον καλὸν σο-
χασμὸν, δὲν ἡμποροῦσα νὰ σοὶ τὸν φανερώ-
σω; ὅμως τώρα δὲν ἡμπορῶ νὰ σοὶ φανερώσω
τον σοχασμὸν ὅπου μοι ἔδωσεν ἡ τύχη μου.
Ἀνίσως σοὶ τὸν εἰπῶ, εὐθὺς ματαιοῦται,
καὶ δὲν ἐμβαίνει εἰς πράξιν· δὲν ἡμπορῶ νὰ
τὸν ἐκφράσω, παρὰ μόνον νὰ τὸν σοχασθῶ
καθὼς μὲ ἐρώτισεν ἡ ἑνθεὸς σοφία. Τοῦτο μό-
νον ἡμπορῶ νὰ σοὶ εἰπῶ, ὅτι ἴσως εἶναι ἓνας
παιδικὸς σοχασμὸς, ὅπου μοὶ φαίνεται με-
γάλος καὶ εὐτυχής, ἐπειδὴ καὶ δὲν γνωρίζω
ἄλλον μεγαλειότερον. Ὅμως ἂν δὲν ὠφελῇ,

δὲν ἢμπορεῖ οὔτε νὰ βλάψῃ. Εἶμαι βέβαιος
ὅτι εἶναι τόσον ἄβλαβος ὅσον μία προσευχὴ
πρὸς τοὺς Θεοὺς, ἐπειδὴ καὶ κάθε ἄνθρωπος
παρακαλεῖ τοὺς Θεοὺς χωρὶς νὰ ἦναι βέβαιος,
ἂν λάβῃ τὸ ζήτημά του ἑκδασιν· παρόμοιος
εἶναι καὶ ὁ σοχασμός μου. Μὴ φθείρῃς τὴν
χαρὰν μου Παρμενίων, πιστότατε Παρμενίων!
σὲ παρακαλῶ, ἂν μὲ ἀγαπᾷς, κάμε μοι αὐ-
τὴν τὴν χάριν· ἢμπορῶ νὰ ἀφεθῶ εἰς τὴν πι-
στούνην σου; κάμνεις τὸν τρόπον διὰ νὰ ἀνα-
βληθῇ ἡ ἀνταλλαγὴ μου ἕως αὐρίου;

Παρμ. Μὴ φροντίζῃς, τὸ κάμνω κα-
θὼς θέλεις· καὶ πῶς ἢμπορῶ νὰ μὴ κάμω τὸ
ζήτημά σου; — ἄκουσον ἔμως, ὅταν γίνῃς
βασιλεὺς μὴ δίδῃς πολλάς προσαγὰς. Μὲ
τὴν προσαγὴν δὲν εἶναι τινὰς βέβαιος, ὅτι τὸ
θέλημά του λαμβάνει ἑκδασιν· ὅταν λοιπὸν
ἔχῃς κανένα μεγάλον σκοπὸν νὰ βάλῃς εἰς
πρᾶξιν, μὴ τὸ δοκιμάζῃς μὲ προσαγὰς· με-
ταχειρίσου τὸν ἴδιον τρόπον ὅπου ἑμεταχει-
ρίσθῃς εἰς ἑμένα, καὶ ἂν μὲ αὐτὸ δὲν κατορθώσῃς
τίποτε, μὴν ἐλπίζῃς νὰ τὸ κατορθώσῃς μὲ
προσαγὰς· κανένας δὲν ἢμπορεῖ νὰ ἀποβάλλῃ
ἓνα ζήτημα ὅπου γίνεται μὲ παρόμοιου τρό-

πον. Καὶ ἐγὼ στοχάζομαι πῶς ἡξεύρω τί
ἢμπορεῖ νὰ ἀποβάλλῃ ἓνας ἄνθρωπος.

Φιλώτ. Στοχάζεσαι πῶς ζητῶ ὑπα-
κοήν; τί εἶναι ἡ ὑπακοὴ ἐνός ὑποκειμένου συγ-
κρινομένη μετὰ τὴν ἀγάπην ἐποῦ ἐσὺ μοὶ δει-
κνύεις; Θέλεις φίλε μου νὰ σοὶ ὁμώσω.

Παρμ. Ἀφισέτα αὐτά· ἐγὼ εἶμαι ὁ-
λος ἐδικός σου· ὅλα, ὅλα θέλω τὰ εἰπεῖ τὸν
πατέρα σου, διὰ νὰ μὴ σὲ ἐλευθερώσῃ ἕως
αὔριον ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν· ὅμως διὰ τί ἕως
αὔριον — δὲν ἡξεύρω τὸ αἷτιον! δὲν θέλω
νὰ τὸ ἡξεύρω οὔτε εἶναι χρεία νὰ τὸ ἡξεύρῃ
καὶ ὁ πατήρ σου· ἀρκεῖ διὰ ἐμένα τοῦτο μό-
νον, ὅτι οὕτω θέλεις. Καὶ ὅ,τι ἐσὺ θέ-
λεις· τὸ θέλω καὶ ἐγώ· δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ
μοὶ εἰπῇς; δὲν θέλεις νὰ εἰπῶ τί ἄλλο;
δὲν θέλεις νὰ ἔμβω διὰ ἀγάπην σου εἰς
τὸ πῦρ; πρόσαξε μόνον, πρόσαξε ἀγα-
πητέ μου νέε φίλε. Διὰ ἀγάπην σου κά-
μνω ὅ,τι θέλεις· τολμῶ εἰπεῖν, ὅτι ἂν ἐ-
ζητοῦσες ἀπὸ ἐμένα καὶ ἓνα οὐτιδανὸν καὶ
ἄτιμον ἔργον, σοὶ τὸ ἔκαμνα προθύμως· ἓνας
λόγος σου εἶναι ἀρκετός, διὰ νὰ μὲ καταπεί-
σῃ εἰς ὅ,τι ζητεῖς· ὅλον μου τὸ σῶμα τρέμει,

ὅμως ἐπειδὴ καὶ ἐσὺ θέλεις, τὸ θέλω καὶ ἐγώ.

Φιλώτ. ὦ ἀγαπητέ μου φίλε! πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω; ἐσένα, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου θέλω κερδήσει τὴν δόξαν μου εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας, σοὶ ὀμνύω εἰς τὴν τιμὴν τοῦ πατρός μου, εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ὀπλων του, εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ βασιλείου του, σοὶ ὀμνύω, ὅτι ἐν ὅσῳ ζῶ δὲν θέλω ἀλησμονήσει τὴν προθυμίαν καὶ τὸν ζῆλόν σου. Ἄμποτε νὰ ἦμουν ἄξιος νὰ σοὶ τὰ ἀνταμείψω! — Θεοί μου! ἀκούσατε τὸν ὄρκον μου! — τώρα ὅμοσε καὶ ἐσὺ Παρμενίων πῶς θέλεις φυλάξει τὴν ὑπόσχεσίν σου.

Παρμ. Ἐγὼ νὰ ὀμόσω; εἶμαι πολλὰ γέρον, καὶ δὲν ἀρμόζει ὁ ὄρκος εἰς τὴν ἡλικίαν μου.

Φιλώτ. Καὶ ἐγὼ ὡς νέος δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ πιτεύσω χωρὶς νὰ ὀμόσῃς. Ἐγὼ ὤμοσα εἰς τὸν πατέρα μου, ὅμοσε καὶ ἐγὼ εἰς τὸν υἱόν σου. Ἀγαπᾷς τὸν υἱόν σου; τὸν ἀγαπᾷς ἐξ ὅλης σου καρδίας;

Παρμ. Τέσον, ὅσον καὶ ἐσένα — τὸ ἡξυρῆς. Σοὶ ὀμνύω εἰς τὸν μονογενῆ μου

υἱόν, εἰς τὸ αἷμα μου, τὸ ὁποῖον βράζει
εἰς τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ μου· εἰς τὸ αἷμα,
ὅπου καὶ αὐτὸς μετὰ χαρᾶς τὸ θυσιάζει
διὰ ἐσένα, καθὼς καὶ ἐγὼ τὸ ἐθυσίασα
διὰ τὸν πατέρα σου, εἰς αὐτὸ τὸ αἷμα
σοὶ ὀμνύω νὰ φυλάξω τὴν ὑπόσχεσίν μου!
καὶ ἂν δὲν τὴν φυλάξω, ἅς ἀποθάνῃ ὁ υἱός
μου εἰς τὸν πρῶτον πόλεμον ὅπου πηγαίνει,
καὶ ἅς μὴ ζήσῃ νὰ ἰδῇ τὰς λαμπρὰς ἡμέρας
τῆς βασιλείας σου! — Θεοί μου ἀκούσατε τὸν
ὄρκον μου! —

Φιλότ. Μὴ τὸν ἀκροάζεσθε ἔτι Θεοί!
— γελαῖς μὲ ἐμένα γέρων. Νὰ πέσῃ εἰς τὸν
πρῶτον πόλεμον, νὰ μὴν ἰδῇ τὰς ἡμέρας τῆς
βασιλείας μου; εἶναι αὐτὸ μία δυστυχία; εἶ-
ναι ὁ θάνατος εἰς ἓνα νέον δυστυχία;

Παρμ. Αὐτὸ δὲν τὸ λέγω· ὅμως διὰ
νὰ σὲ εἰδῶ ἐπάνω τοῦ θρόνου, νὰ σοὶ ὑπηρε-
τήσω, ἤθελα εὐχηθῇ ἓνα πρᾶγμα, ὅπου ἄλ-
λέως δὲν τὸ εὐχομαι, ἤθελα εὐχηθῇ νὰ γέ-
νω ἔτι μίαν φορὰν νέος — ὁ πατήρ σου εἶναι
καλὸς βασιλεὺς, ὅμως ἐσὺ θέλεις γίνῃ καλ-
λίτερος.

Φιλώτ. Μὴ μὲ ἐπαινῇς μὲ καταφρο-
νησιν τοῦ πατρός μου! — ἄλλαξε τὸν ὄρκον σου!
ἔμοσε οὕτως, ἂν δὲν φυλάξης τὴν ὑπόσχε-
σίν σου, νὰ γίνῃ ὁ υἱός σου ἕνας δειλός, ἕνας
οὐτιδανός· εὕρισκόμενος εἰς ἐκλογὴν μεταξὺ
θανάτου καὶ ἀτιμίας νὰ ἐκλέξῃ τὴν ἀτιμίαν,
νὰ ζήσῃ ἐννενηντα χρόνους καταφρονούμενος
καὶ περιπαιζόμενος ἀπὸ τὰς γυναῖκας, καὶ εἰς
τὸ ἐννενηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του νὰ ἀπο-
θάνῃ μὲ λύπην διὰ τὴν ὑσέρησιν τῆς ζωῆς.

Παρμ. Ἀπορῶ — Μὲ ὅλον τοῦτο ὁ-
μνύω ὁ υἱός μου νὰ γένῃ τέτοιος καθὼς εἶπες,
ἂν δὲν φυλάξω τὴν ὑπόσχεσίν μου! — ἀκού-
σατε θεοὶ τὸν ὄρκον μου!

Φιλώτ. Ἀκούσατέ του θεοί μου! —
τώρα ἡμπορεῖς νὰ πηγαίνῃς Παρμενίων· συν-
ωμιλήσαμεν ἄρκετὰ, καὶ διὰ μίαν μικρὰν ὑπό-
θεσιν ἐκάμαμεν τόσας φιλονεικίας. Διότι μι-
κρὰ ὑπόθεσις εἶναι νὰ εἰπῇς τὸν πατέρα μου,
νὰ τὸν καταπείσῃς ὅπου νὰ μὲ ἄλλάξῃ αὐρίον.
Καὶ ἂν θέλῃ νὰ ἡξεύρῃ τὴν αἰτίαν, πλάσε
εἰς τὸν δρόμον κάμμίαν αἰτίαν.

Παρμ. Τὸ κάμνω καὶ αὐτό! ἕως εἰς
αὐτὴν τὴν ἀκμὴν τοῦ γήρατος ὅπου ἔφθασα,

ποτὲ δὲν ἐσοχάσθην διὰ νὰ ἐφεύρω κανένα
φεῦμα· ὅμως διὰ τὴν ἀγάπην σου τὸ κάμνω
καὶ αὐτὸ, τὸ καλὸν δὲν τὰ μανθάνει τινὰς
εὐκόλα, ὅμως τὸ κακὸν τὸ μανθάνει καὶ εἰς
τὰ γηρατεῖα. ὑγίαινε.

Φιλώτ. Ὑγίαινε πισέ μου Παρμενίων.

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ'.

Φιλώτας (μόνος.)

Εἰς τὸν κόσμον εἶναι πλῆθος ἀπατεώ-
νων, καὶ μὲ ὅλον τοῦτο δύσκολα ἡμπορεῖ
ἓνας ἄνθρωπος νὰ ἀπατήσῃ τὸν ἄλλον, μάλι-
σα καὶ τότε, ὅταν ὁ σκοπὸς τῆς ἀπάτης τοῦ
εἶναι καλός· πόσον κόπον ἔκαμα διὰ νὰ ἀπα-
τήσω τὸν Παρμενίωνα· πήγαινε Παρμενίων,
κατάπεισε τὸν πατέρα μου διὰ νὰ μὴ μὲ ἐξ-
αγοράσῃ ἕως αὐρίου, καὶ πλέον δὲν ἔχει
χρεῖαν νὰ μὲ ἐξαγοράσῃ, — τώρα ἔχω ἄρ-
κετὸν καιρὸν! — ἄρκετὸν διὰ νὰ σερεώσω τὴν
γνώμην μου, ἄρκετὸν διὰ νὰ σοχασθῶ πῶς
νὰ τὴν φέρω εἰς ἔκθασιν. — Καὶ πῶς; χρειά-
ζομαι καιρὸν διὰ νὰ τὴν σερεώσω; — ἄλλοί-
μονον εἰς ἐμένα, ἂν δὲν ἦμαι σερεός! — ὦ

σαθερότης τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, ἀνίστως με-
λείπης ἐσὺ, ἅς με βοηθήσῃ ἡ ἰσχυρογνωμία
τῆς νεότητος! ἔγινε πλέον ἢ ἀπόφασις, ἔ-
γινεν· αἰσθάνομαι τὴν ἡσυχίαν καὶ σαθερό-
τητα τῆς καρδίας μου (κυτάζοντας τὸν ἑαυτόν
του). Ἐσὺ Φιλώτα, ὅπου τώρα ἴσταται ἔρ-
θιος ὡς ἓνας νέος, πόσον ἀνδρικός, πόσον με-
γαλοπρεπὴς θέλει φαίνεσθαι, κείμενος εἰς
τὴν γῆν ἐξαπλωμένος, μετὰ τὸ σπαθί πιγμέ-
νον εἰς τὸ σῆθός σου! —

Μετὰ τὸ σπαθί! Θεοί μου! ὦ δυσυχὴς ἐ-
γώ! καὶ ποῦ ἔχω σπαθί! τώρα βλέπω πῶς
δὲν ἔχω οὔτε σπαθί, οὔτε ἄλλο τί! ὁ στρα-
τιώτης ὅπου με ἐπίασεν, ἐπῆρεν ὅλα τὰ ὅπλα
μου εἰς λάφυρα, ἴσως μοὶ ἄφινε καὶ τὸ σπα-
θί μου, ἀνίστως εἶχα ὀλίγα φλωρία νὰ τῷ
δώσω. — ὦ κατηραμένα φλωρία ἐσεῖς εἰσθε
τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου διαφθείρεται ἡ
ἀρετή! λοιπὸν εἶμαι χωρὶς σπαθί; ἐγὼ χω-
ρὶς σπαθί; Θεοί, εὐσπλαγχνοὶ Θεοί, μόνον
αὐτὴν τὴν χάριν κάμετέ μοι! παντοδύναμοι
Θεοί, ἐσεῖς ὅπου ἐπλάσατε τὸν οὐρανὸν καὶ
τὴν γῆν, δὲν ἡμπορεῖτε νὰ μοὶ πλάσετε ἓνα
σπαθί, ἀνίστως θελήσητε; — πῶς νὰ ἐκπλη-

ρώτω λοιπόν τὸν μεγάλον, τὸν λαμπρόν μου σκοπόν; — τώρα γνωρίζω τὴν ἀδυναμίαν μου, καὶ ἐντρέπομαι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου.

Ἴδοὺ ὅπου ἔρχεται πάλιν ὁ Βασιλεὺς — σιωπή! ἂν ἤμποροῦσα τώρα νὰ προσποιηθῶ τὸ παιδικὸν ἦθος, ἴσως κατάρθωνα τὸν σκοπόν μου! μόνον αὐτὸς ὁ τρόπος μοὶ δίδει καλὰς ἐλπίδας· ἴσως ἡ τύχη μοὶ βοηθήσῃ.

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

Φιλώτας καὶ Ἀριδαῖος.

Ἀριδ. Οἱ Μηνυταὶ ἐμίσευσαν Φιλώτα, μετὰ ταχύτατα ἄλογα· τὸ στρατόπεδον τοῦ πατρὸς σου εἶναι τόσον συμμᾶ ὅπου μετ' ἐλίγῃς ὥρας λαμβάνομεν ἀπόκρισιν.

Φιλώτ. Λοιπόν, εἶσαι τόσον ἀνυπόμονος διὰ νὰ ξαναεἰδῇς τὸν υἱόν σου;

Ἀριδ. Δὲν εἶναι παρομοίως καὶ ὁ πατέρας σου διὰ νὰ σὲ εἰδῇ πάλιν εἰς τὰς πατρικίας του ἀγκάλας; ὅμως ἄς χαρῶ εἰς τὸ μεταξὺ τοῦ καιροῦ εἰς τὴν συναναστροφὴν σου· συνομιλῶντας μαζύ σου αἱ ὥραι ἀπερνοῦν πολ-

λά ὀγλίγωρα, ἴσως γίνῃ αὐτὸ ἓνα μέσον
μιάς μεγαλειτέρας γνωριμίας, καὶ εὐτυχές-
ρων ἐπακολουθημάτων· ἀξιοαγάπητα παι-
διά ἔγιναν πολλακίς μέσα τῆς φιλίας ἐχθρευ-
μένων πατέρων· ἔλα μαζύ μου εἰς τὴν σκηνήν
μου, ὅπου σὲ προσμένουν ὅλοι οἱ ἔγκριτοι
στρατηγοί μου· ὅλοι ἔχουν μεγάλον πόθον
διὰ νὰ σὲ εἰδοῦν, καὶ νὰ σὲ θαυμάσουν.

Φιλώτ. Οἱ ἄνδρες, Βασιλεῦ, δὲν πρέ-
πει νὰ θαυμάζουν τὰ παιδιά· ἄφησέ με λοι-
πὸν ἐδῶ· ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου καὶ θλίψιν
μου θέλω φανῇ ὥσάν ἓνα μωρὸν παιδίον ἔμ-
προσθέν των. Διὰ τὴν ὁμιλίαν ὅπου θέλεις
νὰ κάμῃς μαζύ μου, ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἄλλο,
παρὰ ὅτι ἐσὺ καὶ ὁ πατήρ μου ἔχετε πόλεμον
ἀναμεταξύ σας, καὶ τὸ δίκαιον πιστεύω νὰ ἦ-
ναι εἰς τὸν πατέρα μου· οὕτω πιστεύω, καὶ
θέλω τὸ πιστεύει Βασιλεῦ, πάντοτε καὶ ἂν
ἤθελες μὲ βεβαιώσῃ ἀναντιρρήτως, ὅτι δὲν ἔχω
δίκαιον. Ἐγὼ εἶμαι υἱὸς, στρατιώτης, καὶ δὲν
ἔχω ἄλλην κρίσιν τῶν πραγμάτων, εἰμὴ μό-
νον τὴν κρίσιν τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ στρατη-
γοῦ μου.

Ἀριδ. Θέλωντας νὰ κρύψῃς τὴν φρόνη-
σίν σου δείχνεις πῶς ἔχεις μεγάλην φρόνη-
σιν· λυποῦμαι ὅπου δὲν ἡμπορῶ νὰ σοὶ φα-
νερώσω τὰ δίκαιά μου. — ὦ πόσον κακῶν αἴ-
τιος εἶναι ὁ πόλεμος!

Φιλώτ. Βεβαίως τοιοῦτος εἶναι ὁ πό-
λεμος! — ἀλλοίμονον εἰς τὸν αἴτιόν του.

Ἀριδ. Στοχάσου ὅμως πῶς ὁ πατήρ
σου πρῶτος ἐτράβισε τὸ σπαθί του κατ' ἐμοῦ.
Δὲν καταρῶμαι καλῶς ἐσὺ τὸν αἴτιον· ὁ πα-
τήρ σου ἐδιάσθη, ἦτον πολλὰ ὑποπτος

Φιλώτ. Ναὶ ὁ πατήρ μου πρῶτος ἐ-
τράβισε τὸ σπαθί του κατὰ σοῦ· ὅμως ἡ πυρ-
καϊὰ δὲν ἀνάπτει εὐθὺς ὅπου ἀνάψει ἡ φλό-
γα, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὰ ξύλα· ποῦ εὐρί-
σκεται ἓνας ἀναίσθητος ἄνθρωπος, ἢ χωρὶς
χολὴν, ὅπου νὰ μὴν ὀργισθῇ δοκιμάζοντας
παντοτινὰς καταφρονήσεις; — στοχάσου κα-
λῶς· διότι μὲ ἀναγκάζεις νὰ εἰπῶ πράγμα-
τα ὅπου δὲν ἀρμόζουν εἰς ἐμένα, στοχάσου
τί καταφρονητικὴν ἀπόκρισιν τῷ ἔδωσες
ὅμως ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν· τόσον
τὰ πταίσματά μας ὅσον καὶ ἡ ἀθωότης μας εἶ-
ναι τοιαῦτα, ὅπου κάθε ἓνας ἡμπορεῖ νὰ τὰ

περιπλέξῃ πολυποικίλως μὲ ἐναντίας ἐξηγήσεις, ἢ νὰ τὰ ἀθωώσῃ μὲ προφασιστικούς λόγους. Μόνον τὸ ἀλάνθαστον ὄμμα τῶν Θεῶν βλέπει καθαρὰ καὶ τὰ ἔσω καθὼς καὶ τὰ ἔξω μας, καὶ αὐτοὶ μόνοι ἡμποροῦν νὰ μᾶς κρίνουν· ὅμως καθὼς ἡξεύρουν οἱ Θεοὶ ἐκτελοῦν τὴν ἀπόφασίν των μὲ τὸ σπαθί τοῦ ἀνδρειοτέρου." Ἀς ἀφήσωμεν τὴν περὶ αἱμάτων ὁμιλίαν. Διὰ τί ζητοῦμεν τρόπους διὰ νὰ κλίνωμεν ἀνάνδρως ἀπὸ τὴν ὑψηλοτάτην κρίσιν τῶν Θεῶν εἰς μίαν κατωτέραν κρίσιν, ἢ ἐκουράσθησαν οἱ βραχίονές μας ἀπὸ τὰ ὅπλα, καὶ εἶναι χρεῖα νὰ τελειώσωμεν διὰ τῆς ἐπιτηδειότητος τῆς γλώσσης ἐκεῖνα ὅπου ἔπρεπε νὰ τελειώσωμεν δι' αὐτῶν;

Ἄριδ. Μὲ ἔκτασιν ἀκούω τοὺς λόγους σου. —

Φιλότ. Ἡμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τινὰς μὲ ἔκτασιν καὶ τοὺς λόγους μιᾶς γυναικός.

Ἄριδ. Μὲ ἔκτασιν Ἡγεμῶν, ὅμως καὶ μὲ λύπην. — ἡ τύχη σὲ ἐδιώρισε διὰ τὸν βασιλικὸν θρόνον! εἰς ἐσένα θέλει νὰ παραδώσῃ τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς ὀλοκλήρου δυνατοῦ καὶ εὐγενοῦς λαοῦ, εἰς ἐσένα! ποίας φοβερὰς

εἰκόνας τοῦ μέλλοντος μοὶ παρασαίνει ἡ φαν-
τασία μου! Θέλεις ἐπιφορτίσει τὸν λαόν σου
μὲ κλώνους τῆς δάφνης, ὅμως καὶ μὲ πολλάς
δυστυχίας· Θέλεις ἔχει περισσότερα σημεῖα
τῆς νίκης, παρὰ εὐτυχεῖς ὑπηκόους. Μεγά-
λη μου εὐτυχία εἶναι ὅπου δὲν ἐλπίζω νὰ
ζήσω ἕως νὰ βασιλεύσης! ἄλλοίμονον ὅμως
εἰς τὸν υἱόν μου! δὲν θέλεις τὸν ἀφήσει ποτὲ
νὰ βάλῃ τὸ σπαθί του εἰς τὴν θήκην.

Φιλώτ. Μείνε διὰ τοῦτο ἡσυχος Βα-
σιλεῦ! ἐγὼ θέλω κάμει ἄλλας μεγαλειτέρας
χάριτας τὸν υἱόν σου.

Ἀριδ. Μεγαλειτέρας χάριτας; φανέ-
ρωσέ μοι το.

Φιλώτ. Ὡμίλησα ἄσαφῶς; — Μὴ
τὸ ζητῆς Βασιλεῦ ἀπὸ ἑνα νέον, ὡσὰν ἐμέναι,
νὰ ὁμιλῇ ὅλους τοὺς λόγους του μὲ προσο-
χασμέν. — ἤθελα νὰ εἰπῶ, ὅτι πολλάκις,
βλέποντες τὰ ἄνθη ἐνὸς δένδρου, ἐλπίζομεν
πολὺν καρπὸν, ὅταν ὅμως φανῇ ὁ καρπὸς,
τότε καταλαμβάνομεν ὅτι δὲν ἐκάμαμεν ὀρθὸν
συμπέρασμα, ἀφ' οὗ ὁ καρπὸς δὲν εἶναι ἀνά-
λογος μὲ τὰ ἄνθη· ἤκουσα διαφόρους ἱστορίας
ὅτι υἱοὶ βασιλέων ὅπου εἰς τὴν νεότητά των

ἐφαίνοντο γυναικῶδεις ἔγιναν μετὰ ταῦτα πο-
λεμικοὶ βασιλεῖς. Δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀκολουθή-
σῃ εἰς ἐμένα τὸ ἐναντίον; Ὅμως ἕως ὅτου νὰ
φθάσω εἰς τὸν θρόνον ἔχω νὰ περάσω μακρυ-
νοὺς καὶ ἐπικινδύνους δρόμους· ἄρά γε μὲ ἀ-
φίνουσι οἱ θεοὶ νὰ τελειώσω αὐτοὺς τοὺς δρό-
μους; — Ἄλλ' ὦ Πατὴρ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώ-
πων! ὦ οὐρανέ! μὴ μὲ ἀφήσῃς νὰ φθάσω
ἕως τὸν θρόνον, ἂν προβλέπῃς ὅτι θέλω με-
ταχειρισθῇ ἀφειδῶς τὸ πολυτιμότατον πρᾶγ-
μα ὅπου κατέβησες εἰς τὰς χεῖράς μου, τὸ
αἷμα τῶν ὑπηκόων μου.

Ἄριδ. Ναὶ Ἡγεμῶν, τί εἶναι ἓνας Βα-
σιλεὺς, ὅταν δὲν εἶναι ὁ ἴδιος καὶ πατὴρ τῶν
ὑπηκόων του! τί εἶναι ἓνας Ἡρῶας χωρὶς φι-
λανθρωπίαν! εἰς ἐσένα ὅμως τὰ βλέπω ὅλα
αὐτὰ ἡνωμένα, καὶ σὲ ἀγαπῶ! — ὅμως ἔλα
μαζύ μου, διὰ τί νὰ καθήμεθα μόνοι; ἢ συν-
εμιλία μας εἶναι τρόπον τινὰ ἐγγυητική, ἀ-
κολουθεῖ μοι!

Φιλώτ. Συγχώρησόν με Βασιλεῦ! —

Ἄριδ. Μὴν ἀντιλέγῃς!

Φιλώτ. Παρόμοιος καθὼς εἶμαι νὰ φα-
νῶ ἔμπροσθεν πολλῶν ἀνθρώπων;

Ἄριδ. Καὶ διὰ τί ὄχι;

Φιλώτ. Δὲν ἡμπορῶ, Βασιλεῦ, δὲν ἡμπορῶ.

Ἄριδ. Τί εἶναι τὸ αἴτιον;

Φιλώτ. Θέλεις γελάσει ἀφ' οὗ σοὶ εἰπῶ τὸ αἴτιον.

Ἄριδ. Διὰ αὐτὸ μόνον εἰπέ μοι το. Εἶμαι ἄνθρωπος, κλαίω καὶ γελῶ κατὰ τὰς περιστάσεις.

Φιλώτ. Γώρα λοιπὸν ἡμπορεῖς νὰ γελάσης! — Βασιλεῦ. Δὲν ἔχω σπαθί, καὶ χωρὶς αὐτοῦ τὸ σημεῖον τοῦ στρατιωτικοῦ ἐπαγγέλματος δὲν ἀγαπῶ νὰ παρρησιασθῶ ἐμπροσθεν στρατιωτῶν.

Ἄριδ. Ὁ γέλωτάς μου ἐτράπη εἰς χεῖραν· τὸ ἐκατάλαβα καὶ προτιήτερα, καὶ εὐθὺς γίνεται τὸ ζήτημά σου· ὁ Στράτων εἶναι διωρισμένος νὰ σοὶ φέρῃ τὸ σπαθίον.

Φιλώτ. Λοιπὸν ἄς τὸν προσμείνωμεν ἐδῶ.

Ἄριδ. Ἐρχεσαι οὖτως ὕστερον μαζύ μου;

Φιλώτ. Σοὶ ἀκολουθῶ ὅπου καὶ ἂν πηγαίνῃς.

Ἄριδ. Ἴδου ὁ Στράτων εἰς ἀρμόδιον
καιρὸν ἔρχεται! — τί ἔκαμες Στράτων;

Σ Κ Η Ν Η Η'.

Ἄριδαῖος, Φιλώτας, Στράτων (με
ἓνα σπαθί εἰς τὰς χεῖρας).

Στράτ. Βασιλεῦ, ἐπῆγα εἰς τὸν στρα-
τιώτην ὅπου ἐπίασε τὸν Φιλώταν· καὶ ἐζή-
τησα ἐκ μέρους σου νὰ μοὶ δώσῃ τὸ σπαθί
τοῦ Φιλώτου· ἄκουσον ὅμως τὴν εὐγενῆ ἀπό-
κρισίν του. „Δὲν πρέπει (εἶπε) νὰ μοὶ πάρῃ ὁ
βασιλεὺς τὸ σπαθί· εἶναι καλὸν σπαθί, καὶ ἡμ-
πορῶ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ δι' αὐτόν· ἐκτὸς
τούτου πρέπει νὰ τὸ ἔχω καὶ εἰς ἐνθύμησιν
αὐτοῦ τοῦ κατορθώματός μου. Μὰ τοὺς θεοὺς
αὐτὸ ἦτον ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κατορθώματά
μου! ὁ υἱὸς τοῦ ἐχθροῦ μας εἶναι ἓνας μικρὸς
Δαίμων.“ Ἴσως (τῷ εἶπε) τὸ κάμνεις διὰ τὴν
πολύτιμόν του λαβὴν; καὶ πρὸ τοῦ νὰ τε-
λειώσω τὸν λόγον καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἐ-
τράβισε τὴν λαβὴν, καὶ τὴν ἔρριψε μὲ κατα-
φρόνησιν εἰς τοὺς πόδας μου. „ἔπαρέ την“
ἐφώναξε· τί μοὶ μέλλει διὰ τὸ μάλαγμα;

Ἄριδ. Πήγαινε Στράτων, κάμε τον νὰ ἡσυχάσῃ.

Στράτων. Τὸν ἄφησα πλέον ἡσυχον, καὶ ἰδοὺ ἔφερα ἓνα ἀπὸ τὰ ἐδικά σου σπαθία.

Ἄριδ. Δός μοι το! — σέργεις μὲ αὐτὸ Φιλώτα;

Φιλώτ. Δός μοι το ἵνα τὸ εἰδῶ (κατ' ἰδίαν) Σᾶς εὐχαρισῶ θεοί μου! (κυτάζωντάς το ἱκανὸν καιρὸν) — ἔχω πάλιν σπαθί.

Στράτ. Δὲν σοὶ ἔκλεξα καλὸν σπαθί;

Ἄριδ. Τί ξεχωριστὸν προτέρημα ἦυρες εἰς αὐτὸ ὅπου τὸ παρατηρεῖς μὲ τέσῃν περιέργειαν;

Φιλώτ. Μόνον διὰ τὸ νὰ ἦναι σπαθί! — (ἐρχόμενος εἰς τὸν ἑαυτὸν του) καὶ εὐμορφον σπαθί! εἰς τὴν ἀλλαγὴν του δὲν χάνω τίποτε. — σπαθί!

Ἄριδ. Διὰ τί τρέμεις;

Φιλώτ. Ἀπὸ τὴν χαρὰν μου! — ὀλίγον μικρὸν μοὶ φαίνεται, ὅμως τί βλάπτει ἂν ἦναι μικρὸν; τὸ μεγαλεῖον του ἀναπληροῦται πλησιάζοντας ἓνα βῆμα συμμώτερα εἰς τὸν ἐχθρόν. — ὦ ἀγαπητὸν σπαθί! τί εὐ-

μορφον πράγμα εἶναι καὶ διὰ παίξιμον καὶ διὰ μεταχείρισιν! δὲν ἔπαιξα εἰς τὴν ζωὴν μου μὲ ἄλλο τί. —

Ἄριδ. (πρὸς τὸν Στράτωνα). Ἐξαισία σύγκρισις παιδιότητος καὶ Ἡρωϊσμοῦ!

Φιλώτ. (καθ' ἑαυτόν). Ἀγαπητὸν σπαθί! ἂν ἦμουν μόνος μαζύσου! — ὅμως τέλμη εἶναι ἀναγκαία.

Ἄριδ. Ζῶτε λοιπὸν τὸ σπαθί, καὶ ἔλα κοντά μου!

Φιλώτ. Εὐθύς — ὅμως τὸν φίλον του καὶ τὸ σπαθί του δὲν πρέπει νὰ τὸν γνωρίζῃ τινὰς μένον κατα τὰ ἔξω· (γυμνώνει τὸ σπαθί· ὁ Στράτων ἴσταται μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως).

Στράτ. Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄρκετὰ παιδευμένος εἰς αὐτὸ, καὶ γνωρίζω εὐκόλως ἓνα καλὸν σπαθί· πείσευσόν μοι, τὸ σίδηρόν του εἶναι ἐξαίρετον· ὁ Βασιλεὺς ἔκαμε μὲ αὐτὸ μεγάλας δοκιμὰς εἰς τὴν νεότητά του.

Φιλώτ. Ἐγὼ δὲν ἐλπίζω νὰ γίνω ποτὲ τόσον δυνατός! — ὅμως μὴ μοὶ πλησιάσῃς τόσον Στράτων.

Στράτ. Διὰ τί;

Φιλότ. Λέγω ἂν θέλῃς! (γυρίζοντας ὀλίγον ὀπίσω, τραβίζει τὸ σπαθίτου εἰς τὸν αἶρα).
τῇ ἀληθείᾳ ἔχει ἓνα τράβιγμα καθὼς τὸ ἐζη-
τοῦσα.

Ἄριδ. Πρόσεχε τὸν πληγωμένον βρα-
χίονά σου, μήπως ἀνάψῃ ἀπὸ τὴν κίνησιν.

Φιλότ. Καλῶς ἐποῦ μέ ἐνθύμησες —
ὅμως τί μέ ἐνθύμησες; τὴν δυσυχίαν μου,
τὴν ἐντροπὴν μου! ἐπληγώθηκα! ἔγινα αἰχ-
μάλωτος! ναί! ὅμως εἰς τὸ ἐξῆς δὲν μοὶ συμ-
βαίνουν πλέον παρόμοιαι περιστάσεις· ὁμνύω
εἰς τὸ σπαθί μου, ὅτι δὲν θέλω καταντήσῃ
εἰς παρομοίαν κατάστασιν! ὄχι πάτερ μου, ὄ-
χι! σήμερον σὲ ἐφύλαξεν ἓνα θαῦμα ἀπὸ
τὴν ἐντροπὴν τοῦ νὰ πλησώσῃς λῦτρα διὰ
τὸν υἱόν σου, εἰς τὸ ἐξῆς θέλει σὲ φυλάξῃ
ὁ θάνατός του! ὁ ἄφρευκτος θάνατός του, ἂν
καταντήσῃ νὰ περικυκλωθῇ ἄλλην φορὰν ἀπὸ
τοὺς ἐχθρούς του! — νὰ περικυκλωθῇ ἀπὸ
τοὺς ἐχθρούς; (ὡς μανικός!) ποῖος, ἐγὼ, ἐγὼ
ἐπερικυκλώθηκα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς! φίλοι!
Συζητιῶται! ἀδελφοί! ποῦ εἰσθε; ὅλοι ἐφο-
νεύθητε; πανταχοῦ ἐχθροί! — πανταχοῦ
διώκται! — ἐδῶ πρέπει νὰ ὠρμήσω (κτυπῶν-

τας με τὸ σπαθίτου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) ἄ! λάβε τὸν
δίκαιόν σου μισθὸν αὐθάδης ἐχθρέ! — λάβε
τον καὶ ἐσύ! — καὶ ἐσύ!

Στράτ. Ἡγεμών! τί ἔπαθες; ἔλα εἰς
τὸν ἑαυτόν σου; (πλησιάζει κοντά του.)

Φιλώτ. (ὡς καὶ πρότερον). Καὶ ἐσύ
Στράτων, καὶ ἐσύ με διώκεις; — ὦ ἐχθρέ,
δεῖξε τὴν εὐγενῇ σου ἀνδρείαν! φόνευσέ με;
μὴ με πέρνης αἰχμάλωτον! — ὄχι! δὲν πα-
ραδίδομαι αἰχμάλωτος! ἂν καὶ ἦσθε ὅλοι ὁ-
λόγυρά μου ὅμοιοι με τὸν Στράωνα, δὲν
παραδίδομαι ὅμως! Θέλω ἀντισταθῆ εἰς ὅλους,
εἰς ὅλον τὸν κόσμον! κάμετε ὅ,τι θέλετε ὦ
ἐχθροί! — δὲν θέλετε νὰ τὸ κάμετε; δὲν
θέλετε νὰ με φονεύσετε ἅπανθρωποι; Θέλε-
τε νὰ με πιάσετε ζωντανόν; ἐμένα νὰ πιάσε-
τε ζωντανόν; — ὄχι, δὲν γίνεται τὸ θέλημα
σας! δὲν παραδίδομαι εἰς τὰς χεῖράς σας! με
τὸ ἴδιον σπαθί μου διαπερῶ τὴν καρδίαν μου —
(κτυπᾶται με τὸ σπαθί του).

Ἄριδ. Θεοί! μέγιστοι Θεοί!

Στράτ. Βασιλεῦ!

Φιλώτ. Αὐτὴ ἦτον ἡ ἐπιθυμία μου!

(πίπτει).

Ἄριδ. Κράτει τον Στράτων! τρέξατε
ὀγλίγωρα εἰς βοήθειαν! ποῖος μανικὸς σοχα-
σμός σε ἐκίνησεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον.

Φιλώτ. Συγχώρησέ με Βασιλεῦ! Μὲ
τὸ ἔργον μου σὲ ἐπλήγωσα μὲ μίαν θανατηφό-
ρον πληγὴν πικροτέραν ἀπὸ τὴν ἀδικίην μου! —
ἐγὼ ἀποθνήσκω, καὶ εὐθὺς τὸ εὐτυχὲς βασι-
λειον τοῦ πατρός μου θέλει ἀπολαύσει τὸν
καρπὸν τοῦ θανάτου μου — ὁ υἱός σου, Βα-
σιλεῦ εἶναι αἰχμάλωτος, ὅμως ὁ υἱὸς τοῦ
πατρός μου ἐλεύθερος.

Ἄριδ. Τί ἀκούω Θεοί μου;

Στράτ. Μὲ τοιοῦτον σκοπὸν τὸ ἔκα-
μες λοιπὸν; — ὅμως ὡς αἰχμάλωτός μας δὲν
εἶχες τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

Φιλώτ. Μὴ τὸ λέγῃς Στράτων! —
ἢμπορεῖ νὰ ὑπερήσῃ ἓνας ἄνθρωπος τὸν ἄλλον
τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ ἀποθάνῃ, τὴν ὁποίαν
μᾶς ἔδωσαν οἱ Θεοὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μας;

Στράτ. Βασιλεῦ! — ὁ τρόμος του
τὸν ἔκαμεν ἀναίσθητον! Βασιλεῦ! —

Ἄριδ. Ποῖος μὲ κράζει;

Στράτ. Βασιλεῦ!

Ἄριδ. Σιώπα!

Στράτ. Ὁ πόλεμός μας τελειώνει
Βασιλεῦ!

Ἄριδ. Τελειώνει; τί λέγεις Στράτων;
δὲν τελειώνει — δὲν τελειώνει Φιλώτα! —
ἀπόθανε μόνον, ἀπέθανε! λάβε ὅμως μαζύ
σου εἰς τὸν τάφρον αὐτὴν τὴν ἰδέαν ὅπου νὰ
σὲ θλίβῃ ἀκαταπαύτως· ὥς ἕνα ἀληθῶς ἄπει-
ρον παιδίον ἐνόμισες, ὅτι ὅλοι οἱ πατέρες εἴ-
ναι τόσον γυναικώδεις, καθὼς ὁ ἐδικός σου
πατήρ. — ὅχι δὲν εἶναι ὅλοι ὅμοιοι! ἐγὼ
δὲν εἶμαι τοιοῦτος! τί μοὶ μέλλει διὰ τὸν
υἱόν μου! ἢ σοχάζεσαι ὅτι δὲν εἶναι καὶ αὐ-
τὸς τόσον τολμηρὸς, διὰ νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸ
καλὸν τοῦ πατρὸς του, καθὼς ἐσὺ διὰ τὸ κα-
λὸν τοῦ πατρὸς σου; — ἅς ἀποθάνῃ! — ὁ
θάνατός του ἅς μὲ γλυτώσῃ, διὰ νὰ μὴ δοκι-
μάσω τὴν ἐντροπὴν τοῦ νὰ δώσω λύτρα εἰς
ἐξαγόρασίν του! — Στράτων, μένω πλέον
ἄτεκνος, ὁ δυστυχὴς ἐγώ! — ἐσὺ ἔχεις ἕνα
υἱόν, δός μοι τον διὰ υἱόν μου! διότι πρέπει
νὰ ἔχω ἕνα υἱόν. — εὐτυχέσατε Στράτων.

Φιλώτ. Ἐτι ζῇ ὁ υἱός σου, καὶ θέλει
ζῇ! τὸ αἰσθάνομαι!

Ἄριδ. Ζῇ ἔτι; — πρέπει νὰ τὸν εἰ-
δῶ πάλιν. Ἀπόθανε ἐσύ! ἐγὼ θέλω εἰδεῖ
πάλιν τὸν υἱόν μου, θέλω τὸν ἐξαγοράσει
— μὲ ἐσένα τὸν ἴδιον, εἰδὲ μὴ, θέλω κάμει εἰς
τὸ πτώμά σου κάθε ἀτιμίαν καὶ καταφρό-
νησιν.

Φιλώτ. Ἄν θέλῃς νὰ ἐκδικηθῇς — εἰς
ἓνα νεκρὸν σῶμα — ἀνάστησέ το!

Ἄριδ. Ἀχ! — εἰς τί θέλω καταν-
τήτσει;

Φιλώτ. Σέ λυποῦμαι! — ὑγίαινε Στρα-
των! — Εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὅπου ἔλοι οἱ
ἐνάρετοι φίλοι, καὶ ὅλοι οἱ ἀνδρεῖοι εἶναι
μέλη μιᾶς εὐτυχοῦς βασιλείας, εἰς τὰ Ἡλύσ-
σια πεδία ἀνταμωνόμεθα πάλιν! — καὶ μα-
ζύσου, Βασιλεῦ, ἀνταμωνόμεθα.

Ἄριδ. Τότε ὡς φίλοι, καὶ ὅχι καθὼς
τώρα.

Φιλώτ. Θεοί μου! — δεχθῆτε τὴν
θρίαμβεύουσαν ψυχὴν μου! — καὶ ἐσύ θεᾶ
τῆς εἰρήνης — δέξου τὴν θυσίαν μου.

Ἄριδ. Ἀκουσόν μου, Φιλώτα.

Στράτ. Ἀπέθανε! — ἴσως, Βασιλεῦ,
νομίζεις πῶς σοὶ εἶμαι ἐπίβουλος ὅπου κλαίω

τὸν ἐχθρόν σου; δὲν ἤμπορῶ νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου· ὁ νέος ἦτον ἄξιος θαυμασμοῦ.

Ἄριδ. Κλαῦσε τον! — καὶ ἐγὼ τὸν κλαίω! — ἔλα μαζύ μου! πρέπει νὰ φροντίσω διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ υἱοῦ μου! — ὁμως, ἀνίσως τὸν ἀγοράσω ἀκριβὰ νὰ μὴ μοὶ ἀντειπῇς! — ματαίως ἐχύσαμεν τόσα ρεῖθρα αἱμάτων, ματαίως ἐκερδήσαμεν τόσους τόπους· ἰδοὺ ὁ νικητής μας θριαμβεύει μὲ μεγαλείτερα κέρδη καὶ νίκας. — ἔλα· ἐλευθέρωσε μοι τὸν υἱόν μου, καὶ ἀφ' οὗ τὸν εἶδῶ πάλιν εἰς τὰς πατρικάς μου ἀγκάλας, δὲν θέλω νὰ ἦμαι πλέον Βασιλεύς· σοχάζονται τάχα οἱ ἄνθρωποι, πῶς δὲν ἤμπορεῖ ἓνας ἄνθρωπος νὰ βαρεθῇ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν;

Τ Ε Λ Ο Σ.

Π Ρ Ο Σ Θ Η Κ Η

Δύω τραγωδιῶν, τὰ ὅποια φαίνεται νὰ ἀναφέ-
ρῶνται εἰς ταύτην τὴν ἡρωϊκὴν τραγωδίαν.

Ἐ π ι ν ῖ κ ι ο υ .

Ψαλῶμεν θριαμβευτικῶς τὴν νίκην Ἀριδαίου,
Τοῦ ἡρώος μας τοῦ λαμπροῦ, θαυμαστοῦ καὶ
γενναίου.

Αὐτὸς μὲ τὴν ἀνδρείαν του καὶ μὲ τὴν φρονιμάδα,
Ἀνάκτει πάντα εὐτυχῶς τῆς νίκης τὴν λαμπράδα.
Ὅλ' ἡ Ἑλλὰς τὸν ἐπαινεῖ καὶ φάλλει τ' ὄνομά του,
Τὰς νίκας του τὰς θαυμασὰς, τὰ κατορθώμα-
τά του.

Λοιπὸν κ' ἡμεῖς ᾧς ψάλλωμεν μ' ὠραίας ἀρμονίας,
Τὸν ἥρωα ὁποῦ νικᾷ τῆς γῆς τὰς βασιλείας.

Παρμενίων.

Κατὰ τὴν μελωδίαν:

nel cor non mi più sento.

Ἡγεμὼν τί μετεβλήθης, ἔφλογίσθης διὰ τί;

Πόθεν αὐτὴ ἡ φλόγα, εἶπέ μοι διὰ τι;

Σὺ σρέφεσαι ἀνησύχως,

Φλογίζεσαι ἀμειλίχως.

Τ' ἔπαθες ἡγεμὼν! θάρρος! θάρρος! θάρρος!

Παιγνίδι ἔναι τῆς τύχης αὐτὰ ποῦ πάσχομεν.

Ἀκουσον καὶ συνέρχου τὸν γέροντ' ἀκουσον.

Πνεύματος παρουσία χρεῖα, κ' ὑπάκουσον.

Ὁρθώνονται καὶ τὰ στραβά.

Καιριώνονται τὰ κολοβά.

Καρδιά ὦ ἡγεμὼν! καρδιά! καρδιά! καρδιά!

Διότι γὰρ σὲ αἰσχροὺν εἶν' ἀπελπησιᾶ.

Σοφὴ γνώμ' εἶν' ἐκείνη ἀπ' ἄνδρα γνωσικόν,
Μαθήματα γεννῶνται ἀπὸ παθῶν κακῶν.

Παθήματα, μαθήματα,

Μαρτήματα, νοήματα!

Διορθωνόμεθα· καρδιά! καρδιά! καρδιά!

Ὁ γὰρ πολυπαθὴς εἶναι πολυμαθής.

Ο

ΘΕΟΦΙΛΟΣ,

ἢ

Ἡ χαρὰ εἰς τὰ λείσθια.

~~~~~
Δραμάτων

εἰς τέσσαρας σκηναίς.

Τὰ τοῦ Δραματίου Πρόσωπα.

Θεόφιλος, ἀποβληθεὶς σύμβουλος τοῦ πο-
λέμου.

Ἑλένη, ἡ σύζυγός του.

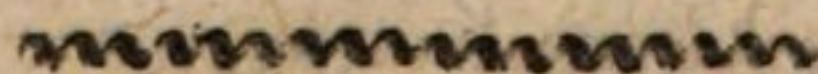
Δωροθέα, ἡ μεγάλη του θυγάτηρ.

Εὐδοξία, { δύο μικραὶ θυγατέρες.
Εἰρήνη, }

Ἀλεξίς, ὁ μικρός του υἱός.

Ζηνόβιος, σύνεδρος.

Ἡ σκηνὴ παρασταίνεται εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ Θεοφίλου.

Σ Κ Η Ν Η' Α'.

Ἕνας κοιτῶν ἄθλιος.

(Ὁ Θεόφιλος κείτεται εἰς τὸ κρεββάτι· τὰ μικρὰ παιδιά ζέκονται τριγύρω του· ἡ σύζυγός του κάθηται ἔμπροσθεν τοῦ κρεββατίου.)

Θεόφιλος, καὶ ἡ φανιλία του, ἐκτὸς τῆς Δωροθέας.

Θεόφ. "Αχ! ἐγὼ αἰσθάνομαι, γυναῖκά μου, ὅτι εἶμαι εἰς τὰ λοίσθια! Πόσον χαρούμενα ἤθελα ἀποθάνει, εἰάν ἤξευρα, ὅτι ἐσεῖς — ἐσεῖς θέλετε ἔχει μόνον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα! (σκεπάζεται κλαίοντας μετὰ τὸ προσκέφαλον.)

Ἐλέν. (σκύπτει εἰς αὐτόν.) Μῆινε ἥσυχος ἡ γαπημένε μου ἄνδρα, μετὰ τὸν θάνατόν σου δὲν εἶναι βουλευτὸν νὰ περάσωμεν χειρότερα, ἀπὸ ὅ,τι τώρα ζῶμεν. Πολὺν καιρὸν ἐκακοπάθαμεν, πλὴν δὲν ἤμποροῦμεν νὰ πάσχωμεν ἀκατάπαυστα, ἀλλέως δὲν εἶναι πρόνοια!

Θεόφ. Μὴ τὸ λέγῃς αὐτὸ, φιλτάτη μου γυναῖκα! Εἶναι φαμίλια, τῶν ὁποίων ὁ πατέρας ἤφερε πλέον εἰς τὸ σόμα τὸ ποτῆρι τῶν κακοπαθειῶν, καὶ τῶν ὁποίων ὁ νεώτατος ἔγγονος ὡς ἄνδρας ἀκόμη δὲν τὸ ἀδείασε. Ποῖος ἤξεύρει, ἂν δὲν ἤμπορῇ νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς ἡμᾶς τὸ ἴδιον;

Ἄλεξ. (ἀγάλλεα πρὸς τὴν μητέρα.) Μητέρα μου, ἐγὼ πεινῶ.

Εὐδοξ. Σιώπα δὲ, νὰ μὴ τὸ ἀκούσῃ ὁ πατέρας.

Θεόφ. Τί ἔχετε ἀνάμεσόν σας, ἡγαπημένα μου παιδία;

Ἐλέν. Ὁ μικρὸς Ἄλεξίς ἔχει κεφαλαλγίαν. (ἀγάλλεα πρὸς τὸν υἱόν της.) Ἠσύχασε, Ἄλεξίς! διότι ἡ ἀδελφή σου θέλει ἔλθει ὀγλίγωρα, νὰ σὲ φέρῃ φωμί.

Εἰρήν. (ὀλίγον θυμωμένη.) Ὁ "Αλεξίς
πάντα ἔτзи κάμνει.

Θεόφ. (ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ὅλα.) Δίκαιε
Θεέ! (ὑψώνωντας τὰ ὀμμάτια πρὸς τὸν αὐρανὸν,
καὶ ἀπλώνωντας τὰ χέρια.) Ἐσὺ βλέπεις, γνω-
ρίζεις ταῖς κακοπάθειαίς μου! ὦ πανάγαθε Θεέ!
ἄρά γε ἡμπορεῖς νὰ κυτάξης, ὅπου νὰ λύεται
ἡ καρδιά ἐνὸς πατρός; Νὰ μὴν ἔχω φωμί διὰ
τὰ τέκνα μου!

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Ἡ Δωροθέα καὶ οἱ ῥηθέντες.

Δωροθ. (ἐμβάνει μὲ ἀδημονίαν· τὰ παι-
δια τρέχουν πρὸς αὐτήν.) Ἄχ! νάτη ἐδῶ!
νάτη ἐδῶ!

Θεόφ. Δωροθέα, τί σοῦ εἶναι; διὰ τί
εἶσαι τόσον τεθλιμμένη; δὲν ἀγαπᾷς νὰ μὲ
εἰπῇς, ὅτι καὶ ἐκεῖ δὲν ἀπόλαυσες τίποτε;
ὦ, θυγατέρα μου! εἰπέ το ἐλεύθερα· ὁ
πατέρας σου εἶναι δυνατὰ βαρεμένος ἀπὸ τὴν
λύπην του.

(Τὰ παιδιά εἶναι ἐνασχολημένα ὁλόγυρα εἰς τὴν Δωροθέαν, ἐξ ὧν τὸ ἓνα ζητεῖ εἰς τὰ σακκού-
λιάτης, τὸ δὲ ἄλλο τὴν κυτάζει εἰς τὰ χέρια. Τὰ
δύο κορίτσια θεωροῦνται μὲ ἄλαλον λύπην, μὴν
εὐρίσκουσαι τίποτε.)

"Αλεξ. (μὲ μεγάλην κραυγὴν.) Αὐτὴ δὲν
ἤφερε τίποτε μαζύτης!

Θεόφ. (Κυτάζει μὲ ἄφωνον λύπην ἔμ-
προσθέν του.)

Δωροθ. (ἀσθμαίνουσα.) "Αχ, μητέρα
μου! ἐγὼ ἔτзи ἐσκιάχθην, ἔτзи ἔτρεξα —

Θεόφ. Λοιπὸν δὲν φέρεις τίποτε, Δω-
ροθέα;

Δωροθ. (Τὸν δίδει σιωπῶσα ἓνα γραμμα-
τάκι, καὶ λέγει σιγανὰ πρὸς τὴν μητέρα της.)
ὦ φιλοσοργωτάτη μου μήτερ! ἔλᾱτε παρα-
καλῶ ὀλίγον εἰς τὴν κάμεραν — ἐγὼ πρέπει
— ναὶ πρέπει ὅλα νὰ σὲ τὰ εἰπῶ· (αὐταὶ πηγαι-
νοῦν εἰς τὴν κάμεραν.)

"Αλεξ. (δείχνοντας εἰς τὸ γραμματάκι)

"Ασπρα εἶναι μέσα, φίλτατε πάτερ;

Θεόφ. (Τὸν θεωρεῖ μὲ ἀπρόσεκτον λύπην.)

"Οχι υἱέ μου!

(Ὁ μικρὸς Ἀλεξίς σκεπάζει τὸ κεφάλι του
 μὲ τοῦ πατρὸς τὸ πάπλωμα, καὶ λυγγαίνει
 δυνατά.)

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

(Ἐρχονται εἰς τὴν κάμεραν, πλὴν μετ' ὀλίγον
 πάλιν γυρίζουν.)

Ἑλένη, Δωροθέα, καὶ ἔπειτα Θεό-
 φίλος.

Δωροθ. Ὅσαις φοραῖς εὐγῆκα ἔξω,
 τὸν εἶδα κατόπι μου· αὐτὸς μὲ ἀκολουθοῦσε
 παντοῦ, καὶ ὅταν ἔρχεται πλησίον μου, ὁ-
 μιλεῖ ὀπίσω μου, πλὴν ἐγὼ μὲ τὸ νὰ ἤμουν
 ξενοχωρημένη δὲν τὸν ἐκατάλαβα πάντοτε.

Ἑλέν. Ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος· (πικρῶς
 κλαίονσα.) Τὸ μοναδικόν μας ὑποσήμενον θέ-
 λει νὰ ἀπατήσῃ, καὶ νὰ τὸ διαφθείρῃ!

Δωροθ. Σήμερον ἦτον πολλὰ συμμᾶ
 κατόπι μου, καὶ ἔλεγε: διὰ τί δὲν σέκεσαι
 ὀλίγον νὰ ὁμιλήσω μαζύ σου, ἀξιαγάπητον
 κοράσιον; ἐγὼ ἔχασα καὶ ἀκοὴν καὶ ὄρασιν,
 καὶ δὲν ἐξεύρω, τί ἔλεγε μακρύτερα· μοῦ

ἦτον, ὡς ἂν νὰ μὲ ἐθεωροῦσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐγὼ ἔτρεχα μὲ τέτοιαν ταχύτητα, ὅπου ἐπὶ ζωῆς μου δὲν ἔτρεξα ἀκόμη ἔτι. Δὲν ἤξεύρω, ἂν μὲ ἀκολούθησε· διότι δὲν εἶχα θάρρος ἀρκετὸν, νὰ κυτᾶξω εἰς τὰ ὀπίσω. Τί νὰ κάμω, γλυκυτάτη μου μῆτερ; ἐγὼ μόλις εὐγαίνω ἀπὸ τὸ ὀσπίτι, καὶ ἰδοὺ ἔρχεται κατόπι μου.

Ἐλέν. Δὲν ἤξεύρω, θυγατέρα μου — πρέπει νὰ τὸ εἰπῶμεν εἰς τὸν πατέρα.

Δωροθ. "Ω, παμφιλτάτη μου μῆτερ, αὐτὸς ἤθελε λυπηθῇ μόνον!

(Ὁ Θεόφιλος κρᾶζει εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ αὐταὶ γυρίζουν ὀπίσω.)

Θεόφ. Ἡγαπημένα μου παιδία, μὴ πισεύετε, ὅτι καταπραΰνετε τὴν λύπην μου· εἰς τὸ νὰ μοῦ κρύψετε τὴν ἐδικήν σας. Δωροθέα, σὺ κλαίεις, ὅτι οἱ κόποί σου ἐσάβησαν μάταιοι;

Ἐλέν. "Αχ!

Θεόφ. (σηκώνεται μὲ χέρια σαυρωμένα.) Παιδία! — Παιδία! — Ἐὰν μὲ ἠγαπήσετε ποτὲ, ἐλευθερώσατέ με ἀπὸ τούτην τὴν ἀνησυχίαν. Ἐσεῖς εἰσθε τώρα ὀλιγώτερον παρη-

γορημένα, παρὰ ἄλλοτε — καὶ ὅμως ἔπρεπε
να μὴ σὰς λυπήσων τόσοι πολλαὶ πλέον τὰ
παραδείγματα τῆς ἀσπλαγχνίας! ὦ! τὰ
βλέμματά σας μελέγουν, ὅτι εἰς ἡμᾶς φαίνε-
ται ἀκόμη καὶ ἄλλη μία δυσυχία. Δωροθέα,
(τὴν δίδει τὸ χέρι.) θυγατέρα μου, τί ἔχεις;
(ἡ Δωροθέα κυτάζει τὴν μητέρα της με θλίψιν.)

Ἐλέν. Ἡμεῖς δὲν ἀγαπῶμεν νὰ σὲ πι-
κραίνωμεν, κακόμοιρε ἄνδρα — ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ
θέλεις νὰ τὸ ἡξεύρης — ἡ Δωροθέα εἶναι μερι-
κὸς καιρὸς ὅπου καταδιώκεται πλέον ἀπὸ ἕνα
νέον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ὀμιλήσῃ
μαζύ της — ἐσὺ ἡξεύρεις καλὰ! —

Θεόφ. (με ἀταραξίαν) Ἐγὼ ἡξεύρω κα-
λὰ, ἡγαπημένη μου γυναῖκα! Πλὴν ἡ ἔγνοιά
σου εἶναι χωρὶς θεμέλιον. Ἐν ὧς ἡ Δωρο-
θέα σου ξεμυσηρεύει ἀκόμη, ὅτι καταδιώκε-
ται, ἐν ὧς αὐτὴ τρέχει ἀσθμαίνουσα, διὰ
νὰ ἀποφύγῃ τὸν διώκτην, — ἡγαπημένη μου
γυναῖκα, ἐν τοσούτῳ μὴν ἔχῃς φροντίδα. Σὺ
δὲ Δωροθέα, δὲν ἔχεις κυρίαν ἀνάγκην, τοῦ
νὰ σενοχωρῆσαι. Ἐὰν πηγαίνῃ αὐτὸς πάλιν
κατόπι σου, καὶ θέλῃ νὰ ὀμιλήσῃ μαζύ σου,
μὴ τρέξῃς, κόρη μου, διότι με τοῦτο κάμεις

μόνον τοὺς ἀνθρώπους προσεκτικούς, καὶ τὸν
νέον τολμηρότερον. — Ἀφῆσέ τον νὰ εἰπῇ
τίποτε, καὶ ἔπειτα ἀποκρίσῃ τον, ἐκεῖνο ὁ-
ποῦ κρίνεις ἄξιον, καὶ αἰσθάνεται ἡ καρδιά σου.
— τοιουτοτρόπως ἐλευθερώνεσαι διὰ μιᾶς ἀπ'
αὐτόν! Ἀλλὰ δυναστείαν δὲν ἡμπορεῖ νὰ μετα-
χειρισθῇ, φιλτάτη μου θυγατέρα, καὶ μά-
λιστα εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ εἰς τὴν πο-
λυάριθμον πολιτείαν! — Τώρα διάβασέ μου
τοῦτο τὸ γραμματάκι, διότι τὰ ὀμμάτιά μου
εἶναι θολά.

Δωροθ. "Ω, ξεσχίσατέ το καλλιώ-
τερα!

Θεόφ. "Οχι, θυγατέρα μου, ὄχι!
Ἀνάγνωσέ το μόνον — ἐσύ βλέπεις, πόσον
ἔτοιμος εἶμαι.

Δωροθ. (ἀναγινώσκει μὲ τρέμουσαν φωνήν.)

„Ἐν ᾧ εἶχες προτιήτερα τὸ ἀξίωμα σου,
εὐκόλα ἡμποροῦσες νὰ ἀποκτήσῃς τέσσα,
ὥς τε τώρα, ὅπου ἄλλαξαν τὰ περιστατικά,
νὰ εἶχες μὲ τί νὰ ζήσῃς, καὶ νὰ μὴ βαρύνῃς
ἄλλους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐπίσης πολ-
λὰ ὀλίγα ἔχουν περιττά. "Ολο ἐκεῖνο ὁ-

ποῦ ἤμπορῶ νὰ κάμω διὰ λόγου σου, εἶ-
ναι τὸ νὰ παρακαλέσω τοὺς ἄρχοντας
τῆς πολιτείας, νὰ σέ δώσουν κάθε ἐβδο-
μάδα ὀλίγα ἄσπρα καὶ ξύλα· ὅ,τι δὲ ἄλλο
ἤθελες ζητήσῃ, δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐκ-
τελέσω.“

Θεόφ. (μὲ ἓνα φοβερὸν κρύος, τὸ ὁποῖον
προξενεῖ ἡ ὑπερβολικὴ λύπη.) Εὐσπλαγχνος
ἄνθρωπος!

Δωροθ. Ἐγὼ τὸν ἐπαρακάλεσα νὰ μὲ
δώσῃ μόνον ὀκτὼ γροσσίκια.

Θεόφ. Μόνον διὰ ὀκτὼ γροσσίκια τὸν
ἐπαρακάλεσες! (αὐτὸς ἔτρεμεν ὅλος, ὥς τεταραγ-
μένος ἀπὸ τῆς θέρμης τὸ κρύος) Οὗτος ὁ ἄ-
νὴρ ἦτον φίλος μου! (μὲ πραότητα.) Τώρα
ἀγαπητὴ μου Δωροθέα, πήγαινε εἰς τὸν
Ἀρισέμαχον σύμβουλον τοῦ πολέμου
— εἰς ἐκεῖνον ὅπου τὴν πρώτην ἡμέραν μετὰ
τὴν καθαίρεσίν μου εἶχε πλέον τὸν τόπον μου.
(ἡ Δωροθέα θεωρεῖ τὴν μητέρα της.)

Ἐλέν. Ναὶ, Δωροθέα, πήγαινε ἐκεῖ
ἀκόμη τούτην τὴν ὑστερινὴν φορὰν διὰ τὸν κα-
κόμοιρόν σου πατέρα!

(Ἡ Δωροθέα πηγαίνει με δακρυσμένα ὀμμά-
τια· ἡ δὲ μητέρα της γέκεται διςάζουσα ἀπὸ
τὸ μέρος.)

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Ζηνόβιος σύνοδρος, καὶ οἱ ῥηθέντες.

Δωροθ. (πηδᾷ μέσα.) Δικαιότατε Θεὸς
αὐτὸς ἔρχεται!

Ζηνόβ. Τούτην τὴν φορὰν δὲν θέλεις
φύγει ἀπὸ ἐμένα μικρὰ — (τραβάται με ἔκ-
πληξιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ σαματᾷ ἄλαλος εἰς τὴν
θύραν.)

Θεόφ. (Σηκώνεται εἰς τὸ κρεβάτι.) Ἐ-
λα πλησιέστερον νεανίσκε, ἔλα πλησιέστερον!
Αὐτὸ ὅπου βλέπεις, (δείχνει εἰς τοῦ λόγου
του καὶ εἰς τὰ τέκνα του,) σοῦ ἦτον καινούριον!
Ἐλα πλησιέστερον! Ἐὰν εἶχες ἀρκετὸν θάρρος
να ἔλθης προτίτερα, δὲν πρέπει καὶ τώρα να
χάτης τὸ θάρρος.

Ζηνόβ. (Ἐρχεται με δειλίαν πλησιέστερον.)

Θεόφ. Ἐγὼ σε γνωρίζω, σύνοδρε!
ἐὰν δὲν με γνωρίζης ἐσὺ περισσότερον, τὸ

ἀποδίδω εἰς τὴν ἀρρώστειάν μου, ὅπου κείτομαι
εἰς τὸ κρεβάτι ὑπὲρ τὰς ἑκτὴν ἑβδομάδας·
ἐγὼ εἶμαι ὁ σύμβουλος τοῦ πολέμου Θεό-
φιλος.

Ζηνὼβ. (Εὐρισκόμενος εἰς ἄκραν σύγ-
χυσιν.) Αὐθέντη μου, ἐγὼ παρακαλῶ, εἶ-
μαι — ἡξεύρω —

Θεόφ. (Λαμβάνει τὴν χεῖρά του.) Τοῦτο
τὸ κορίττι (δείχνοντας εἰς τὴν Δωροθέαν) εἶναι
θυγατέρα μου. Ὅτι μὲν ἐγὼ ἀκόμη, καὶ
τοῦτα ἐδῶ (ρίπτωντας τὸ λαλοῦν βλέμμα του εἰς
τὴν μητέρα καὶ εἰς τὰ παιδιά,) αὐτὴν ἔχω νὰ
εὐχαριστήσω. Αὐτὴ ἀπόκτησεν ἕως τώρα διὰ
ἡμᾶς μὲ ἀκούρατον ἐπιμέλειαν τὰ πρὸς τὸ
ζῆν ἀναγκαῖα· ὑπέφερε ταπεινώσεις, αἱ ὅ-
ποια δύνανται νὰ ἀπολογηθοῦν μόνον ἀπὸ
ἄκραν ἀγάπην ἑνὸς τέκνου, διὰ νὰ τὰ κερδή-
σῃ δι' ἡμᾶς. Αὐτὴ ἔκοψε τὸ ὑπερινόν της φό-
ρεμα, διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὰ μικρά της ἀδελφία·
αὐτὴ — (μὲ ἄκραν λύπην) αὐτὴ — ἐψωμοζή-
τισε, διὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ ἱατρικά. — Ἐὰν
ἡμπορῆς νὰ ἀπατήσῃς τοῦτον τὸν ἄγγε-
λον (ρίπτει τοῦ συνεδρου τὴν χεῖρα πέραν, καὶ
σκεπάζεται μὲ τὸ προσκέφαλον,) ἀπάτησέ την!

Ζηνός. (Πηδᾶ, καὶ λαμβάνοντας τῆς Δωροθέας τὴν χεῖρα, τὴν ὁδηγεῖ ἔμπροσθεν εἰς τὸ κρεββάτι.) Δότε μας τὴν εὐλογίαν σας, πάτερ, πρὸ τοῦ νὰ ἀποθάνετε!

Θεός. (Τὸν θεωρεῖ ὁλος τεταραγμένος.) Ἐσὺ ἤθελες νὰ γένῃς υἱός μου; — ὦ Θεε! νὰ ἔχω ἀκόμη χαρὰν εἰς τὰ λοίσθια! (μὲ ἀδύνατον φωνήν.) ὦ υἱέ μου! γίνου υἱὸς τούτης τῆς μητρὸς! καὶ ὁ πα — πατήρ τούτων τῶν παιδίων! (ἀποθνήσκει.)

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ἡ

Α Ρ Ι Α Δ Ν Η

Ἔ Ν

Ν Α Ξ Ω.

Μ ε λ ό δ ρ α μ α

εἰς δύο σκηνάς.

Πρόσωπα τοῦ Μελοδράματος.

Ἀριάδνη.

Θησεύς.

Μία Ὀρειὰς· (αὕτῃ εἶναι Νύμφῃ ἢ Θεᾷ ὀρώων,
ὁπόθεν καὶ τὸ ὄνομά της ἔχει.)

Μερικοὶ Ἕλληνες.

Ἡ σκηνὴ παραφαίνεται εἰς τὴν Νάξον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μίνως ὁ βασιλεὺς τῆς Κρήτης ἐπολιόρκει τὰς Ἀθήνας εἰς ἕναν καιρὸν, εἰς τὸν ὁποῖον μία ὑπερβολικὴ καὺσις ἀφάνιζεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Οἱ στεροχωρημένοι Ἀθηναῖοι ἐσυμβουλευθήσαν τὸ μαγτεῖον εἰς διαφόρους καιροὺς διὰ τὴν ἐλευθερίαν των. Τέλος πάντων τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι οἱ Θεοὶ

„Δὲν θέλουν τελειώσει ἀρχήτερα τῆς
„δυσυχίαν τους, πρὸ τοῦ νὰ μὴ δῶσω-
„σιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Κρήτης μίαν
„ἄρκετὴν εὐχαρίστησιν.“

Αὐτοὶ λοιπὸν ἠκολούθησαν τούτῃ τὴν συμβουλῇ,
 καὶ ἐπαρακάλεσαν τὸν βασιλῆα διὰ εἰρήνην, ὃ ὁ-
 ποῖος τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς μετὰ ταύτην τὴν συνθή-
 κην, δηλαδὴ νὰ στείλῃσιν εἰς αὐτὸν διὰ χάριν εἰς
 πέντε ἑπτὰ χρόνους, ἑπτὰ νέους Ἀθηναίους, καὶ
 ἄλλας τέσσας παρθένας. Τρεῖς φορὰς ἔστειλεν ὁ
 Ἀθηναῖοι τοῦτο τὸ ἄτιμον δόσιμον, ἀλλ' ἀφ' οὗ
 Θησεύς, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ βασιλεὺς τῶν Ἀ-
 θηνῶν, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἕως τότε ἀ-
 νατρεφείς συμμῆ εἰς τὸν πάππον του Πιτθέα εἰς τὴν
 Θράκην, καὶ κατορθώσας θαυμασὰς ἀνδραγαθίας,
 ἐνίκησε τοὺς ἐχθρούς του, καὶ μετὰ τὴν ἄδειαν ὅ-
 που ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του, ἐπιχειρίσθη τὸ
 ταξεῖδι εἰς τὴν Κρήτην, ὁμοῦ καὶ μετ' ἄλλους δυσ-
 τυχησμένους, ὅπου ἐκλέχθησαν διὰ τοῦ κλήρου.
 Οὗτος ἐκλείσθη, ὡς καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ, παρὰ τοῦ
 Μίνωος εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦ Δαιδάλου, διὰ
 νὰ παλεύσῃ μετὰ τὸν μινώταυρον, τέρας φοβερόν.
 Ἀλλ' ἡ Ἀριάδνη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, ἡ ὁ-
 ποία κατὰ πρώτην προσβολὴν συνέλαβεν ἔρωτα

πρὸς τὸν Θησέα, τὸν ἐδίδαξε καὶ ἔδωσεν εἰς αὐ-
τὸν ἓνα κουβάρι νήματος, τὸ ὁποῖον ἐσερέωσεν
αὐτὸς εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λαβυρίνθου, καὶ διὰ
μέσουτου, ἅφ' οὗ ἐνίκησε τὸν μινώταυρον διὰ τῆς
ἀνδρείας του, εὗρηκε τὴν ἐξέλευσιν· ἡ δὲ τρυφε-
ρωτάτη Ἀριάδνη, ἣτις διὰ ταύτης τῆς μεγάλης
πράξεως, ἐξωπυρώθη ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἀκόμη δυνα-
τώτερα, ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ καὶ γονεῖς καὶ πα-
τρίδα, καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἀγαπητικόν της. Ὁ
Θησεὺς λοιπὸν μισεύει ταχέως εἰς τὸ καράβιον ὁ-
μοῦ μετ' αὐτὴν, καὶ ἀφήσας τὴν Κρήτην, ἀράζει εἰς
ἓνα διάστημα καιροῦ εἰς τὴν νῆσον Νάξον. Ἐδὼ αὐ-
τὸς μετ' ἐλίγων ἡμερῶν διατριβὴν ἀποφασίζει εἰς
ἄτιμον κάμωμα, δηλαδὴ νὰ ἀρῇσῃ κρυφίως τὴν
εὐεργέτισσάν του καὶ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω εἰς τὴν πα-
τρίδα του μετὰ τῶν ἐπιλοίπων αὐτοῦ συντρόφων.

Αὕτη ἡ κατὰ τὸν Διόδωρον ἐκτεθειμένη μυ-
θολογία, οὕτως ἐλέχθη εἰς τὸ παρὸν Μελόδρα-
μα, ὥς ὅτι ὁ Θησεὺς δὲν φθάνει εἰς ἄκρον βαθμὸν

ἀχαριστίας πρὸς τὴν Ἀριάδνην· αὐτὸς τὴν ἀφίνει
 ὅχι τόσον ἀπὸ ἐλαφρογνωμίας, ὅσον πολὺ περισ-
 σότερον νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ζωὴν της ἀπὸ τὸν θυ-
 μὸν ἐκείνων τῶν Ἑλλήνων, οἳ τινες ἤλθον εἰς τὴν
 Νάξον.

Σ Κ Η Ν Η Α'.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Θεάτρου παρασκίνει μίαν κοιλάδα· φαίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ὑψηλαὶ καὶ τραχεῖαι πέτραι, αἱ ὁποῖαι εἶναι περικυκλωμέναι ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἀριάνη.

(Κοιμᾶται ἐπάνω εἰς μίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς πέτρας, ἐν ᾗ μία ἄλλη ὑψηλοτέρα τῇ διφεντεύει ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ ὀρμητικῇ κίνησει.)

Θησεύς.

(καταβαίνει ἀπὸ μίας ἀντικειμένης πέτρας.)

Ἀκόμη μίαν φοράν θέλω νὰ σὲ ἰδῶ, τὴν ὑπε-
ριβὴν φοράν.

(ἔπειτα ἀναβαίνει εἰς τὴν πέτραν, ἐπάγει
εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἀριάδνη κοιμᾶται· πλησιάζ-
οντας δὲ, τὴν θεωρεῖ ὀλίγον καιρὸν ὅλος
συγχυσμένος). (I) *)

ὦ, πόσον γλυκὰ κοιμᾶσαι Ἀριάδνη! δὲν
προαισθάνεσαι, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ὑπεριβὴς
σου γλυκύς ὕπνος;

Ἀράγε πιθεύεις, ὅτι ἐσὺ μὲ ἔχεις ἀκόμη εἰς
τὰς ἀγκάλας σου;

Ὅτι μὲ σφίγγεις ἔτι εἰς τὸ σῆθός σου;

ὦ πλᾶσμα καλὸν, πιστὸν, καὶ ἀξιέραστον!

Ἐγὼ δὲ τολμῶ νὰ τὸ κάμω!

Νὰ ἔχω τάχα εἰς τὸν νοῦν μου τοῦτον τὸν
σοχασμόν;

Τολμῶ νὰ σὲ ἀφήσω!

ὦ ὑπερασπίστριά τῆς ζωῆς μου! ὦ εὐεργέτισ-
τά μου! ὦ ἐρωμένη μου! ὦ σύζυγός μου!

*) Σημειωτέον, ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος
Μελοδράματος προστέθηκαν μέλη τινὰ, τὰ
ὅποια φαίνονται νὰ μὴν ᾔναι τόσο ἀχρηστὰ,
ἀλλὰ μάλλον ἀρμόδια εἰς τὸ προκείμενον.

Ἄ κκαὺργε! Ἀρά γε ἔδειξέ ποτε ὁ ἄδης ἕνα
 τοιοῦτον βδελυρὸν τέρας;

Αὐτὴ μὲ ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ
 Μίνως!

Μὲ ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὸν λαβύρινθον!

Μοὶ ἐπαράδωσεν εἰς τὰς χεῖρας τὸν μινώ-
 ταυρον!

Ἄφησε γονεῖς, φίλους, πατρίδα!

Διὰ τὰ μὲ ἀκολουθήσῃ εἰς μίαν ἐρημίαν.

Καὶ ἐγὼ τὰ τὴν ἀφήσω!

Τὴν Ἀριάδνην τὰ ἀφήσω;

Αὐτὴν τὰ παραδώσω εἰς τὸν φοβερώτατον ἀ-
 πελπισμὸν, εἰς τὴν πείναν, εἰς τὰ ἄγρια
 θηρία;

Ὅχι Θησεῦ! Ὅχι Ἀθηναῖε! διότι ἡ σκλη-
 ρότης σας δὲν ἐκτείνεται τόσον μακρὰν!

Ἐγὼ ἐλευθέρωσα τὴν πατρίδα μου ἀπὸ τὸ
 ἄτιμον δόσιμον, ἐπλήρωσα τὰ καθήκοντα
 τοῦ πολίτου!

Ὅμοίως καὶ ὁ Ἔρως ἔχει τὰ καθήκοντά του,
 τὰ ὅποια εἶναι εἰς ἐμὲ ὅχι ὀλιγώτερον
 ἱερά!

Τὸ σῆθός της ὑφούται!

Αὐτὴ ἀνασενάζει. —

(παρατηρεῖ, ὅτι ἡ Ἀριάδνη ταράττεται
ἀπὸ ἑνα φοβερὸν ὄνειρον.)

Ἀριάδνη.

(κοιμωμένη.)

Θησεῦ! ἄχ! Θητεῦ!

Θησεύς!

Αὐτὴ μὲ κράζει καὶ εἰς τὸ ὄνειρον.

Ἀριάδνη.

Βοήθησον! σῶσον, καὶ σῶσον, τὴν Ἀριάδ-
νην σου!

Θησεύς.

Τὴν Ἀριάδνην σου!

Ἀριάδνη.

Νὰ ἀφήσῃς! ἐμένα νὰ ἀφήσῃς!

Θησεύς.

Νὰ ἀφήσω! ποῖος Θεός, σοὶ φανερόναι τὴν
μοῖράν σου! δυσυχησμένη!

Ἀριάδνη.

Ἴδου, αὐτὸς φεύγει! βάρβαρε! Ἀχ!

Θησεύς.

Ἀριάδνη.

(Θέλει νὰ τὴν ἐναγκασθῇ, πλὴν τρα-
βάται εἰς τὰ ὀπίσω.)

Ποία δυναστεία, ποία ἀναντίρρητος μαγικὴ
δύναμις με ἐμποδίζει; (2).

Ἀράγε ἡ μοῖρα τὸ θέλει οὕτω;

(μακρόθεν ἀκούεται ὁ ἦχος τῶν σαλπίν-
γων).

Τὰ καράβια εἶναι ἑτοιμα νὰ κινήσων, ὦ
Θεοί!

Παντοδύναμοι Θεοί τί ἀπόφασιν νὰ κάμω!

ὦ σκληροί!

Ποῖος ἐχθρικός Δαίμων σᾶς ᾤδήγησεν εἰς τὴν
Νάξον;

Ποῖαι εἰρινύες σᾶς ἐξεσκέπασαν τὴν διατρε-
βήν μας;

Τούτη ἡ πέτρα ὅπου περικυκλοῦται ἀπὸ τὰ
κύματα τῆς θαλάσσης, τοῦτο τὸ δάσος ὅ-
που κατοικεῖται ἀπὸ λεοντάρια, ἦτον διὰ
τὸν ἔρωτά μας ἐν ἡλύσιον πεδίου.

Κάθε ἀντίσαςις εἶναι εἰς μάτην· αὐτοὶ θε-
λουν μὲ ἀρπάξει μὲ βίαν καὶ δυναστείαν ἀ-
πὸ τοὺς βραχίονάς της.

Ἄ! ἐντροπή σου. Θησεῦ! ὁ ἀγαπητός, ἡ ὑ-
περηφανία τῆς Ἀθήνας, ὁ ἐλευθερωτὴς
τῆς πατρίδος του, ὁ νικητὴς τοῦ μινωταύρου
νὰ ἀναξενάζη εἰς τοὺς πόδας μιᾶς γυ-
ναικός!

Ὑπαγε ἀπ' ἐμοῦ συμπάθεια! Ὑπαγε ἀπ'
ἐμοῦ ἀγάπη!

Νουθέτησον τὸν ἑαυτὸν σου τρυφερὲ νεα-
νίσκε!

Ξέσχισε ταῦτα τὰ δεσμὰ ὅπου σε ἀτι-
μάζουν.

Γίνου πάλιν Θησεύς!

Ἐγὼ σᾶς ἀκολουθῶ ὦ Ἕλληνες! ἀκολουθῶ
τὴν φωνὴν τῆς τιμῆς, τῆς ἀφείκτου μοί-

ρας· σὰς θυτιάξω τὴν ἡσυχίαν μου, τὴν
ζωὴν μου.

(Θεωρεῖ τὴν Ἀριάδην με ἄκραν τρυφερότητα).

Μὴ μὲ καταρᾶσαι, ἀξιέρατον κοράσιον! μὴ
μὲ καταρᾶσαι! ἐγὼ πρέπει, καὶ πρέπει νὰ
ἀναχωρήσω!

Μετάνοια, θλίψις, ἔλεγχοι τῆς συνειδή-
σεως εἶναι οἱ ἐκδικηταί μου· αὐτὰ παντοῦ
θέλουν μὲ ἀκολουθήσει.

Ἐγὼ τὰ αἰσθάνομαι! — Αὕτη ἡ φλόγα ὅ-
που καίει εἰς τὰ ἐνδότεα τῆς καρδίας μου
εἰς μάτην κρύπτεται! αὕτῃ εἶναι ἄσβεστος.

(ἐκ νέου ἀκούεται ὁ ἦχος).

Θεοί! αὐτοὶ ἔρχονται οἱ ἴδιοι, ἐγὼ τοὺς βλέ-
πω, τοὺς ἀνεξιλεώτους!

Αὐτοὶ κάμνουν νεῦμα! φοβερίζουν!

Ἀκόμη, φεῦ! μίαν στιγμήν, καὶ ἡ Ἀριάδνη
θέλει θυσιασθῆ ἀπὸ τὴν μαρίαν των. (3)

Ἀριάδνη, Ἀριάδνη μου!

Κατ' οὐδένα τρόπον, ἐγὼ τρέχω νὰ φυλάξω
τὴν ζωὴν της.

Θεοί! εὐσπλαγχνισθῆτε, ἀποσελασπέ τὴν
ἐνα σωτῆρα.

Αὕτῃ κινεῖται! —

Ας φύγω, πρὸ τοῦ νὰ ἐξυπνίσῃ· ἡ γὰρ πα-
ρακάλεσίς της δύναται νὰ μὲ μελάξῃ, φύ-
γε! υἱὲ τῆς δυσυχίας!

(εἰς τὰς ἀντικειμένας πέτρας φαίνονται
μερικοὶ Ἑλληnes, αὐτὸς δὲ τρέχει εἰς προῦ-
πάντησίν τους.) (4).

Γυρίσατε ὦ Ἑλληnes! εἰς τὰ ὀπίσω! ὁ βίος
της ἔσω ὑμῖν ἱερὸς, αὐτὴ ἐλευθέρωσε τὸν
ἐδικόν μου, οἱ Θεοὶ θέλουν διορίσει τὴν
μοῖράν της, ἐγὼ σᾶς ἀκολουθῶ. (5).

(εὐρισκόμενος ἤδη εἰς τὸ ὕψος τῆς ἁλλης
πέτρας, ῥίπτει κατόπι εἰς αὐτὴν ἀκόμη ἓνα
βλέμμα λυπηρότατον.)

Ἀριάδνη, Ἀριάδνη!

(ἀναχωρεῖ μὲ τοὺς Ἑλληνας.)

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Ἀριάδνη, ἔπειτα ἡ φωνὴ τῆς Ὀρειάδος.

Ἀριάδνη.

(ἐξυπνᾷ διὰ τῆς τελευταίας ἀναβοήσεως
τοῦ Θησεύς).

Θητεῦ! μὲ κράζεις, Θησεῦ μου! δὲν ωνόμα-
σες ἐσὺ τὸ ὄνομά μου;

"Οχι! ἦτον μόνον ἓνα ὄνειρον· ἡ ὥραία αὐγὴ
μοῦ τὸν ἀπεμάκρυνε.

Χαῖρε μεγαλοπρεπὴς ἡώς!

Ποτὲ δὲν τὴν εἶδα ἀκόμη τόσον ὥραίαν, τόσον
λαμπράν!

Ἰδοὺ τῶρα ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ὃ μὲ τί πομπήν!

Ταῖς τρεῖς εὐτυχισμέναις ἡμέραις, ὅπου εὐ-
ρισκόμεθα εἰς τὸ νησὶ τῆς Νάξου, αὐτὸς
μὲ ἐξάφνιζε πάντα εἰς τὰς ἀγκάλας σου,
Θησεῦ μου! μόνον σήμερον τὸν προὔπαν-
τησες.

Αὐτὸς δὲν κοκκινίζει εἰς μάτην ὁ προδότης
τῆς χαρᾶς μας!

Πῶς γίνεται ἐξάσερη τούτη ἡ ἐρημία μὲ τὸ
βλέμμα του!

Χωρὶς ἐσένα ἐρασά μου· ὅποια φρικωδασάτη
διατριβή!

Ἐδῶ δὲν λάμπει καμία ἡσυχος ἡμέρα τοῦ
θέρους, ὡς εἰς τοὺς βασιλικοὺς κήπους τοῦ
πατρός μου· ἐδῶ δὲν ἀνθοῦν ῥοδωνιαὶ, ὑπὸ
τῶν ὁποίων τὴν σκιὰν μᾶς ἔκρυπτεν ὁ Ἑ-
ρως· ἐδῶ κανένας ζέφυρος δὲν παίζει με

τοὺς πλοκάμους μας, οὐδὲ καμία τραγω-
δήτρια τῆς νυκτὸς δὲν μᾶς ἐξυπνᾷ πρὸς νέας
χαράς.

Ὅλα εἶναι ἐδῶ ἄγρια, φοβερά!

Ἡ θάλασσα μαίνεται ἐναντίον τούτης τῆς
πέτρας, καὶ θέλει νὰ τὴν ἐκβάλῃ.

(κυτάζει εἰς αὐτήν.) Τρομερὰ λυγρὴ ἡ πέτρα,
φοβερίζει νὰ πέσῃ κάτω.

Ὁ λέων βρυχᾷται!

Ἄχ Θεσεῦ! Θεσεῦ! ἔλθε ἐγὼ εἶμαι ἐξυ-
πνος.

Ποῦ εἶσαι;

Σὺ κυνηγᾷς εἰς μακρυνὴν κοιλάδα τοὺς λέον-
τας καὶ τὰς τίγριδας, καὶ ἀφίνεις τὴν Ἀ-
ριάδνην σου μόνην, ἥτις τρέμει διὰ τὴν ζωὴν
σου.

Ἐλθε, αὕτῃ εἶναι ἐξυπνος, ἔλθε εἰς τὰς ἄγ-
κάλας της!

Πῶς τὸν ἐκλαυσα τούτης τὴν νύκτα.

Ποτὲ δὲν εἶχα ἰδεῖ ἀκόμη τοιοῦτον φοβερὸν
ὄνειρον.

Αὐτὸς ἤθελε νὰ μὲ ἀφήσῃ, εἰς μάτην ἐξά-
πλωνα τὰς χεῖράς μου διὰ νὰ τὸν πιάσω,

εἰς μάτην τὸν ἔκραζα, εἰς μάτην τὸν ἐζη-
τοῦσα, εἰς τοῦτο τὸ ὕψος τοῦ νησίου!

ὦ οὐρανέ! εἰάν τὸ θάρρος τοῦ τὸν ἐπλάνεσε
παρὰ μακρὰν!

Δὲν ἦτον μόνον ὁ μινώταυρος φοβερός διὰ
τὸν ἡρώϊκόν του βίον, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἔτι
καὶ ἄλλοι φόβοι τῆς φύσεως.

Θηρία ἄγρια ἡμποροῦν νὰ τὸν πλακώσωσιν,
ἐφύδια νὰ τὸν περιπλέξωσι.

Τίς, Θεοί! τίς νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ;

Ἄχ, Θησεῦ! ἐλθέ! ἰδὲ τὰ δάκρυά μου, ἡ
Ἀριάδνη σου κλαίει δι' ἐσένα.

Σὺ ἡξεύρεις πόσον τρυφερὰ σὲ ἀγαπῶ, γνω-
ρίζεις τὴν μαλακὴν καὶ καλὴν καρδίαν μου,
καὶ δύνασαι οὕτω νὰ μὲ θλίψῃς;

Αὐτὸς δὲν ἔρχεται! δὲν μὲ ἀκούει· Θησεῦ!

Θησεῦ! δὲν ἀποκρίνεται, ὅποῖος φόβος μὲ
κυριεύει!

Πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά μου!

(αὐτὴ κρᾶζει.) Θησεῦ!

Ὅποία φοβερὰ ἡχώ; τί σημαίνει ἡ βοὴ εἰς
τὸ δάσος;

Ὁ οὐρανὸς συννεφίασε καὶ βροντᾷ! ἡ ἀνεμο-

ταραχή δὲν εἶναι μακράν, καὶ ὁ Θησεύς
δὲν ἔρχεται ἀκόμη; (6)

(Ταχέως καταβαίνει πλήρης ἀδημονίας ἀπὸ τὴν πέ-
τραν, καὶ πράζει, ζητοῦσα τὸν Θησέα).

Θησεῦ! ἡγαπημένε μου! ποῦ εἶσαι; ποῦ νὰ
σὲ εὕρω;

Ἡ φωνὴ τῆς Ὀρειάδος.

Τὸν ἀχρεῖον ἢ θάλασσα ἤδη ἀπομακρύνει,
Σ' ἔφυγεν ὁ κακούργος, καὶ αἰσάντως σ' ἀφίκει.

Ἀριάδνη.

Ἐφυγεν! ἔφυγεν! ὁποῖα φωνή — τίς;

Ἡ φωνὴ τῆς Ὀρειάδος.

Ἐγώ, ἡ Νύμφη τούτων τῶν ὁρῶν, νὰ ποῦ σοὶ λέγει,
Τὸν εἶδα σ' τὴν τρικυμίαν, ἀπὸ σένα νὰ φεύγῃ.
Τὴν ἀγρίαν θάλασσαν αὐτὸς τόσον δὲν φοβεῖτο,
Ὅσον τὴν αὐγὴν καὶ ὄψιν σου, ποῦ δακρυσμέν' ἦτο.

Ἀριάδνη.

Θεοί!

(πίπτει λειποθυμοῦσα κατὰ γῆς.)

Ἐγκαταλελειμμένη, Ἐγκαταλελειμμένη!
μόνη εἰς τούτας τὰς πέτρας, ἐδῶ συμμαῖ
εἰς τὴν θάλασσαν!

ὦ Θεοί! Θεοί! ὁ δὲ Θησεύς, αὐτός; —
δύναται ὁ Θησεύς νὰ μὲ ἀφήσῃ;
Δικαιότατοι Θεοί! αὐτὸς νὰ μὲ ἀφήσῃ;

(ἐξαίφνης σηκώνεται, βλέπουσα εἰς τὴν ἐπι-
φάνειαν ἑνα καράβι, τὸ ὁποῖον ὀφλίσκωρα περ-
νᾷ. (7))

Ἄ! τί βλέπω — Τίς νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ; Ἰ-
δοὺ ἑνα καράβι εἰς τὸν ὀρίζοντα, αὐτὸ
πετᾷ.

Ἀχ! προδότα, ἡ δυστυχία μου εἶναι βεβαία.

(πίπτει ἐκ νέου κατὰ γῆς.)

Ἐμένα ἔτзи νὰ ἀπατήσῃ, Ἐμένα! ἡ ὁποία τὸν
ἠγάπησα καθ' ὑπερβολὴν, ἐκινδύνευσά τὴν

ζωήν μου διὰ τὴν ἐδικήν του, καὶ ἤθελα τὴν
παραδώσει μετὰ χαρᾶς.

Ἄχ! Θησεῦ! Θησεῦ! Θησεῦ! ἤμπορεῖς νὰ
μὲ ἀφήσης, ἐμένα! ἥτις σὲ ἐλευθέρωσα ἀ-
πὸ τοὺς ὄνυχας ὁποῦ ἐξάπλωσεν ἤδη τὸ
τέρας, καὶ ἔχουσα πρὸς ἐσὲ ἀληθῆ τρυ-
φερότητα σὲ ἐλευθέρωσα ἀπὸ τὸν λαβύριν-
θον τοῦ Δαίδαλου! ἐμένα δύνασαι νὰ ἀ-
φήσης;

Ἀλλοῖμονον εἰς ἐμένα! — Ἀλλοῖμονον εἰς
ἐμένα! — Διὰ τί ἔπρεπε νὰ τὸν ἰδῶ;

Ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην, τοῦ Ἀλκείδου
ὁ φίλος! ὁ τόσον ἀνδρεῖος, καὶ ἐντελής, ἦ-
τον τὸ πρόσωπόν του τόσον ὠραῖον, καὶ τὰ
μαλλία του τόσον κατζαρά, εἶχε δὲ τοιαύ-
την εὐγενῆ ὑπερηφάνειαν εἰς τὰ βλέμματά
του, τοιαύτην ἡσυχον μεγαλοπρέπειαν, ὡς
καὶ εἰς τοὺς μεγίστους κινδύνους· τίς ἐδύνατο
νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰ κάλλη του;

Πῶς ἐσηκόνετο τοῦτο τὸ σῆθος, πῶς ἔζεον
αὐτὸ, πῶς ἔτρεμε, πλήρες ἔρωτος καὶ
συμπαθείας.

Ὅθεν ἐγὼ δὲν ἐσυγκρατήθηκα περισσότερο,

ἄλλ' ἐπέταξα εἰς τοὺς βραχίονάς του ;
 ἀγκυκλίσας τὸν λαιμόν του , καὶ ἔκλαια.
 Πῶς ! ἀπορεῖς Θησεῦ ! ἡ συμπάθεια , καὶ
 ἡ ἀγάπη με ὠδήγησαν ἐδῶ.
 Φύγε καὶ ἐλευθέρωσον τὴν ζωὴν μου !
 Φύγε , ἔρασά μου !
 Ἴδὲ ἐδῶ τὴν ἔξοδον ! ὁ μινώταυρος πίπτει ἀπὸ
 τὴν χεῖρά σου .
 Ὁ Ἔρως σὲ βοηθεῖ νὰ νικήσῃς .
 Καὶ αὐτὸς ἐφόνευσεν τὸ τέρας .
 Μ' ἐπῆρσεν εἰς τὰς ἀγκύλας του καὶ ἔφυγε !
 Ποῦ ; — " Ἀχ ! εἰς τούτην τὴν ἐρημίαν .
 Ἐδῶ εἶμαι τώρα ἐγκαταλελειμμένη ! αἰωνίως
 ἐγκαταλελειμμένη !
 ὦ Θεοί ! δίκαιοι Θεοί ! ἡμπορεῖτε νὰ ὑποφέ-
 ρητε τοῦτον τὸν κακοῦργον ;
 Σεῖς ἀκούετε τοὺς ὄρκους του , ἡξεύρετε τὴν
 ἐπιτορκίαν του , τὸ κακούργημά του καὶ
 δὲν τὸν τιμωρεῖτε ;
 Διὰ τί νὰ ἐπιτυχαίνῃ ἐμένα καὶ ὄχι αὐτόν ,
 ὁ κεραυνὸς τῆς ἐκδικήσεώς σας ;
 Διὰ τί με κατατρέχετε ;
 " Ἀχ ! ἀφανίσατέ με ! διότι οὔτε τούτη ἡ
 βραδεῖα ἀγωνία τοῦ θανάτου , ἄλλ' οὔτε

αὐτὸς ὁ ἴδιος θάνατος ὅπου δὲν ἐκλείπει,
θέλει δώσει τέλος εἰς τὰ βάσανά μου.

Κτυπήσατέ με με τοὺς κεραυνούς σας.

Α! δὲν εἶναι τούτη ἡ ὄχθη τοῦ Κωκυτοῦ;
τούτη ἡ θάλασσα τοῦ Φλεγέθοντος, καὶ
ἐκεῖ ἡ ἄβυσσος, ὁ ἄδης τῶν ἐριννύων;

Ἀκροάσου! ὁποῖος θρῆνος καὶ ὠρυγμός!

Ναὶ βέβαια αὐτὰ εἶναι, καὶ ὁ Θησεὺς ἀνα-
μεταξύ των.

Ἐλᾶτε! ρίψατέ τον ἐδῶ! ὅπου τὰ ὀμμάτιά
μου νὰ θεωρήσων τὴν τιμωρίαν του.

Περιτυλίξατε με τοὺς ὀφιοπλοκάμους σας
τὴν καρδίαν του, τὴν ἀπιστόν του καρδίαν.

Διατρυπήσατέ την, ξεσχίσατέ την!

Ω! ἰδοὺ τώρα τὸν ἐπλάκωσαν!

Ἡ ἄβυσσος ἀνοίγεται, ἡ φλόγα ἰφώνεται!

Ῥίψατέ τον κάτω! κάτω!

Σταθῆτε! σταθῆτε! ἄχ! ἐγὼ ἀκομὴ τὸν ἀ-
γαπῶ!

Φοβερά φαντασία! πῶς ταράττει αὐτὴ τὸν
μυαλόν μου!

Ὑπαγε φοβερόν καὶ τρομακτικόν πρόσωπον,
ὑπαγε ἀπ' ἐμοῦ!

Ποῦ εἶμαι ἐγώ; Ζῶ ἀκόμη; — εἶναι δυνατόν

τὰ ἦναι ἢ Ἀριάδνη ἐδῶ εἰς τὴν Νάξον χω-
ρὶς τὸν Θησέα;

Αὐτὴ ἢ Ἀριάδνη! αὐτή! — ἡ χαρὰ καὶ ἡ
ἐλπίς ἐνὸς βασιλείου! ἡ θυγάτηρ τοῦ
Μίνως, ἡ ἐγγύνῃ Θεοῦ τινός, πρέπει νὰ
ἐγκαταλειφθῇ ἐδῶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλι-
κίας της, καὶ μὲ ἐκτεταμμένας χεῖρας νὰ
περιπλανᾶται εἰς τούτας τὰς πέτρας, γι-
νομένη περίπαιγμα τῶν Θεῶν καὶ ἀρπαγὴ
τῶν θηρίων!

Μίαν φορὰν ἤμουν ἀδῶς, χωρὶς φροντίδα,
χωρὶς δάκρυα, εὐθυμος καὶ περιχαρὴς ἀπερ-
νοῦσα τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, μὴ γνω-
ρίζουσα τὸν ἔρωτα!

Ἀναπαυομένη εἰς τὸ σῆθος τῆς μητρός μου,
ἡ ὁποία ὑπερηφανεύετο εἰς ἐμὲ τὸ γλυκύ-
τατόν της κοράσιον, ἐδέχονουν τὰ συχνά
της φιλήματα, καὶ ἤμουν ἀγκαλιασμένη
ἀπὸ τοὺς βραχίονάς της, κατ' αὐτόν! ναι
κατ' αὐτόν τὸν τρόπον! ἀπέρασα ἐκεῖνον
τὸν χρυσοῦν καιρὸν τῆς νεότητός μου.

Ἀράγε δὲν ἔμπορῶ ἐγὼ διὰ τῆς παρκαλέ-
σεώς μου νὰ ἀνακαλέσω πάλιν τίποτε ἀπ'
ἐκεῖνον τὸν καιρὸν;

Ἐχάληκα χωρὶς σωτηρίαν;
 Μόνον μὲ ἓνα σφάλμα νὰ χαθῶ;
 Δὶ ἓνα μοναδικὸν σφάλμα νὰ ἀπορρίψῃ ἀπὸ
 τοὺς Θεοὺς, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;
 Πρέπει ἄρα νὰ ἀναλυθῶ ἐγὼ ἀπὸ ἄπειρον τα-
 λαιπωρίαν, χωρὶς νὰ μὲ παρηγορήσῃ καν-
 ἓνας συμπαθητικὸς ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου,
 φέρωντας εἰς τὴν μητέρα μου τοὺς ὑπερινοὺς
 μου ἀναξαναγμούς;
 Ἄμποτε νὰ ἠμποροῦσα ἀκόμη μίαν φορὰν
 καὶ μόνον νὰ πέσω εἰς τὰ ποδάρια σου, ὦ
 γλυκυτάτη μου μήτερ! καὶ σκύπτουσα εἰς
 τὸν κονιορτὸν νὰ βρέξω ἀκόμη μίαν φορὰν
 τὰ ποδάρια σου μὲ τὰ δάκρυά μου!

(γοιανίζουσα.)

Δὲν μὲ γνωρίζεις πλέον, ἐμένα τὴν ἀχά-
 ριστόν σου, τὴν ἄπιστόν σου, καὶ τὴν μετα-
 νοιημένην σου θυγατέρα;
 Συγχώρητέ την! ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ εὐγεν-
 κὸν καὶ θεῖον πρᾶγμα νὰ συγχωρήσῃ τι-
 νὰς! συγχώρητέ την! διότι ἡ κατάρκ σου

ἐπληρώθη· λάβετην ὀπίσω! εὐλόγησόν με,
καὶ ἄφες με νὰ ἀποθάνω.

Ἡ φωνὴ τῆς Ὀρειάδος.

Ἔρχεται ὁ ἐκδικητής σου! —

Ὁμοίως καὶ ὁ λυτρωτής σου!

Καταβαίνει μὲ βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς δρομαίως,

Διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ σένα ταχέως.

Ὅμως τῶν Θεῶν τὴν ἐργὴν διὰ νὰ παύσῃς,

Ὅλην σου τὴν μοῖραν πρέπει νὰ ἀπολαύσῃς.

Καὶ νὰ γένης εἶναι χρεῖα

Τοῦ Ποσειδῶνος θυσία. (8)

Ἀριάδνη.

Πῶς! δὲ ἐμὲ νὰ ἔλθῃ ἐκδικητής, λυτρωτής!

μὲ ἀπατᾷς ἐσὺ Θεὰ τούτων τῶν πετρῶν;

Ἐγὼ, φεῦ! καταλαμβάνω τὸ νόημά σου,

ὁ λυτρωτής, τὸν ὁποῖον ἐσὺ μοὶ κηρύττεις,

Τ

εἶναι ὁ θάνατος, ὁ θάνατος εἰς ταῦτα τὰ
κύματα!

(ἀκούεται γὰρ βοᾷ ἡ βροντὴ καὶ γὰρ ση-
κώνεται ἡ ἀνεμοζάλη· ὁ αἶθρ σκοτίζεται,
καὶ τέλος πάντων ἀκολουθεῖ ἐν τέλειον σκό-
τος, τὸ ὅποῖον χωρίζεται ἐνίοτε μόνον διὰ
τινος ἀστραπῆς.)

Ἄχ' ὦ Θεοί! ὅποια ἐπανάστασις φαίνεται
εἰς τὴν φύσιν, ὁ ἥλιος κρύπτεται τὸ πρῶτον!
τόσον ἔξαφν.

Πόσον μαύρη, καὶ φοβερά εἶναι ἡ θάλασσα!

Ἀστράπτει!

Ἴδου πάλιν ἀστράπτει!

Ἡ βροντὴ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὰς πέτρας!

Τίς γὰρ με βοηθήσῃ;

Ἄς πηγαίνω ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα τῆς Ὀρειᾶ-
δος!

(ἀναβαίνει εἰς τὰς πέτρας.) (9)

Ἄχ! ὁ οὐρανὸς ἀνοίγεται!

Φοβερός, φοβερός εἶναι!

(συναπίζουσα.)

Εὐσπλαγχοὶ Θεοί! ἔλεος, ἔλεος!

Ἡ φωνὴ τῆς Ὀρειάδος.

Ἴδου ὅπου οἱ Θεοὶ τὰς πέτρας κατακρημνίζουν,
 Καὶ μὲ κρότον φοβερόν τὰς ἀβύσσους διασχίζουν.
 Ἀκούεις τὸν κεραυνὸν ὅπου ἀσράπτει καὶ βροντᾷ;
 Κατέβ' ἀπ' τὰς πέτρας ὕλινωρα, γιὰ νὰ μὴ
 σὲ κτυπᾷ.

Ἀριάδνη.

Ποῦ; ποῦ; νὰ φύγω;
 Ἐδῶ εἶναι ὁ θάνατος!
 Αὐτός εἶναι πλησίον μου, ὑποκάτω μου, καὶ
 ἐπάνωθέν μου!
 Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καταδιωκομένη, ἀπὸ ὅλας
 τὰς δυνάμεις καταπολεμουμένη, τίς νὰ μὲ
 ἐλευθερώσῃ; ἄλλοίμονον εἰς ἐμέ!
 Ἡ ἀσραπή! ὦ, τώρα θέλει μὲ ἐπιτύχει!
 Ἡ ἀνεμοζάλη! — μὲ ῥίπτει κάτω!
 Ἐγὼ, ὦ Θησεῦ! δὲν ἄξισα νὰ λάβω ἀπὸ
 ἐσένα τοῦτο τὸ τέλος, τούτην τὴν ὕβριν,
 τοῦτον τὸν τάφον εἰς τὰ κύματα. Ἡ Ἀ-

ριάδην σου! ἦτον μίαν φορὰν εὐτυχη-
σμένη!

(ἰδὼ ἑξακολουθεῖ ἡ Ἀριάδνη μεταξύ
ἐνὸς ἀδυνάτου κτύπου τῆς μουσικῆς.) (10)

Αἱ δυνάμεις μου — ἡ ἀνεμοζάλη εἶναι σφο-
δροτάτη, ὦ Θεοί! εἰς μάτην! βοηθήσατε!
βοηθήσατε! Θησεῦ! Θεοί! Θησεῦ! "Αχ!

(μία ἀσραπὴ πικτεῖ ἐπάνω εἰς τὴν Ἀριάδ-
νην, ἡ ὁποία ἐκπλήττεται, καὶ ῥίπτεται ἀπὸ
τὴν πέτραν μίσα εἰς τὴν θάλασσαν.)

Τ Ε Λ Ο Σ.

(1).

Ὁ Θησεύς.

Ἀριάδνη πῶς κοιμᾷς ἀφρόντιςα,

Ἀναπνέεις πῶς ἡσυχῶς, γλύκιςα.

Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι μέλλεις,

Ν' ἀφελῇς, καὶ ὅτι θέλεις

ἀφύχισα!

Εφθασεν ἡ ὥρα φῶς μου, ἡ πικρά.

Νὰ μὲ στερεθῇς ψυχὴ μ' ἡ τρομερά.

Νὰ χάσῃς τὸν ἔρασήν σου,

Τὸν σφοδρὸν τὸν λατρευτήν σου,

ὦ οἰκτρά!

Τίς νᾶ σὲ λυτρώσῃ ὅμως, ὦ καλή!
 Ἄπ' τοὺς ὄνυχας τῶν ζώων, ἀπαλή!
 Οἱ Θεοὶ ᾗς σὲ λυτρώσουν,
 Οὗτοι καὶ ᾗς σὲ γλυτώσουν.

οἱ καλοί.

Ἐμὲ δὲ συγχώρησον τὸν ἔκδικον,
 Ὅπου ἄθελῆτως κάμνω τ' ἄδικον.
 Ζῆλος τῆς πατρίδος φλέγει,
 Κρέος, φεῦγε δὲ μοὶ λέγει,

πατρικόν.

(2).

Ὁ Ἔρως.

Τοῦτα ποῦ λέγ' ὅλα νουθεσία
 Εἶναι σ' ταῖς νέαις ταῖς τρυφεραῖς.
 Ἀς ἐνθυμοῦνται τὴν δυσυχία
 Τῆς Ἀριάδνης αἰ σοβαραῖς.
 Κί' αἶς λάβων μέτρα καὶ νουθεσίαν
 Ἀπ' ἑνα παιδάκι ὡσὰν ἐμέ.
 Νὰ μὴ μωραίνων μ' ἀπελπησίαν
 Ἀπ' τὸν ἔρωτα τὸν πρὸς ἐμέ.

(3).

Ὁ Θησεύς.

Ἄκουε γλυκύτετόν μου, ἔκφρασιν παθητικὴν,

Ἐρωτος διδασκαλίαν δακρυοκινητικὴν.

Καὶ δὸς πίσιν εἰς τοὺς λόγους, ὅπου σ' ἔλεγα ποτὲ,

Ὅτι δὲν θέλω σ' εὐγάλει ἀπ' τὴν μνήμην με ποτέ.

Ἐνθυμήσου τὴν φωτῶν μου ὅπου εἶχα τὴν πολλήν.

Ὅταν σὲ εἶχα κοντά με χαϊδευμένον μου πουλί!

Καὶ συμπέρανε τὴν καῦσιν ὅπου καίει εἰς ἐμέ,

Τώρα πῶς σὲ ὑστερῶμαι, ἄχ! ἀλλοίμονον σ' ἐμέ!

Πᾶν τὸ ἐναντίον φῶς μου, μὲ τ' ἐσένα ἦν χαρά,

Τώρα δὲ καὶ τὰ καλὰ μου πάντα εἶναι θλιβερά.

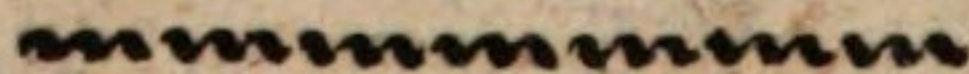
Εἰς τὰ ὀμμάτια μου φαίνεται σκότος ἢ φωτοχυσία,

Σ' τὰ πάθη μου δὲ πάλιν θεραπεία ἢ ἀρρώστια.

Ἀπ' αὐτὰ νὰ συμπεράνῃς τὸν μεγάλον μου καῦμόν,

Ψηλαφῶντας μὲ τὸν νοῦν σου τῆς ψυχῆς μου τὸν

σφιγμόν.

(4).

Οἱ Ἑλλήνες.

Ἔρχου, ἔρχου ἡ χαρά μας,

Ἔρχου σὺ τὸ καύχημά μας.

Θησεῦ! σπεῦδε, Θησεῦ! τρέχε!

Αἱ Ἀθῆναι σὲ προσμένουν,

Σ' τὸ κατόρθωμά σου χαίνουν.

Θησεῦ! σπεῦδε, Θησεῦ! τρέχε!

Ὅπου σὲ ἀπηλαξάμεν

Τῆς ἐρωτικῆς παγίδος·

Ὅπου σὲ ἐλυτρώσαμεν

Τῶν βελῶν, καὶ τῆς ἀκίδος.

Θησεῦ! σπεῦδε, Θησεῦ! τρέχε!

Ἡ Κλωθὴ ἡ εἰμαρμένη

Ἄλλως ἔκλωσε τὸ νῆμα·

Ἐνδοξον διὰ ἐσένα

Ἐδιώρισε τὸ μνῆμα.

Θησεῦ! σπεῦδε, Θησεῦ! τρέχε!

Οἱ σποράδες Ἀθηναῖοι,
 Οἰκιστὴν τοὺς σὲ προσμένουν,
 Νᾶ τοὺς συνοικήσης ἅμα
 Ἄπαντες σὲ ἀναμένουν.
 Θησεῦ! σπεῦδε, Θησεῦ! τρέχε!

Ἡρώος εἶναι τὰ ἔργα,
 Ὅποῦ ἡεῖνοι σ' ἐτοιμάζουν,
 Ἡρώος δὲ καὶ Ἀφροδίτης
 Τὸν νοῦν των δὲν συμβιάζουν.
 Θησεῦ! σπεῦδε, Θησεῦ! τρέχε!

(5).

Ὁ Θησεύς.

Εὐσπλαγχνισθῆτε Ἕλληνες ἀθάνατ' ἑμὴν καρδίαν,

Ἐναρέτων καλῶν ἔργων, ποῦ δὲν ἔχει κακίαν.

Ἄν χαίρησθε ποῦ ζῶ ἐγὼ, αὕτῃ εἶναι αἰτία,

Ἡ Ἀριάδνη ἢ καλὴ, αὕτῃ ἢ Ἀγλαΐα.

Ἐνθυμηθῆτε Ἕλληνες χάριν νὰ χρεωσῆτε,

Τοῖς εὐεργέταις ἅπασι, σῆτ' Ἕλληνές μου σῆτε!

Ἐμένα τιμωρήσατε τοῦ Ἔρωτος τὸν σκλάβον,

Ὅπου οἱ νέοι εἰς ἐμὲ παράδειγμα νὰ λάβω.

Χυσᾶτε τὸ φαρμάκι σας, χυσᾶτε τὸν καῦμόν σας,

Ἐεράσατε ἐπάνω μου, σβεσᾶτε τὸν θυμόν σας.

Καὶ μὴ παιδεύετε αὐτήν, τὸ ἄμωμόν της κόλλος.

Ἴσως ἂν ζῇς ἢ δυστυχὴς, τί ἀπολαμβάνει ἄλλος.

Ἀλλὰ καὶ γὰρ σοχάζομαι μὲ φθάν' ἢ τιμωρία,
 Χάνοντας τὴν ψυχίτζα μου ἀρεῖ αὐτ' ἢ παιδεία.
 Φθάνει γὰρ κατατρώγωμαι ἀπὸ τὸ συνειδὸς μου,
 Ἀχάριστος ποῦ φάνηκα αὐτὸς εἰν' θάνατός μου.

(6.)

Ἡ Ἀριάδνη.

Τί θαυμάζεσθ' ὦ φίλοι ! πόθεν εἶν' ὁ μαρasmus μου ;
Ἔρωτος εἶναι ἔργον , ὡς κί αὐτὸς ὁ ὀφθαλμός μου.
Σκέλετον εἶμ' ἢ δυσυχής.

Πυρπολοῦμαι ἀεννάως ἀπ' τὴν φλόγα τοῦ κακοῦ ,
Σαῖτεύομ' ἀπ' τὰ βέλη Ἔρωτος τοῦ πονηροῦ.
Τοξεύομαι ἢ ἀτυχής.

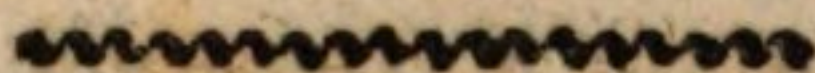
Γραγγραιναν ἂν' πῆς τὸ πάθος , ἢ καρκῖνον τ' ὀνομάξης.
Ἢ καὶ φθισικὸν καλέσης , ὕπουλον καὶ ἂν τὸ κράξης ,
Δὲν ἀμαρτάνεις παντελῶς.

Ἰδιότητα μεγάλην , καὶ συγγένειαν σωτήρ ,
Ἔχει Ἔρως μὲ τὴν φθίσιν , καὶ τὴν δύναμιν αὐτήν ,
Καὶ τὰ δύο φθείρουν ὁμαλῶς.

Λοιπὸν τοῦτο εἶναι θαῦμα, ἔργον ἴσον νὰ εἰδῇς,
 Ἔρωτος καὶ τῆς γαγγραῖνας εἰς τὸ σῶμα νὰ θωρῇς.
 Σύμπτωμα ὑπερφυσικόν.

Υπερβαίνει δὲ τὰ πάθη Ἔρως τὰ σωματικά,
 Ὅτι καὶ τρελαίνει πάντας, ὕψερὸν τὰ παιδικά.
 Πλεονέκτημα φυσικόν.

(7.)

Οἱ Ἑλληνας.

Θρήνος, κλαυθμός καὶ ὀδυρμός σ' ἐκεῖνον ποῦ θά'
τρέξει,

Τοῦ βίου τὸ γάδιον ἐρωτικῶς νὰ τὸ παίξῃ.
Οὗτος εἰς τὴν νεότητα ἀχόρταστα ἐλύσσα,
Κί ἂν σ' τὴν πνοὴν τὴν ζωτικὴν ἐφύσα.
Τὴν Ἀθηναῖαν ἐτρόμαζεν, Ἀρτεμιν καὶ τὸν Ἄρη,
Εἰς μόνην δὲ ἐφαίνετο τὴν Κύπριν παλλικάρη.
Ἐμβρόντητος ἀπ' τὴν Θεάν, κί ἀπὸ τὸν τοξοφόρον,
Αἱ αἰσχροουργίαι ἀρκετὰ ἦσαν σ' τὸν αἰσχροφόρον.
Ἄλλος ἀνδραγαθήματα καὶ μάχαις ἀριθμοῦσε,
Τοῦτος δ' ἐρωτοπαίγνια, ξεφάντωσες μετροῦσε.
Κί ἂν ἄλλος τὰ μαθήματα καὶ τὴν φιλοσοφίαν,
Ἐτοῦτος δ' ἐξεθείαζε μόνην τὴν ἀσωτίαν.
Ἀλλὰ παρῆλθεν ἡ ἀκμή, ἐπέστη δὲ τὸ γῆρας,
Κ' ἐρρίφθ' ἀπέξ' ὀδυρυχῆς τῶν ἐταίρων τὰς θύρας.
Ἐπειτα δὲ ἡσθάνετο τὸν ψυχικόν του πόνον,
Κατὰ τὸν τοῦ Λουκιανοῦ τὸν λίκιον ἢ ὄνον.

(8.)

Ἡ Ὀρειάς.

Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸ κάμωμά σου,
 Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸ ὄνομά σου,
 Πατέρα ἔβλιψες,
 Μητέρα ἔσφαξες,
 Κάκιζε ὅθεν τὸ ᾠπτιωμά σου.

Πρὶν ὅμως γένῃς τοῦ Ποσειδῶνος,
 Θῦμα καὶ δεῖπνον καὶ τοῦ Τυφῶνος,
 Ὑψωσον χεῖρας,
 Ἐμπρὸς σ' τὰς θύρας,
 Καὶ μηδὲ φαίνου παντὶ κακόνους.

Τοῦτε πατρός σου καὶ τῆς μητρός σου,
 Καὶ νόμιζε τους, ὅτι εἶν' ἔμπρὸς σου,
 Συγγνώμην ζήτησον,
 Ἐλεος αἶτησον,
 Διὰ τὸ σφάλμα τὸ πλὴν μικρό σου.

Τρέμ 'Αριάδνη, φοβοῦ δειλαία,

Καὶ ὀλοφύρου, ὥς μὴ γενναία,

Πατὴρ ἐχάθη,

Μήτηρ ἐχάθη,

Καὶ μετανόει ὦ παλαιανέα!

Καὶ ὅσας τύπον σ' τὰς θυγατέρας,

Αἵτινες φεύγουσι τὰς μητέρας,

Νὰ λάβουν τρόμον,

Νὰ λάβουν φόβον,

Γιὰ νὰ μὴ γένη αἴσχος τὸ τέρας.

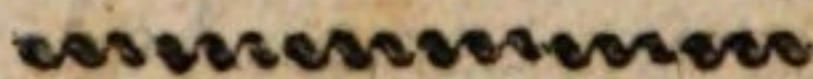

(9.)

Ἡ Ἀριάνη.

Ἀχ! προσέχετε κοράσια, μὴ λαχῇ καὶ πλανηθῇτε,
 Σ' τὰ ταξίματα τῶν νέων παντελῶς μὴ πισώθητε.
 Πτερωτὸς εἶναι ὁ Ἔρως, καὶ παιδίον ζωγραφεῖται,
 Τὸ ἓνα εἶν' ἐλαφρότης, τὸ δ' ἄλλο ἀπιστεῖται,
 Ἄφες γένος, πλοῦτον, δόξαν, ἄφες ὅρκους εἰς τὸ μέρος,
 Λήθ' αὐτᾶναι σ' τοὺς νέους, μνήμη δὲ μόνον ὁ Ἔρως.
 Χορτασμὸς ἢ ἀηδία, αὐτὴ μόνη ἢ αἰτία,
 Καὶ πετᾷ ὁ ἐραστὴς σας λέγουν ἄλλ' εἶναι θεῖα.
 Πτερωτὸν πᾶν μεταλλάζει κλώνους καὶ παιδιῶ
 ἀγκάλην.

Καὶ ὁ Ἔρως τῶρα μίαν, αὐρίον δὲ πάλιν ἄλλην.
 Κί ἂν ἐμὲ ἐν βασιλόπ' λω, μάλιστ' ἀμέτοσον κάλλος.
 Μὲ ἐπλάνεσε δολίως, τί προσμένει ἀπ' τοῦ
 ἄλλως;

(10.)

Ἡ Ἀριάδνη.

ὦ Ζεῦ τε καὶ Ἥρα, καὶ σὺ ὦ Απόλλων!

Συγγνώμην, συγγνώμην, ζητεῖ ἡ ἀθλία!

Ἀρκεῖ μοι νὰ χάσω Θησέα τὸν μέγαν,

Ἀρκεῖ μοι, ἄρκεῖ μοι αὐτὴ ἡ παιδεία.

Ἐχάθη τὸ φῶς μου, ἐκλείπ' ἡ ζωὴ μου.

Τὸ πᾶν ἐσκοτίσθη ἡ δίκη τελεία.

Λοικὸν τί ζητεῖτε, καὶ τί τιμωρεῖτε,

Ἀσπλάγχχνως ἐμένα, ὦ ξυνωρὶς θεία.

Θεὲ κεραυνοβόλε, κὶ ἀστραποβόλε,

Σὺ κεραύνωσόν με μ' ὄργανα τὰ θεῖα,

Κὶ οὕτω μὲ σώξεις, καὶ τῶν παθῶν γλυτόνεις

Τῶν πλὴν βαρετῶν, ὦ τί ἐμβροντησία!

ΠΙΝΑΞ

τῶν

ἐν τῷ παρόντι Πρώτῳ Τόμῳ περιεχομένων
Θεατρικῶν Ποιημάτων.

Φύλ.

- Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Σκύρῳ· Δράμα
τοῦ Μεταγασίου εἰς τρεῖς Πράξεις. 3
- Ὁ Φιλώτας· Τραγωδία ἡρωϊκὴ εἰς μίαν
Πράξιν. 119
- Ὁ Θεόφιλος, ἢ ἡ χαρὰ εἰς τὰ
λοισθία· Δραμάτιον εἰς τέσσαρας
σκηνάς. 179
- Ἡ Ἀριάδνη ἐν Νάξῳ· Μελόδραμα
εἰς δύο σκηνάς. 193
-

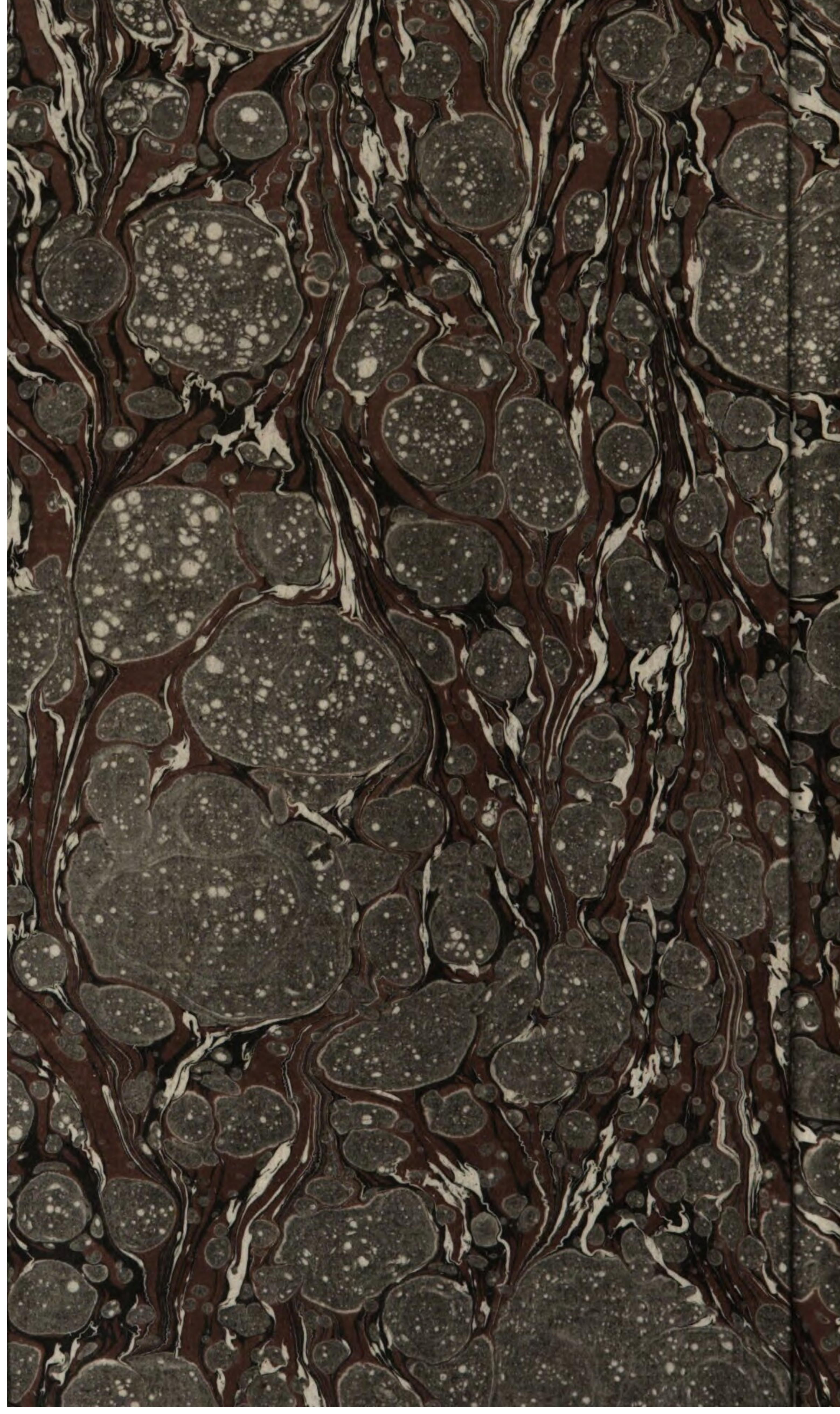

108
hner
nderei
henthann

Syllogē diaphorōn theatrikōn

Bd.: 1. Ho Achilleus en Skyro. Ho Philotas. Ho Theophilos, ē hē chara eis t
a losithia. Hē Ariadnē en Naxo

Wien 1820

P.o.rel. 2242-1

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10035911-2